Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [1]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [1]

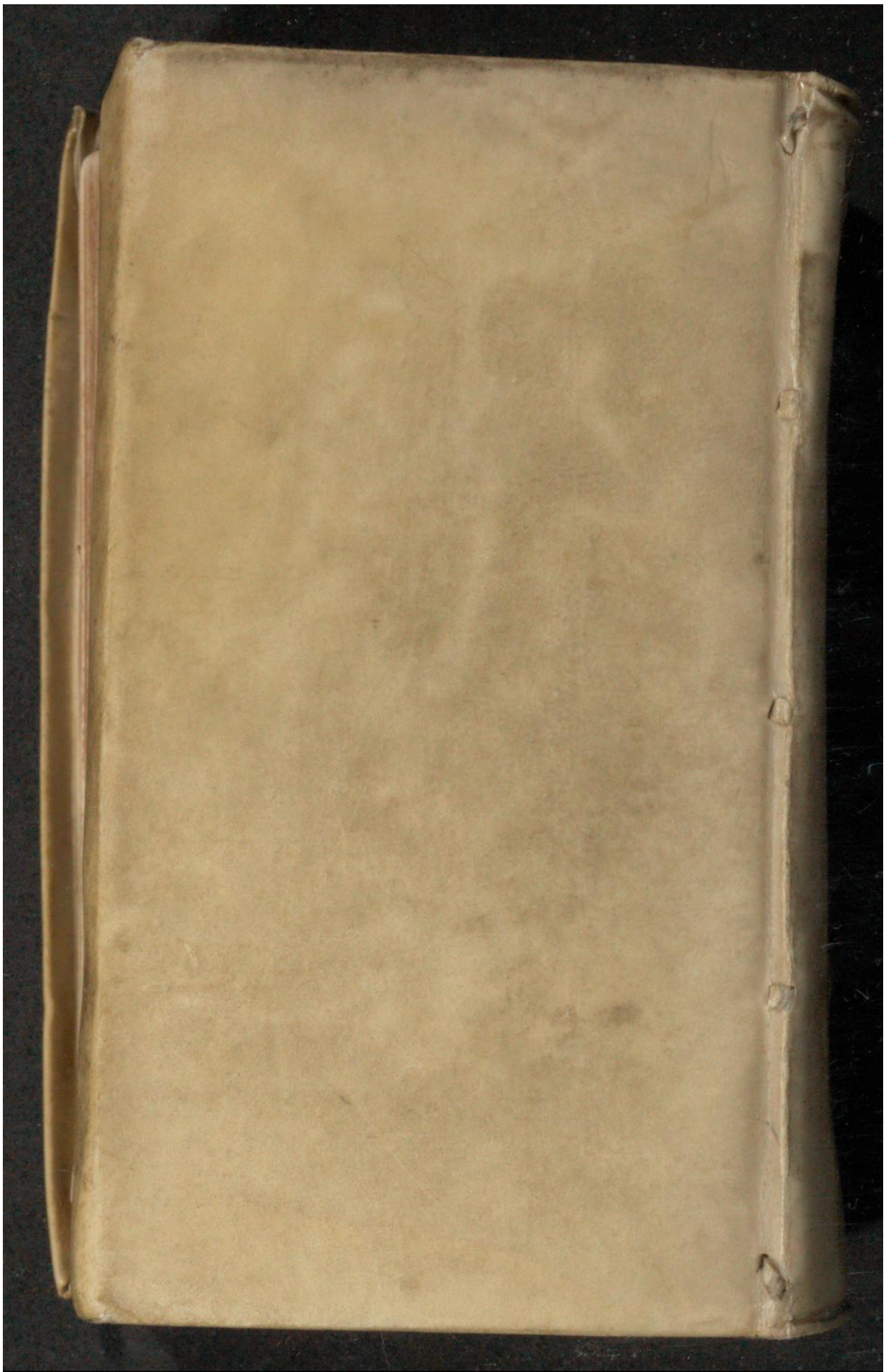

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [1]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [1]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [1]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [1]

2

DANIELIS HEINSII

POEMATA GRÆCA:

ET

E GRÆCIS LATINE

REDDITA;

diuerso tempore ac ætate conscripta.

Quibus Adoptivorum liber accedit.

LVGD. BAT.
Ex Officina FRANCISCI HEGERI.

cIↃIↃ cXL.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

DAN. HEINSII

PEPLVS GRÆCORVM

Epigrammatum.

In quo omnes celebriores Græciæ Philosophi, encomia eorum, vita, & opiniones, recenſentur, aut exponuntur.

Cl. V. Hugoni Grotio, Hollandiæ ac Zelandiæ Fiſci patrono.

VIdentur mihi, *Hugo Groti*, vir Clariſſime, quemadmodum imperiorum, ita ſtudiorum fatales quædam eſſe & fuiſſe ſemper converſiones. Sive quod aliis delectetur alius, ſive quod litteræ & elegantiores Muſæ, ſine patrocinio ſummorum hominum tueri ſe non poſſunt: & judicia quodammodo magnatum ac voluntates ſequuntur. Oppreſſus enim paupertate ingens animus, nihil eximium aut ſublime cogitare poteſt: amœnitates autem litterarum ac elegantias, poſtquam nihil ſibi præſidii in iis ne ad vitæ quidem commoda relictum eſſe videt, primo negligere,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

mox odisse incipit. In quarum locum lucri studium succedit & ambitio. quæ quemcunque afflavit, ex illius animo præclaras omnes cogitationes delet facile ac extinguit: &, quemadmodum rubigo ferri splendorem, ita vim mentis & ardorem debilitat paulatim & corrumpit. Solet autem evenire, ut qui vegeto ingenio sunt supra vulgus ac erecto, nisi sapientiæ conjungant studium, quæ in rerum externarum non possessione sed contemptu, animi felicitatem ponit, facillime a proposito dimoveantur: cum nec precium præclaris rebus poni nec honorem debitum deferri vident. Ita, vel judicio plebeio vel magnatum imperitia, facillime istæ artes dilabuntur, quarum conservatione ipsa continetur humanitas. Quod cum intelligerent doctissimi superioris ævi principes, omnes quanta maxima id fieri contentione potuit, eam in rem incubuerunt, ut præclara illa studia, tum aliis, tum cultoribus eorum commendarent. Quod ab homine divino, Laurentio Medice, in Italia, in Gallia a Francisco ejus nominis primo, factum esse scimus. Quare utrobiq; maximus eodem tempore ingeniorum præclarorum fuit proventus: ac præcipue eorum, qui humaniores artes & doctrinam elegantem, multos ante annos a barbarie oppressam, colerent & quasi revocarent. Ante omnia autem Græcam eruditionem, totos septingentos annos ex Italia exu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

exulantem, fatum quoddam ac occulta providentiæ divinæ ratio, per Europam totam propagavit. Chrysoloras enim, cum oppressa servitute maxima ex parte Græcia, ad totius orbis Christiani principes, & eorum implorandam opem, a Ioanne missus esset, liberata præter expectationem patria, cum Italia Græciam, cum professione ejus linguæ publicam legationẽ commutavit. Itaque vir tantus, cum splendidius existimaret esse nihil, tribus postea in locis Græcas literas professus est: primusq; studium illarum, quantum credi vix potest, per Europam totam excitavit. Hunc deinde Trapezuntii, Gaza, Argyropuli, Musuri ac Chalbondyla, secuti sunt: Græci omnes; & qui disciplinas Græcas summa ope promoverent ac industria. Ne Bessarionem hic commemorẽ: virum summum, & qui eruditione Græca, primus suæ gentis purpuram est consecutus. Lascarem quoque ut omittam, qui ex illustrissima Græcorum imperatorum familia oriundus, post legationem alteram ad Bajazetem, unamq; ad Ludovicum Galliarũ regem, longe clarissimas, Græcas Romæ literas docere non erubuit. Vt videant profani ac fastidiosi litterarum allatratores, nihil esse maius eo quod contemnunt: nostra autem studia, supra dignitatem esse suam pariter & captum. Ne perpetuo tenebriones suum locũ pariter & nostrum ignorent. Ita ad reliquas paulatim

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

ea litteræ translatæ sunt, quæ eodem tempore pœdagogorum negligentia, ac fatali principum fastidio, frigore feriri cœperunt. Nam in Gallia non pauci extitêre, qui ne Græcis quidem quicquam concederent. Inter quos Budæus fuit, libellorum supplicum magister, & Francisci Regum præstantissimi, ad Pontificem pro tempore legatus. Quem non puduit in tanta dignitate, omnem in hac sola prope lingua operam locare. Tum vir maximus Turnebus. Quorum alter, accurato, sed quod propius laborioso esset, alter eleganti ac polito orationis genere, laudem etiam nonnullis antiquorum ancipitem reliquit. Cæterum, quod sæpe admirari satis non possum, in tam uberi magnorum fœcunditate ingeniorum, nemo fere est repertus, ne in ipsis quidem Græcis, qui leporem Græcæ Musæ, qualis in antiquis olim fuit, aut intellexisse satis aut exprimere feliciter videretur. Musurum excipio, Cretensem natione, qui cum admirandum illud carmen, quod Platonis maximi operibus præfixum legitur, scripsisset; paulo post ab erudito principe Leone Decimo, non alia, ut putatur, de causa, Archiepiscopus Epidaurensis creatus est. Neq; paulo post vir animosus, aspirare ad purpuram dubitavit. Quanquam sane illius, præter hoc & pauca item epigrammata, quæ sparsim leguntur, nihil quicquam memini extare. Lascaris, cum diu frustra quæsivissemus,

tandem

tandem nacti ſumus poëmatia. Quæ non ſunt ejuſdem ſane generis, neq; ejuſdem viri famam ſuſtinere poſſe videntur. Præter enim pauca, longe optima, reliqua ſunt duriuſcula & obſcura. Scipionis Carteromachi omnia quæ alibi ſunt edita, bonam voluntatem ſine ſucceſſu oſtendunt. quemadmodum & Aldi quæ vidimus. Angelus Politianus, vir ingenti præditus ingenio, ſed, ſi famæ credimus, alieni obtrectator, ne quid Græcis ejus temporis concederet, quorum auditoria & famam jam invaſerat, poëtari quoque lingua eorum voluit. Cæterum hæc quoque, pauca ſi excipias, quale eſt quod in Emergentem Venerem conſcripſit, & fortaſſe alterum, quod in Armatam, illo genio deſtituuntur, qui in antiquorum epigrammatis elucet. vt omittam, pleraque ne Græca quidem ſatis eſſe. Nam, in temporibus & ſyllabarum modis ea ſæpe alibi committit, quæ non raro in Latinis aliorum acerbe & crudeliter traducit. Nam qui omnia licere Græcis arbitratur, mecum profecto & cum priſcis autoribus non facit. Sed de iſtis alias: cum fortaſſe exercendi cauſa animi non pauca notabimus. Me autem puero memini (neque eorum quicquam te latet) cum illuſtris vir Ioſephus Scaliger, in officinam quandam veniſſet, in qua decem à nobis verſiculos alteris longioribus ſcriptos inveniſſet, rem exigui momenti &

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

mediocrem plane, quod existimaret laudem eam qua tantopere ipse excellebat, hujus sæculi vix esse, domum cum venisset, quo candore erat, non continuisse se, quin sæpe exclamaret, abunde sibi satisfactum esse: non pauca item alia, quæ non decent verecundiam illius, qui hæc nunquam tanti esse existimavit. Puto autem, ea ratione, senem divinum, eorum quæ tantopere laudaret, nihil præter studium in nobis commendasse. Quod profecto excitavit. Paulo enim post, cum longiusculum poëma scripsissem versibus æqualibus, tanto gaudio perfusus est vir maximus, ut totum prope mensem, nihil aliud amicis ad se venientibus narraret. Neque addam tamen, quæ tu eveniſſe non ignoras. Postea eorum studiorum cura aliquamdiu ita languit in nobis, ut duobus annis, totidem vix versus scriberemus. Nunc ad argumentum veniamus. Cum sint varia quæ oblectare liberalem possint animum, nulla mihi major videtur quam quæ è philosophia petitur voluptas. Non modo ea, quæ in regno suo cum versatur, in causas quoque singulas inquirit: sed & ea, quæ historiæ propior, aut uniius simpliciter opinionem proponit, aut multorum pariter conjungit. In quo non inutilem navavit operam Laërtius Diogenes, domo Cilix, & ab urbe patria sic dictus. Quanquam enim sine certo ordine plerumq; plurima confundit,

multum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

multum tamen illi ut debeamus, factum est calamitate nostra: qui in ea tempora incidimus, ad quæ tantum tabulæ scriptorum optimorum, tanquam è naufragio, pervenerunt. Idem autor, plane similem huic nostro, Epigrammatum conscripserat libellum: in quo laudes, vitam, & opiniones veterum philosophorum, aut attigerat, aut, quemadmodum poëtæ solent, scribendi ex iis argumentum desumpserat. Quem inepte satis Pammetrum inscripserat: quod diversis, ut ex iis etiam quæ hodie leguntur manifestum est, versiculis constaret. Quæ inscriptiones, quanti faciendæ sint, supremus doctor Aristoteles nos monuit. cujus exemplum sufficere hic poterat. Quippe summus vir, omnisque vel scientiæ vel eruditionis princeps, cum Homerum assidue legeret, qui in ejus scriptis extarent, heroum Genealogiam conscripserat, singulisque singula epigrammatia tribuerat: quæ duobus non amplius versiculis, excepto uno, quod Ajaci dederat, constarent. In quibus mira erat simplicitas, nulla affectatio: dictio casta ac Græca: acumen rarum; non, quemadmodum Laërtii, putidum plerunque & ineptum: nihil occurrebat denique, quod Critici de eo judicant, παχύ τε καὶ φλεγμαῖνον. *Quia autem in Panathenaicis Minervæ circumferri peplus solebat, in quo pugna Titanum, Deæ victoria, ac eximiæ*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

virorum magnorum ſpectabantur opera, urbanitatis omnis ac amœnitatis parens, opus in quo univerſa pariter Deorum ac Heroum geſta perſecutus erat, Peplum inſcripſerat. E quo paucos illos verſus, qui nunc Pepli nomine cenſentur, excerpſerat Porphyrius. Nam de tota ſcripti ratione ac inſtituto, quædam alibi, nondum forte ſatis obſervata, dicemus. Cæterum id nobis in philoſophis his imitandum putavimus. Neminem quippe prætermiſimus eorum, qui aut magni eſſet nominis, aut familiæ nobilioris eſſet autor. Quia autem maxime morata delectat oratio, pleriſque aut patrium tribuimus ſermonem, aut qui indolem ac mores ſingulorum optime referret. Quæ cum tanta delectatione inter ſcribendum legimus nonnunquam, ut Diogenem ex dolio, Epicurum ex intermundiis, Pythagoræ myſteriis initiatos, craſſa illa ſua καὶ παλυαοδόξῳ φωνῇ, diſſerentes audire nobis videremur. Quam & Stoicis & Cynicis, non alia de cauſſa convenire putabamus, quam quod maſcula eſſet & cum robore eorum optime quadraret. Ne de Heraclito & Democrito dicam: quorum Ioniſmum ſine incredibili voluptate, etiam ab aliis expreſſum, nemo legit. Iam diverſitatem morum, & quod ſapientiæ plerunque nimiæ eſt proximum, inſaniam mihi cogita. Menedemus barba admodum prolixa, pileo Arcadico, Furiarum veſte

veste indutus, eo fine missum esse se aiebat, ut in mores hominum inquireret, & quæcunque gererentur, Diti, abiturus hinc, denunciaret. Bio, cui multum Flaccus noster debet, patria Barbarum, parente servo stigmatia, matre meretrice, natum se prædicabat: ut invidiam præverteret; nihil autem præter bona animi pertinere ad se ostenderet. Xenophanes, cum nihil certo posse sciri significare vellet, ubique dominari opinionem aiebat: quam festiva voce δόκον appellabat. qualia non pauca sunt, quæ, nisi penitus intelligantur, perit oblectatio. Porro hæc voluptas sive est aliqua, sive eam ipsi nobis fingimus, tecum communem esse mihi volui, Hugo Groti, vir Amplissime. Cujus divinum ingenium cum omnes admirentur, nescio quo pacto fit, ut in ejus æstimatione nemo sibi satisfaciat, nisi qui male judicat: aut quæcunque assequi non potest, satis esse existimat, si deprimit. Tu jam puer, viros scientia, ingenio propemodum hominem excesseras. Academiam autem hanc cum relinqueres, quocunque ires, tecum aliquam circumferebas: ipse hoc totum tibi quod doceri potest. Itaque, qui nihil præter formulas aut leges loquuntur, quoties concurrere coguntur tecum, ne hoc quidem sibi scire videntur. Adeo in tam varia & admiranda eruditione tua, ægre hoc tuentur præter quod omnino nihil venditare possunt. Iam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

cum litteræ plerunque & discendi assiduitas, ocium requirant, ad negocium autem homines non raro inutiles efficiant; tu ita munus molestissimum sustinuisti hactenus, ut quæcunque in Republica jam restant, aliud agendo sustinere posse videaris. &, quod fidem quoque superat, tanquam in ocio, absolutam patriæ historiam occupatissimus scripsisti. quam qui olim legent, obstupescent, salvo Taciti splendore & augusta majestate, dici aliquid floridius potuisse. qua de re ad te fortasse brevi in majori opere. Interim hunc Peplum nunc mitto: qui propemodum jam nobis ipsis gratus esse cœpit, quia tuum quoque nomen bona fide intextum habet. Non potui autem minorem quam inter priscos locum illi dare, cujus laus hoc sæculum excedit. Vale, Vir maxime, &, ut soles, constanter nos ama.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΕΠΑΙΝΟΥΜΕΝΩΝ ἐν τούτῳ βιβλίῳ φιλοσόφων.

ΕΙΣ ΟΜΗΡΟΝ.
ΕΙΣ ΗΣΙΟΔΟΝ.
ΕΙΣ ΘΑΛΗΝ.
ΕΙΣ ΣΟΛΩΝΑ.
ΕΙΣ ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΝ.

ΕΙΣ

ΕΙΣ ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΝ.
ΕΙΣ ΧΕΙΛΩΝΑ.
ΩΣ ΑΠΟ ΠΙΤΤΑΚΟΥ.
ΩΣ ΑΠΟ ΒΙΑΝΤΟΣ.
ΕΙΣ ΑΝΑΧΑΡΣΙΝ.
ΕΙΣ ΜΥΣΩΝΑ ΤΟΝ ΧΗΝΕΑ.
ΕΙΣ ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΝ.
ΕΙΣ ΦΕΡΕΚΥΔΗΝ.
ΕΙΣ ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΝ.
ΩΣ ΑΠΟ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.
ΩΣ ΑΠΟ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ.
ΕΙΣ ΦΑΙΔΩΝΑ.
ΕΙΣ ΕΥΡΙΠΙΔΗΝ.
ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΒΙΒΛΟΥΣ.
ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΑΤΟΧΟΣ.
ΕΙΣ ΜΑΞΙΜΟΝ ΤΟΝ ΤΥΡΙΟΝ.
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.
ΕΙΣ ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΝ ΚΑΙ ΛΑΚΥΔΗΝ.
ΩΣ ΑΠΟ ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΥ.
ΩΣ ΑΠΟ ΒΙΩΝΟΣ.
ΩΣ ΑΠΟ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ.
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.
ΕΙΣ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΝ.
ΕΙΣ ΑΝΤΙΣΘΕΝΗ.
ΩΣ ΑΠΟ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΚΥΝΟΣ.
ΕΙΣ ΜΕΝΙΠΠΟΝ.

ΕΙΣ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

ΕΙΣ ΜΕΝΕΔΗΜΟΝ.
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΤΩΪΚΟΥΣ.
ΕΙΣ ΖΗΝΩΝΑ ΤΟΝ ΚΙΤΤΙΕΑ.
ΕΙΣ ΚΛΕΑΝΘΗΝ.
ΕΙΣ ΧΡΥΣΙΠΠΟΝ.
ΩΣ ΑΠΟ ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ.
ΩΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΩΝ.
ΩΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.
ΩΣ ΑΠΟ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ.
ΕΙΣ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΑ.
ΕΙΣ ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ.
ΩΣ ΑΠΟ ΤΙΜΑΙΟΥ ϛ ΛΟΚΡΟΥ.
ΕΙΣ ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΝ ΤΟΝ ΕΛΕΑΤΗΝ.
ΩΣ ΑΠΟ ΕΥΔΟΞΟΥ.
ΩΣ ΑΠΟ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ.
ΩΣ ΑΠΟ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ.
ΩΣ ΑΠΟ ΞΕΝΟΦΑΝΟΥΣ.
ΕΙΣ ΜΕΛΙΣΣΟΝ.
ΩΣ ΑΠΟ ΖΗΝΩΝΟΣ ΕΛΕΑΤΟΥ.
ΕΙΣ ΑΝΑΞΑΡΧΟΝ.
ΕΙΣ ΠΥΡΡΩΝΑ.
ΩΣ ΑΠΟ ΕΠΙΚΟΥΡΟΥ.
ΕΙΣ ΤΙΜΩΝΑ ΤΟΝ ΣΙΛΛΟΓΡΑΦΟΝ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

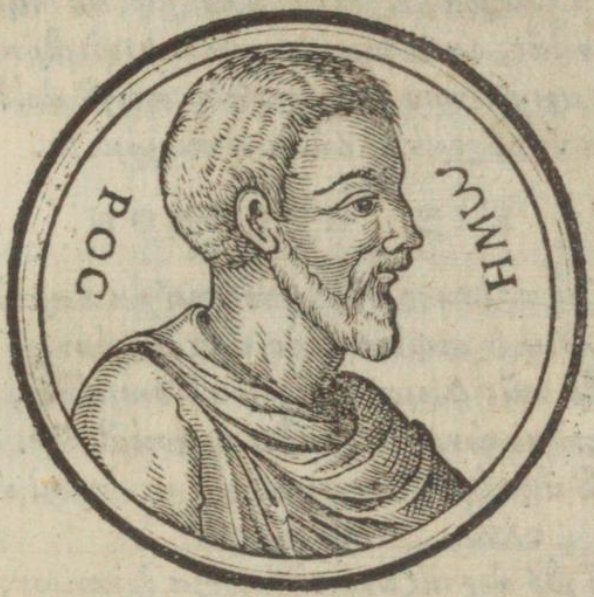

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΜΗΡΟΝ, ΤΟΝ ΠΑΣΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΠΑΤΕΡΑ.

Εἴτε Μελησιγενὴς, σὺ μὲν ἐρεμνόθεν ὡρμήθης βεβαιῶς,
Ἀρχηγὸν Μουσάων μήσεως καὶ σοφίης.
Ὡς γὰρ ἀπ' Ὠκεανοῖο τὸ μυελὸν ἕλκει ὕδωρ,
Κρηνέων ἀενάων, ὦ ἄνα, καὶ ποταμῶν,
Τὼς καὶ σὺ μεγάλαισιν ἀφ' ἁρμαθοῖς, ἐς τερφθείης
Κήρυκας σοφίης Ἕλλασι πηγάσιν.
Μοῦνος δ' ὕψι βέβηκας, ἅτε Στέντωρ ὃ μεγαυχὴς,
Πᾶσιν πληρώσας φωνὴν ὁπὸς ἀθανάτου.

Τῆς

Τῆς ἔπι νωῖ μάλα πάντες ἀκούομεν, ὡς παρὰ γλαυκῶν
Βρυλλᾶς, ὅτι νεφέων μίγδα κυλινδομένων.
Ἀλλά μοι ἱλήκοις πανυπέρτατε· σεῦ γὰρ ἀείδω
Ὡς ὑψιβρεμέτᾳ Ζηνὸς ἀπαρχόμεθα.

ΕἸΣ ΗΣΙΟΔΟΝ.

Δήμητερ τελέσασα, σὲ μὲν πολυγηθέα καρπὸν
Ἀλδαίνειν σοφίης εἰκὸς, ἅτε σαόφρονα,
Τὸν μὲν παῖς Δίου καὶ ἀγλαόδωρος Πυκιμήδης,
Ἄσκρης ἐνναέτης, οἶδεν ἀμησάμενον.
Σεῦ γὰρ ὕπο θρεφθεὶς μεγαλώνυμε, χεῖρ' ἐπὶ τέλλων
Τῇ μὲν ἀειρόμενος, τῇ δ' ἄρα δρέπανον,
Ἄρτεμιν τ' ὀπάζων, ἀειπόλα λιμὴν ἀμαιῶν,
Παυσίπονα θορυφοῦ δρέψατ' ἀπ' ἰδμοσύνης.
Τῶν δέ σοι ἀγλαόκαρπα θαλύσια δῶκε κομίζειν,
Μελπόμενον γλυκερῆς ἔργα γεωπονίης·
Σωφροσύνῃσι δ' ἐδίδαξε, καὶ ὡς τὸ πλέον ἥμισυ παντὸς,
Ἐκ Μουσέων σοφίης μέτρα διδασκόμενον.
Ἀλλὰ γέρον μάλα χαῖρε, πανόλβιε· σοὶ γὰρ ἔνεισι
Πολλὰ καὶ πινυτὰ γαῖα φυτοσπορέει.

ΕἸΣ ΘΑΛΗΝ.

Ἑσπερὶς σοφίην τὸ πρὶν Θαλίῃ τέκε δῖα Μίλητον,
Ἀστέρα κάλλιστον Πλειάδος Ἑλλαδικῆς.
Ὕδωρ δ' εἶπε τὰ πάντα, καὶ ὕδατος ἐκγεγάασι
Ὅσσα πανορφαῖος δέρκεται Ἠέλιος.

Πρῶτος

Πρῶτος δ' ἀρχὴν ὦρμων ἐπὶ χθονὸς ἀμφιπολεύσας,
Εἰς πόλον ἦρθη, τ' πάρος ἐξέμαθε.

ΕΙΣ ΣΟΛΩΝΑ.

Δῖε γέρον, σὺ μὲν ἄρα ἀμαιμακέτῳ κῆρ' νύκτα
Πᾶσιν Ἐρεχθῆος τεθμιόοις ἐφάνης,
Σείων σοφὸν μὲν ἄχθος Ἀθηναίοις ἀπὸ πᾶσι,
Κοινὴν δουλοσύνην καὶ χρέα λυσάμενος.
Εἶπε νόμους, νέον ἄχθος ἀμηλίκτοιο Δράκοντος,
Θεσμῶν μειλιχίων σῶν ἀμαιμάκετον.
Πάντης δ' ὡς Σαλαμῖνος ἀπώσιο φάος ἠέλιον
ἦμαρ,
Καλῶς ἀφραδέων, ὦ σοφὲ μαινόμενος.

ΕΙΣ ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΝ.

Οὐδ' ἐμὲ τ' Κλεόβουλον ἀπειρέσιον τέκε Λίνδος
Ζωὴς τῆς βροτέας, ὃ μετ' Ἡρακλέα,
Τὸν σοφὸν μοῦνον φασὶ τῇ Ἑλλάδι φέγγος
ἔθηκε,
Θεσπίξας χρησμῶν πολλὰ θαυμάσια.
Εἰ δ' ὀλίγα μοι παλεῖς· ὄρη Διὸς τ', πρὶν ἀνάσσῃ,
Κρῆτες σὺν σμικρῷ θρέψαιε ναιετάοντι.

ΕΙΣ ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΝ.

Οὐδὲ μάτην Περίανδρον ἀριστόκτιτο Κορίνθου
Ἔτρεφε γῆ, σταθμὸν ἥδε, ὅμμα δίκης.
Φασὶ γέ νιν πολλὰς ὑποθημοσύνας τε θελῆσαι
Μουσάων ἱερῆς ἀνθέμενον σὺν πολάροις.

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ τὰ μὴ μιῶές τε φειτολόμβροί τ' ὀνιαυτοὶ
Κλέος μνημοσύνης ἤρπαζαν ἠδ' ἀρετῆς.
Οἱ δ' τυραννεῦσαι ψεύσαντό νιν· ἡ γὰρ ἄναισα
Κοιρανίης ἄλλης οὐκ ὄφελε σοφία.

ΕΙΣ ΧΕΙΛΩΝΑ.

Χείλων ὠ'κ Σπάρτας εἰμὶ ξένε· τᾶς δὲ πόλης
Πρέσβυς ἀμετέρας κἀρτά τοι ἐμπερόμως·
Χρήσιμα δ' ἐς βίον εἶπον ὅσα κόνις, ἃ πολύμυθος
Οὐδ' ἀφαμαρτεπὴς Ἀτρεὶδης συναείρας.
Μοῦνος γὰρ πυκνός τε κὴ ἀστεροπᾶζιν ἐοικὼς,
Ἁ σοφία μώνων τᾶς Λακεδαιμονίων.

ὭΣ ἈΠΟ ΠΙΤΤΑΚΟΥ.

Τὸν Μιτυληναῖον τὸν ἐσιδὲ Πιτθακὸν ἥρω,
Τὸν σοφίᾳ δηνὸν φῶτα, τὸ λωρέλω.
Ἦν δ' ἀπιθῇς, Φρύνωνά μοι εἶρεο, πῶς σκύλισα
Ἐν δαΐ νιν, κρυπτὼ ἀμφιβαλὼν παγίδα.
Πολλὰ γὰ θέσπιζον μάλα καίρια, τᾶ χάριν αἰεὶ
Πάτρᾳ ἡμετέρᾳ φημί μοι σκέλεσθαι.
Εἰ γὰ κὴ Ἀλκαῖός μοι ἐπέχραε, νῦ πολέων ἤδη;
Οὐκ ἐπ' ἐμοὶ γλωσσᾶν συκοφάσις ἀδίκων.

ὭΣ ἈΠΟ ΒΙΑΝΤΟΣ.

Ἥρως Τελαμώνιος, ὁ σοφοῖς συναείθμιος ἄλλοις
Ἑλλάδος ἀκμαίης, εἰμὶ Βίας ὁ γέρων·
Κρείσσων τᾶς πενίης κὴ ἀπόρου κατ' Ἄρνα,
Πάτρης ἡμετέρης γῆς κεραϊζομένης.

Μᾶν

Μᾶν@ γὰ σοφίης τοσσ̃τ@ βαθὺς, ὅτε λεϊσὸς
Οὔτε δορύκτητ@ γίνετ' ἐν πολέμῳ.

ΕΙΣ ΑΝΑΧΑΡΣΙΝ.

Ἦ ῥα μάτην Ἀνάχαρσι πόδ' Ἑλλάδα κυδιάνειραν
Τῆς σοφίης ποσσὶ ἦλθες ἐπ' ἐμπορίῃ,
Ὄφρα νόμους τελέηαι ἐς ἀλλαὰ θεσμὰ πολίταις
Τοῖσι γαλακτοφάγοις σοῖς κὴ ἀμαξοβίοις.
Ἀλλ' ἐ τοξοφόρῳσι νόμων μέλῃ, οἵ σοι ὁϊστὸν
Πέμπον ἀνωΐστον, κὴ μάρτυν ἀινόμαρτυν.

ΕΙΣ ΜΥΣΩΝΑ ΤΟΝ ΧΗΝΕΑ.

Θεσμοθέτης Ἀνάχαρσις, ὅτε Σκυθίης ἀπὸ γαίης
Ἦλυθεν, Ἑλλάων γλῶσσ̃ ἐπερχόμεν@,
Ἐζήτει σοφίην τιν' ἰδεῖν καὶ χρήσιμόν τε κὴ ἔργῳ
Χρήσιμον, ἀλλ' οἵη πολλάκις Κεκροπιδῶν·
Ῥηθείσην δ' σόφισμα, λόγοι μάνον, ἄσαρκα πάντα,
Οὐδὲν πολλὸν ἔειδες κὴ κενεοφροσύνας.
Ἦλθε δ' κὴ κοίλην Λακεδαίμονα, μητέρα δίαν
Ἀνδρῶν κεκριμένων ἐν δαὶ κὴ σοφίῃ.
Εὗρε δ' ἐκεῖ, Χίωνσι παρ' ὠγυγίοισι, γέροντ@
Χίωνα, μυριοβάτην, χώρῃ ἐν οἰοπόλῳ.
Ἦν δέ οἱ ἐν χερσὶ μέγας ἰσοβοὸς, ἢ ἀρότρῳ
Ἤρμοζεν, ἢ δ' ἰδρὼς ἔανυτ@ τροχάει.
Τέχνη δ' ἔσκε γέροντι, μεμονέως πολυπονέειν,
Παῖδας δ' σφετέρους θρέψαι ἐπισταμένως,
Ἧς ἀλόχῳ ποθεσσῶαι ὅσῃ θέμις, οἵκοθεν αἰεὶ
Εὐμελέως, μέτρῳ δ' ἔργα δικαιοσύνης.

Καὶ

Καὶ τὸ μὲν ἴδμεναι εἶπεν, ἀτὰρ πολέον δὲεν ἄλλο·
Τῆς καλῆς σοφίης δ' πολὺ γδυπάμμεν.
Ταῦτα μαθὼν Ἀνάχαρσις, ἀνήλυθεν· εἶπε γδ δύρεῖν
Γυμνὸν τὸν σοφὸν, δ' σοφορημοσύνλν.

ΕΙΣ ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΝ.

Ἦν τις θεῖος ἀνὴρ, ὁμοπάτρης, ἔν πολε Κρήτῃ,
Ζωὸς ἐνὶ δύστοις, μανθοσύνας δεδαώς·
Μέλψαν δ' ὃς Κορύβαντας, ἰδὲ Κρητῖα φῦλα
Κυρήτων μεγάλων, σῶν πολε Ζεὺ τροφέων·
Ἀρχώ τ' αὐλήεσαν ἀνὰ μέλαν οἶδμα θέσθαν,
Μύνλν σωτηρμάδων σὺν ἀλεγιζομένλν.
Πεντήκοντα δ' ἔτη νημερτέα, πρὶν ἢ κὴ ἐωθὰ,
Τῆς δ' αὐτῆ βιοτῆς εἶδε τελευτήσιον.
Ταῦτα πάλαι Κρῆτες μὲν ἐείπαμεν· πολλὰ κὴ ἄλλα
Προσθένλες, μᾶλλα δὴ τείρεσιν εἰδόμενα.
Γ'λαῦκε Ζεὺ Κρήτεσσιν· ἀεὶ ψεῦσται γδ' ἔασιν,
Οὐ μῦνον γαστρὶ σὺν σφετεριζόμενοι.

ΕΙΣ ΦΕΡΕΚΥΔΗ.

Οὐδὲ τὸν Φερέκυδες ἀγακλυτὸν εὐχετόλεῖν,
Πρῶτον ἀληθείης φέγγος ἀναχόμενε·
Πυθαγόρης σοφὸς οἶδεν, ὁ τηλίκος, ὃν σὺ δίδαξας
Τὸν σὸν τὰ ψυχῆς πᾶσαν ἀληθοσύνλν.
Ὡς μὲν ἀπήμανός τε ἐς ἀθάνατός ἐς ἀγήρως,
Θεία δ' ἡγεμόνη σκήνες ἀνδρομέες. (δες,
Ταῦτα γνὺς, φθείρεσιν ὅλον δέμας ὡς βρύον εἶ-
Θυμὸν δ' φθορέων εἶχες ὑπερτερίλν.

ΕΙΣ

ΕΙΣ ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΝ,

Νῦν ἔμβαν τὰ πρῶτα, τά τ' ἐν θνητοῖσιν, ἔφηθα,
Πᾶσίν τ' ἀθανάτοις, πρῶτος Ἀναξαγόρα·
Τὸν γὰρ ἠσμήσαντα χάος μέγα, τῇ πρὶν ἐφ' ὕλῃ,
Οἷλον νῦν βλέπομεν πάξιν, ἐννοχένας.
Χαῖρε Εὐβελιάδη φασίμβροτε· ζῶντα γὰρ εἰπὼν
Νῦν πέλει, νῦν πίσεως εἶχες ὑπὲρ σοφίης.

ΩΣ ΑΠΟ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.

Τῶν σοφίης Πειθὼ, τὸ πρεσβύνοον γλυκὺ φίλτρον
Ἀτθίδος ἠρχαίης, Σωκράτη εἰ ποθέεις,
Τὸν τῷ Σιληνῷ παρομοίιον ἄντην ἰδέαις,
Τὸν κωνόνα μορφῆς, καὶ πρὸς ἀμορφότατον,
Αὐτὸς, ξεῖνε, τοί εἰμι· παναρμόττει δὲ καὶ πάσας
Ἐν λόγῳ ἱστάναι δίκλυα καὶ παρίδας·
Αὐτὸς δ' οὐκ ἔχομαι, ἀλλ' ἁθρυπτόμενος ὡς ἀθύρων,
Καὶ πάλιν ἀγκίζων, καὶ προφασιζόμενος.
Εἶμι δ' ἐν Ἡλυσίοις ἀεὶ πεδίοις μεγηθὼς,
Ἔνθα βακχεύων εἰσέπι καὶ μεθύων.
Αὐτῆ τὸ γλυκερὸν καταγώνιον εἰσέπι ναίω,
Τὸ πρὸς τῇ πηγῇ, καὶ πρὸς τῇ πλατάνῳ.
Αὐτῆ Γοργίεω τύφον πατῶ, ὡς τοπάρος τις,
Ἀγκοφισεύω δ' εἰσέπι τῷ Προδίκῳ.
Εἰσέπι δ' οὐδὲν φημὶ εἰδέναι· ἔστι δ' ἡ μύνη
Μοὶ σοφίη, σοφίης ἅπτομαι οὐδεμιῆς.

ΩΣ

ὡς ἀπὸ ξενοφῶντος.

Ὁ Γρύλλε παῖς εἰμί· τὸ δ' ὄνομά μοι Ἀπόλλων
Περσίδι σύν, τηλοῦ πέμπε μαχεσόμενον,
Σωκρατικὸν μάλα δηρὸν ἀποστατοῦντα γάλακτος,
Ὡς λύκον ἀπὸ μαζῶν παῦσαι κὴ αἰγιαλίδων.
Ἥμισυ δ' ἀμφοτέρῃ σοφιδέξιος· ἄλλοτε μὲν δὴ
Κήρυξ Μουσάων ἠπύτα θ' χαρίτων,
Ἄλλοτε δ' ἐν σταθμοῖσι κτύπον κλόνον ὀξυὼπὸν Ἄρηος,
Ἀσπίδα νωμήσας γῆς ὑπὲρ ἠμετέρης.
Τῷ μὲν, βαρβαρίης ἐξ Ἑλλάδα μοῦνον ἐρύσας·
Τῷ δ' αὖ, βαρβαρίῳ Ἑλλάδος ἐξελάσας.

ἐις φαίδωνα τὸν σωκρατικῶν τὰ παιδικὰ, κὴ τὸν Ἡλιακῆς κτίσιν ἀμφιθέσεως σοφισταίμονον. ὡς ἀπ' αὐτοῦ.

Εἴ τινά που Φαίδωνα φίλον Χαρίτεσσιν ἀκούεις,
Ἠλεῖον, πατέρων παῖδά ποτ' εὐγενέων,
Δουλοσύνης ὃν πάλιν πρώμνον, αὐτὰρ ἔπειτα
Αὖθις δουλοσύνης ἄχθος ἀπωσάμενον,
Ξεῖνε πέπον, τοῖός τοι ἔλιξ. ἴδε τοι κεφαλῇ μοῦ,
Καλὸν Σωκρατικῆς παίγνιον εὐφροσύνης.
Οἷα γὰρ ἐψιάσατο καταψήσας ἐκ κατ' ἄκρης,
Εὐθύς σοι θεῖος φησ' Ἀισχυλέης.
Ἀλλ' ἐγὼ τῷ περιφερεῖ μοῦ ἐπαυχένιον πλόκα δήσω·
Τῷ γὰρ ὅπασα φέρδην κείνῳ ἀποιχομένῳ.
Ὡς ποτε Πηλείδαο κέαρ μέγα, τῷ πρὶν ἔδοσκε
Ἐν Φθίῃ, κταμένῳ κείρε Μενοιτιάδῃ.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ βίβλους.

Παῖδες Ἀρισοκλέους, θεῖον πόνον, εὖχος Ἀθλωῶν,
Σωκρατικῆς ἱεραὶ μάρτυρες εὐεπίης,
Ὑμέας ἑσπομφάς μανίσυσθε θλία μέλισσα,
Χείλεσιν ἀχράντοις κείνα ἑφεζομένη.
Αὐτὰρ ὁ καλὰ πρόσωπα ἐπιμερόεν τέμα Φαίδρε
Γράψας, ἐ μαλακῇ φάρεα Χαρμίδεω.
Ναὶ ναὶ σώζεί μοι τὴν Σωκράτη, αἰὲν ἐόντα,
Καὶ μὴ τὰς θλεσμάς, ἐ μὴ τὴν θάνατον.
Ἀλλ' ὅπη ζώῃς, ἐ ἀγήραον ἔσεαι αἰεί,
Τῷ Μελίτῳ καὶ μοι λέξαιτε, τῷ τ' Ἀνύτῳ.

ἘΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ κάτοχος.

Ἐρρεῖτε θηλύτεραι καὶ παρθένοι, ἔρρετ' ἔρωτες,
Καὶ κῶμοι, καί μοι χαίρετε παννυχίδες.
Χαῖρε αὐτὴ Κυθέρεια δολοπλόκε· χαῖρε ὦ καὶ σὺ
Τοξότα λωβητὴς, κῦρε φαρετροφόρε·
Ἄλλος ἔρως, ἄλλος δέ μ' ἔχει πόθος· ἐς χάριν ἄλλην
Καὶ τὰς Σωκρατικὰς ἀποδύομαι ἀγλαΐας.
Οὐ γὰρ ἐμοὶ σεμνῆς σοφίης μέλει· δὸς ἄγαμαι ὦ
Τὰς ποιητριάδας, τὰς σοφιζομένας.
Αὐτῷ δ' εἰσορόων τερφερὸν Φαίδωνος ἐθείρῃ,
Κεῖνον ὦ μαλακῶς τῆσδε καθαπτόμενον,

Χαρμί-

Χαρμίδεω δ' ὀφθαλμὸν ἀμήχανον, ἄσπον ἔρωτος,
Καὶ τὼ Κλεινίεω παῖδα μεθυσφαλέα,
Οὐδὲν σεσοφέομαι Γανυμήδεος· οἰνοχοεῖ γὰρ
Αὐτὸς ἐμοὶ θεῖος νέκταρ Ἀεισωνίδης.

ΕΙΣ ΕΥΡΙΠΙΔΗΝ.

Ὠχρὸν κἀνυπόδητον ἀεί σ', ὦ Σώκρατες, εἶπεν
Ἡ μεγαλοψύχου βίβλος Ἀεισωνίδεω·
Μῆνον ἢ βλαύτας ὑποδήσασθαί ποτέ φησιν
Ἀνδρῶν εἰς ἑτάρων δαῖτα μελεγχόμενον.
Νῦν δέ σοι ὑψηλὸν σφὶν σφῶιν θῆκε κόθορνον
Παῖς Κλειτῦς, λιγυρῆς τὸ στόμα Μελπομένης.

ΕΙΣ ΜΑΞΙΜΟΝ ΤΟΝ ΤΥΡΙΟΝ, Πλατωνικὸν ὄντα φιλόσοφον.

Σωκρατικῶν μελίγηρυν ἀηδόνα μουσοσυράων,
Ἀρχετύπου σοφίης φέγγος ἐπιλυμένης,
Μάξιμον, αἳ Λιβάνοιο χορευτίδες ἔτρεφον Ὧραι,
Δέξαο ἢ μεγάλων κείραν Αὐσονίων·
Τέτμιξι σεσοφίσμενον, οἷ πολὺ Ἀθηνῶν
Δένδρεσιν ἀρχαίοις ἥδιον ἐφεζόμενοι.
Χαῖρε καὶ εὐνεκέως, φίλε Σώκρατες· ἀντὶ δὲ φίλτρου
Τέρπεο σῇ νέκταρ σπενδόμενος κύλικι.
Ἦ ῥα καὶ εἰν Ἀΐδαο πολὺ σεσοφώτερος ἄλλων,
Σῇ γλυκερῇ δαμάσας Αὐσονίδας σοφίῃ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

Ἰμερόεντα Πλάτωνα, θεοῖς συναλίγκιον ἄνδρα,
Ἵππῳ καὶ γλυκερῷ κώμαλι θελγόμενον,

Βρέξε

Βρέξέ τε κὴ μέλι μήδετ' ἐπὶ στομάτεσι μέλισσα,
Μελλόσης ἱερὴ μάντις ἐϋλαλίης·
Τῆρ τεαῖς σελίδεσιν ἐπιβλύζ εἰσέτι κὴ νεῶ,
Μάξιμε, θεοπότης κληρονόμ' ὀυεπίης.
Τῆτό τοι Αὐσονίων μέσας ὅρχαμος αὐτὸς ἔπινεν,
Ὡς γάλα, μητρώων ὀύθὺς ἀπὸ λαγόνων.
Γ'ώμη, δηρὸν ἄναστε, γάλα στάξασι λυκαινῶν
Ἥρωσι πρεσβυτέροις, νεῶ μέλι βεγλιέων.

ΕΙΣ ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΝ ΤΕ ΚΑΙ
Λακύδην, τὼ, μετ' Σωκράτη κὴ Πλάτωνα,
τὼ μέσω τε τὴν νέαν Ἀκαδημίαν
καθεζομένω.

Πολλοὶ σοῖς Ἀκάδημέ ποτ' ἐν κήποισι πέτονται
Ὄρνιθες, σοφίης μῆσιν ἀεισάμενοι.
Τῶν μὲν Ἀρισοκλέης ἡ ποικιλόφωνος ἀηδὼν
Ἤρξατο, πυκτοῖον φθόγγον ἀφιεμένη,
Δεινὸν, ῥητορόμικτον, ἀεὶ δ' ἐτύμοισιν ὅμοιον,
Καλὸν Σωκρατικῆς ἀντίτυπον κραδίης.
Τὸν δ' μέτ' Ἀρκεσίλαος ἀκραιοπόδης ἀνόρουσε,
Καὶ πάλι Λακύδης ὦρτο μεθυσκόμενος,
Δοιάζειν δεδαῶτε, κὴ ἀμφοτέρωσε ῥέπουσι,
Δόξαντ' ἄδην ὅλως, ἠδ' ἀποφηναμένω·
Οἷά πὲρ οἰνοπότηκι ἀλητάζ κατ' ἀγυιὰς,
Δοχμώσας κεφαλὴν, κὴ πόδας ἀστατέων.
Τῷ καὶ σφω Διόνυσος ἑαῖς κυλίκεσι δαμάσσας,
Ἄμφω ὀλισθαίνοντ' ἤγαγεν εἰς Ἀΐδην.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

ὡς ἀπὸ Ἀριστίππου.

Εἰ μὲν ἔφυς φρονίμος τε καὶ οὐ φρονίμων γνωτήρων,
Μῆνον Ἀρισίππου νῆν φρονέων ἐρέεις.
Θυμὸν γὰρ πυκνόν τε καὶ αἰόλον, ἄλλοτε δ' ἄλλον,
Πρὸς παντὸς βιότου χῆμα μεθημοσύνῳ.
Δὸς λάχανόν μοι, ξεῖνε, καὶ οὐ Διὸς ὑδάτιον αὖ,
Οἷά τε γαῖα φέρει· συμπερνοισόμεθα.
Πέρδικα δὸς καὶ ἄκραντον ἐμοὶ Λέσβοιο πολίτιν·
Αὐτίκα σοι φήζω· τί λαχάνῳ καὶ ἐμοί;
Σωφροσύνης ἔραμαι καὶ Λαΐδος· ἡδέ τοι ὄλβον
Οὔτ' ἀκτημοσύνῃ πάντῃ ἀποστρέφομαι.
Εἶη πορφυρέη καὶ διωλόη· αὐτίκα φήσεις,
Νῦν μὲν Ἀλέξανδρον, νυὶ δέ με Διογένη.

ὡς ἀπὸ Βίωνος.

Εἰ γνωτὼ μόνῳ, ξεῖνε, διείρεαι ἠδὲ τοκῆας,
Ταῦτα σαοφροσύνης πάντα τοι ἐξανύω.
Πάτραν βάρβαρός εἰμι, Βορυσθένης δ' ὁ πολίτης,
Γνώμῃ δ' αἰνῆς τηλόθεν Ἑλλαδικῆς.
Ἔσκε δέ μοι γνώτης ταμιεύεμπορος, ἱερὸν ἄδειν,
Πρίν ποτε δηλήσας ἀνέρι λυγρὰ λέγῳ.
Πᾶν σίκτον δέ οἱ ἔσκε καθ' Ἑλλάδα θῆν τε σαόωπον,
Πιστὸν ἀμφήκτῃ τέκμαρ ἀνακτορίης.
Αὐτὰρ ὁ παλλακίδα κλυτὸν ἤγαγε δῶμα δὲ δόμηνδε,
Πᾶσι μιγνυμένῳ, χρῆμα δὲ δημοτελές.
Ἐκ τ' ἔφυ γνώτας. ὁ δ' ὑπερπόντια πανοικεὶ
Πέρνας, σκυτέλεας πολλὰ, τὰ μὴ θέμιδες.

Ἀνὴρ

Ἀνὴρ ὃ πείρατ' οὐκ ἐμὲ κλεάτεσσιν ἐοῖσιν,
Πολλὰ δ' ἐὸν σέρξας θῆκέ με κληρονόμον.
Τῶς σοφίης ἐπέβην ζα· Βίων δέ τοι δύχομαι εἶναι·
Οὐδὲν ὠφὸς τότοις ὁ φθόνος οἶδε λέγειν.

ΩΣ ΑΠΟ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ.

Μήκωνον τὸν οἶνον ὀλύμπιον, ὄφρα δέχωμαι,
Ζεῦ, μετ' Ἀλέξανδρον, θεῖον Ἀριστοτέλη·
Καγὼ γὰρ κλεινόν τε κὴ ἀγλαὸν δύχομαι εἶναι
Τῆς μεγαλαυχήτω θρέμμα Μακηδονίης·
Ἦ ῥά μιν, μείζω τε κ' εὐρύτερον πάλιν ἄλλον,
Τόνδε μετ' χθόνιον, τεῦχε, κὴ ἠφάνιον.
Τοὐνεκα ἀμφοτέρων κλέος ἠείδε· τῇ μὲν Ἄρης
Μείων ἡμετέρου, τῇ δὲ δαημοσύνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

Δαίμονα τ' μεγάθων, τ' Νικομάχου γενετῆρα,
Τῶν Ἀσκληπιαδέων φέριστον Ἀριστοτέλη,
Τὸν γαίης κρατέοντ' Ἀλεξάνδρου πολίτην
Καὶ τροφὸν, ὡς χείρων δ' πόλε Πηλεΐδη,
Τὸν σοφίης κρατέοντα, φέρτ' τότε, κ' τότε φαίνετ',
Γῆς ὅτε δ' πάσης ἦν Μακεπὶς κρατερή.

ΕΙΣ ΕΥΡΙΠΙΔΗΝ.

Οἷον Ὑμηττείοις ἐν σμιλίοισι μέλισσαι,
Μητέρες ἡδίστου νέκταρος, ἐξεπόνεον,
Τοῖον κὴ Θεόφραστος ἀπὸ στόματος μέλι χεύῃ,
Ἀκρήντου σοφίης ἡδύπνοον τιμίης.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Αὐτὰρ ὁ δένδρεα καλὰ, καὶ ἄνθεα, καὶ φυτὰ πάντα
Γαίης ἠϋκόμους τέκνα σοὶ ἐξερέει.
Αἰεὶ γὰρ τέτοιζεν ἐφήμερος, οἷα μέλισσαι,
Εὐεσίης νέκταρ μήδεται καὶ σοφίης.

ΕΙΣ ΑΝΤΙΣΘΕΝΗ.

Οὐδ' ἄρα σὺ μενάμας, Ἀντίσθενες, ἄμβροτες ἐσθλᾶς,
Ἀλλ' ἔτι νωῒ πολλοῖς ἐστι μάχαι τόκος.
Σὺ γὰρ κυνέην μὲν ἔθηκας· κύων δέ σοι, αἰὲν ὑλακτῶν
Ἀνθρώπων βιοτὴν, ἔσσεται Διογένης. (ὕλαν
Μῶνος γάρ νιν ἔθρεψας, ἄτε σκύμνον, τὸν ἀν' Λάκρην, καρχαλέον, θρέψε λὶς ἀγρονόμος,
Δεῖμα μέγα κλέπτοισιν ἐφαμαρτοῦσι μὰ νυκτὸς,
Ὀξὺν, θαρσαλέον, σαγήνιμον δ' ἀδαῆ.
Χαίρεσθον ὑψίστῳ Διὸς ἀγγέλω· ἦ ῥα γὰ ἦσαν
Ἀσκηταὶ κραδίης ἄμφω ἀεθλοσύνας.

ΩΣ ΑΠΟ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΞΥΝΩΠΟΣ.

Ἀ μεροπῶν μάκιξ, ὁ Διὸς μεγάλοιο σοφάδας,
Πάντλημος γυμνὰς μάρτυς ἀληθείας,
Μηδένα μὴ σαίνων, πάντας δ' ὑλάων κατ' ἀγυιὰς,
Ἐμμὶ κύων. θεῖον δ' ὄνομα Διογένης.
Μώνων τὰν δρεπάνην γυμνάσδομαι· ἀ δ' ἄλοχός μου.
Οὐ γὰρ τὰν δρεπάνην ἐμμι γυναικοφίλας.

Ἀφεώ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Ἀφρόπωρ ὅ', ἄπολις, πίθον οἰκέω, ὅικον ἄοικον,
Τῶ μέπα μοῦ κπᾶσις πᾶσα φερεπρέφε).
Μώνα δ' ἀ πήρα μοι ἀεὶ ϵ βάκλεον ὀπαδεῖ,
Πιϛὸν ἀκιδδάλω σκᾶπλεον ἐλδυθείας.
Θέρμοι δεῖπνον ἔασι· τὸ δ' αὐτόχυτον κηλὸν ὕδωρ
Διψῶμες· κητύλα δ' ἐνὶ μοι ἀ παλάμα.
Ὑμμες πολλὰ πέπαδε, πολὺ πλήω ποθέοντες·
Αὐτὸς δ', ἐδὲν ἔχων, ἐδενὸς ἐνδέομαι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΝΙΚΟΝ
Μένιππον.

Εἰ μὴ ἀεὶ ζάκοτόν τε κὴ ἀρρίπη κὴ ἀπλῆ,
Ὦ ξένε, δάμαλις τ' κύνα Διοχθή·
Ἔϛι κύων ἕτερός ϛις, ἀεὶ κνυζῶν τε, ϵ ἐρῆ
Σαίνων, ὅν κεν ἴδῃ φῶτα παρερχόμενον.
Λαίθαργος δέ πις ἐϛί· φυλάϛεο μή σε δάκῃϛι,
Οὐλα καταβάλλων, κὴ τάχα καταχαλόων.

ΕΙΣ ΜΕΝΕΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΚΥΝΑ.

Εἰμὶ Κύων Μενέδημος, Ἐρινύϛι ταῖς ὑπὸ γαίῃ
Νυκτὸς κυανέας παϛὶν ἐϊϛκόμενος.
Οἷος δ' ὁ τελκίαν ϵ ἐν Ἄϊδι πάντας ὑλακτεῖ,
Τοῖος τ' βίοτον πάντα φερεπρέφομαι. (τῶν
Καὶ μὲ γὰ αὐτὰ πέμψε καθάϛοϛον ἔμμεν ἀλι-
Ἁγνὰ Περϛεφόνα, Ζεύς τε καταχθόνιος.
Εἴϛιδε τ' πώγωνά μου, ἡλίκος ἐϛὶ κὴ οἷος·
Ὀρθόθελξ, ὕλα δ' ὥς ϛις ἀεὶ κομόων.
Οἷαν δ' ἐκ μελίας αἰεὶ χάδε δεξίτερα μοῦ
Ἐμβελτὶ κορύναν, ὡς τὸ παταξόμενος,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Οἷος δ' αὖ πόδας ἀμφοτέρως ὑπόδασε κήθαρνος·
Πῖλος δ' ὐμεγέθας κρᾶτα θεσπιάζη.
Ἀλλὰ φυλάσσεσθε συμερδὴν γλῶς· εἶμι γὰρ ὑμῶν
Πλωτῆι μεγάλῳ τ' βίον ἐξερέων.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΤΩΪΚΟΥΣ.

Ὦ κραδίαν δοξῶν ζαλάμενες, ὦ μεγάθυμοι
Κάρυκες σεμνᾶς κὴ πατέρες σοφίας,
Σωφροσύνας ὑπατᾶται ἀμύμονες, ἄκρον φέ-
ροντες
Τᾶς ὑψαγορίας κὴ μεγαλοφροσύνας·
Ὑμμες τὰν ψυχὰν τετυλωμένοι, ὥς τις ἀθρήσοις
Ἢ τις ἀμαξάων ἐργάζεται τὰν παλάμαν,
Οὐδὲν σωσδοκέοντες, ἀμίαντοι δ' ἄποινοι,
Μόναν αὐτάρκη θάκεῖτε τὰν ἀρετάν·
Αἰὲν ἀδάλωτοι, κὴ ἀνέλπιστοι, δ' ἄτεκτοι·
Μῶνοι τῷ μεγάλῳ Ζανὸς ὁμορρόφιοι.
Ἄλλοι δ' ἀδυπάθημα μόνον τέλος ἀνδραφάσ-
θεντες,
Ἀμικιναδείαν σοφύτεσαν, ἢ σοφίαν.

ΕΙΣ ΖΗΝΩΝΑ ΤΟΝ ΚΙΤΤΙΕΑ.

Εἰ μὴ ἔφυς τις, ξεῖνε φίλος, κόσμοιο πολίτης,
Γνώμῃ σαλαῦ ἔνοσθεν Ἡρακλέος,
Ἀκαμάτῳ Φαέθοντι ἰδὼν ταλέσκοπον αὔγλαν,
Οἷά τοι ἀνθρώπων φῦλα πολυσπερέων,
Ζάνωνος μεγάλῳ φάτιν ἔκλυες, ὃν τεκε Κύ-
προς,
Κιτιέως, ἀνδρὸς, ναὶ μὰ τὼ, εἰναρέτω,

Τὸν

Τόν ποκα Σιδονίαθεν ἐπιπλώοντα θάλασσαν
Ναῦν κατακαυάξας πόντος ἀλιρρόθιος
Τᾷ σοφίᾳ τ' ἐπίλασεν ὁμῶς καὶ Παλλάδος ὄρμᾳ·
Τὼς γὰρ Ἀθαναίων ἐς πόλιν ἐξικόμαν.
Ἐς ἣν Πολυγνώτω σοὶ ἄλυθον, ἀλλ' ἵμεθλα
Ταῖς πολυθρυλλάτω παίγνυτό μοι σοφίας.
Ἔνθεν θέσκελοι ἄνδρες ἀμαιμάκεταί τ' ἐγχίονες,
Σεμνοὶ, ἀμυδάτω τέκτονες ἀφραδιάων,
Πλαθανίδαι, βαζιλῆες, ἐλαυθερίας χαιρετῆρες,
Μῶνοι ἀνίκατοι τὰν ἀπατᾶν κραδίαν.
Τὰν ἰδέαν μικρός τις ἔλιν δέμας, ἀλλὰ θανατὸς,
Δύσμορφος δ', ὥς τις γύργαθος εἰσιδέειν.
Ψυχᾶς ἣν μεγάλας ταῖς δ' εἵνεκα, καὶ τόδε, μέσαι
Παῖδες Ἑρεχθῆος σεῦσαν ἐνὶ τελόδᾳ.

ΕΙΣ ΚΛΕΑΝΘΗΝ.

Ἄντλει θεῖε Κλέανθες ὁμᾶ σοφίᾳ τε καὶ ὕδατι,
Μισθὸν γὰρ δόξαν οἵαν ἀθάνατον.
Πύκτας πρὶν ἐλέγου· νῦν δ' αὖ πύκτην ἔοικας,
Ἐν βίῳ ἀθλεύσας, ὡς πάρος ἐν σταδίῳ.
Ἃ γὰρ ἐν ἀνθρώποις κενὸν ἄδοξα ἔπι φατόν,
Πολλάκι πὺξ ὑπὸ σοῦ πίπτε τελαξαμένη.

ΕΙΣ ΧΡΥΣΙΠΠΟΝ.

Οὐκ ἄρα μᾶνον ἐγὼν ἐλεύσων χρύος, εἶπε κατ' Ἀσκρην
Ὁ πρέσβυς ζαφελῆ πρὶν πόλις βυκολέων,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Ἀλλὰ δύω μεγάαζιν ἐπὶ χθονός. ἡ μὲν ὀρίστη,
Ἡ δ' ἐπιμωμητὴ φῆζι κὴ ὀργαλέη.
Τελς μάκαρ, ὅστις ἔφυ κεῖνον χρόνον. ἦ ῥα τότ' ἀνδρῶν
Χρυσείων γλυκὺ δεύτερον ἐξεφάνη. (ρε,
Νῶϊ δ' λόγων κακόχαρτα ἀνὰ χθόνα δῆλις ὁρω-
Μήτης λυγαλέης αἰχρὰ διχοστασίης.
Μάνη δ' ἐν τέτυζι τὴ Χρύσιππε μθυοινὴ,
Εἰς ἐρίδων πολλὰς ἤγαγε μυελάδας.

ὡς ἀπὸ ἐπικτήτου.

Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο φημὶ πάνης δεῖλός τε γλυκύζ,
Χωλαίνων θ' ἕτερον τ' πόδα, πηρομελής.
Αὐτά δ' πλεῖστον κὴ ἐλευθερίαν μοι ὄπασσεν
Ἀμετέρας ψυχᾶς ἀστεροφεγγύνας.
Τὰν γὰρ ἀνάξηας ἐντὸς ἀδάλωτόν τε φύλαξα,
Οὐδὲν ἀπακλίνων, ὐδ' ἀνακζόμθρ.
Αἰεὶ δ' ἀσεμφῆ κὴ ἀναλγέα σὸν πρὸς ὄλυμπον
Ἐκ τᾶς τλαμθσύνας αὐχέν' ἀφεύμθρ.
Τὼς κὴ θητεύσαμ πάρ Εὐρυσθῆι, λέγουζι
Σὸν λφονθφόνον παῖδα ὑδρομάχον. (ξεν
Ἀλλὰ πύλας πέρασόν μοι, Ὀλύμπιε· τὰς γὰρ ἄνοι-
Ἀσκήσας ζαύταν Ἡρακλέης σοφίαν.

ὡς ἀπὸ τῶν πυθαγορικῶν.

Πυθαγόρα πελόμεσθα παλαιά τε καλά τε τέκνα,
Ὠνέρ ὀρχαίω, τῶ ποκα Παιθοΐδα.
Ἄλλοι μὲν ἀλλάλοιζιν ἐριδμαίνουζι λόγοιζιν·
Ἄμμες μισέομες τὰν ἀθυρτομίαν,

Αἰεὶ

Αἰεὶ δ' ἀσκέομες μώναν τὰ πρᾶτα σωπᾶν,
Ἴσην ἢ ψυχᾶν καὶ κυάμων ἀπέχεν·
Ἐντὶ γὰ ἀβδόιοισι, μᾶ τ' ὠβελὸν τελεωτὰν,
Ἃ μερφὰ τᾶν ἰκελῶ εἰσορόωσαν. (βλοις,
Πολλὰ μὲν ἄλλα ϛ ἐσθλὰ διδάσκομες, ἄλλοκα βί-
Ἄλλοκα δ' ἀνθρώποις ἐς λόγον ἐρχόμενοι.
Δωρίες ἢ λαλέομες ἀεὶ Δωριστί· φιλεῖ γάρ
Ἃ σοφία τᾶν τὰν πλατυζωναβίαν.

ΩΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Οὐ κλέος ἁσμοκόμαν, οὐκ ἄμπυκας, οὐδὲ κόσμον πλέον,
Οὐ μίτον, οὐκ ἐλίων ἐργάταν ἀλακάταν,
Οὐ δαΐδας μὰν τᾶδε· σοφροσύναν ἢ νὺ αἰδὼ,
Καὶ ζᾶν πενταετῆ μέρμερον ἀσυχίαν,
Βίβλως τε ψυχᾶν μναμάτα ζᾶν ποκα δόξᾶν,
Λάτριν τ' ἀενάων μναμοσύνας γραφίδα.
Ἀνδράσι ἢ μώναί ποτ' ἐρίσδομες ὀξὺ νόαμα,
Καὶ ζᾶν αἰῶνῶ σωτροσύναν δύκλειαν.
Ἄμμε γὰ ἰδμοσύναν κρέοσσ' ἐμύησεν Ἀθάνα,
Ὁ πρᾶν Παυθοΐδας, νῦν δ' ἄρα Πυθαγόρας.

ΩΣ ΑΠΟ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ.

Πυθαγόρης σοφός εἰμι· τὸ δ' ἐν Σάμῳ αὐτὸς Ἀπόλλων
Ἤρρενεν, ὡς φήμαί φασι παλαιότεραι.
Εὔφορβῶ γεγόμην ποθ', ὁ Παυθοΐδης, ὁ κρεμύτης·
Κλαῖνε δέ μ' Ἀτρεΐδης ἐν δαὶ λευκαλέᾳ.

Μέμνημαί μοὐ ἐόνθ' ἁρπϊφίλᾳ πολεμιζέω·
Νδν δ' αὖτ' σοφίης ἐς πλέον ἐξικόμην.
Ἀλλὰ μονόψυχόν με, διστόμαχον, ὦ ἄνα Λήθης,
Αὖθι μετ' Εὔφορβον δέχνυσο Πυθαγόρην.

ΕΙΣ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΑ.

Ἐμπεδόκλης τί τόσον μοι ἐπείγεαι, ἴσχεο πᾶσδε
Τᾶς κενεοπαθέος φιλομαθαμαθσύνας.
Ἤδη Πυθαγόρᾳ γὰ ὅλαν καρύξαο σιγὰν,
Μέτρῳσι τοσσαλίοις ἐς φάος ἐξαγαγών.
Τῷ πὰν τὰς Αἴτνας ἄδεν ἀρίον· ὄφρα καθαρθεὶς
Ἔνθης εἰς Ἀΐδαν, καί τι διδασκόμενος.

ΕΙΣ ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ.

Οἷον καί σ' Ἐπίχαρμε πάλαι τέκε νᾶσος ἀρίστα,
Πρῶτον τᾶς γλυκερᾶς ἀνίοχον θυμέλας.
Πρῶτος δ' ἐς σκανάν τε καὶ εἰς ὀκείδανζα μεταῖξες
Τὰν ἐχεμυθεῦσαν Παυθοΐδα σοφίαν.

ΩΣ ΑΠΟ ΤΙΜΑΙΟΥ
Ξ Λοκρῦ.

Ἦν ποκα Δωριέων τὸ θρασικλυτὸν ἄστυ παρένθης
Ναῖ θοᾷ, Λοκρῶν ξεῖνε, ποτὶ ζεφύρῳ,
Τιμαίῳ μέμναζο παλαιοζάτῳ πολιάτᾳ,
Ἀνδρὸς τὰν σοφίαν δέμνιόν θ' ἁδρεζάν.
Τᾷ κὴ τοῖς ἐὼν πραιογραφεῖν ἀνέπτζα
Τὸν θρασυκύδιστον παῖδα Περικλιόνας, (πρὶν
Τὸν χαριεζζα Πλάτωνα· τὰ γὰ γεγραμμένα μοι
Εἶπε, θαὐφρεάσας ῥάμφαζι τοῖς ἰδίοις·

Εἶμὶ

Εἶμὶ νεῦν, ἄμα τῷ ϗ πθανάτῳσιν ἀνάγκαν,
Αἴπια συμπάντων τ' ποκα γνομήρων.
Ἀλλὰ θεὸν κάρρω τ' δ' ἔμμιμναι· ὃς μὴ ἄπαντα
Κλυτέ τε, κὴ ταῖξιν ϑαῖκε κ' σφέλεσθαν,
Ἀρχαγὲς, πραλιεργὲς, σὺν φρεσὶν ἧσι καλίχων
Πάντων πραθτίκην ματέρα τὰν ἰδέαν,
Αὐτοαεὶ γεραῖαν, ἀποίαθον κὴ ἄναρχον,
Ἀρχέτυπον κόσμω δεύτερον ἐσομήνω,
Αἰθαλῶ, μεγάλοιο Θεῶ, τ' δέρκομες ἄνθα·
Πρωτὸ γὸ ὀφθαλμῶν κίνυϑ' ἀμετέρων.
Τὸν ϗ μέγας τέκτων, καθ' ἑὰν συμφράδμονα βυλὰν
Πρὼν ἐλιθερνάσας, εἶπε κὴ ἐκτέλεσε.
Ταῦθ' ὑπὸ μὸν μώνω μεμναμένω ἔγραφε τιῶ,
Τοῖσιν Ἀθηναίοις ἐς σαφὲς ἐνθέμενω.
Εὖ μὴ ἐπιγράψας ἐμὸν ὄνυμα· τἄλλα, μὰ τὰν Δᾶν,
Κλέπταις ἐννυχίοις πάντα ἐϊσκόμενω.

ΕΙΣ ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΝ ΤΟΝ ΕΛΕΑΤΗΝ.

Ἦ οἷον Πύῤῥηϛ ἀνέομην ἥρα δῖον,
Παρμενίδη, Μουσέων ἐκ κλεϛὸν δρυόμενον·
Ἀρχαὶ μὲν φάρμακον πάντων χθόνα καὶ πυρὸς ὁρμὴν,
Τὸν δ' Ὑπερονίδην ἔμπυρον ἠέλιον.
Ἐκ δὲ τοῖο γλυκέας ἀπίρεσίων γλῶϛ ἀνδρῶν·
Μῶνον ϗ κρίνειν τ' λόγον ἀπρεκέα.

Αἴθηζιν ὅ', ἀσαφῆ τε καὶ ἄσαβον ἠπεροπεύζιν,
Ἔμμεναι, αἰχίσε ψεύδεος ἡγεμόνιν.

ΩΣ ΑΠΟ ΕΥΔΟΞΟΥ.

Εὔδοξος πέλομαι· τὸ γὰρ ὄνομα κλέος ἡμέων
Σημαίνει, δόξης ἐς πολέον ἱκόμενον.
Εἰ δέ μευ βίβλος μέγας οὐρανὸς, ἶσος ἀπάνῃ,
Γράμμαθ' ἅ, χρύσεοι ἀστέρες οὐράνιοι,
Τέκνα Σελλωαίης πυκιλαμπέα, νυκτὸς ὀπαδοί,
Ὡρέων κύκλῳ γλῶ νυκιφανεῖς ἐλυέμεν.
Τοῖς νέος ἐσσόδεται μευ ἀεὶ, θεῖος ὡς ἀλήτης,
Οὐλύμπου ναέτης, σύνδρομος ἠελίῳ.
Ἔνθεν ἐμὴν λυκάβαντα κατήλυθον ἐς χθόνα δῖαν,
Τοῖς Κνιδίων τέκνοις χαρίσατο μάρος.

ΩΣ ΑΠΟ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ.

Τὸν σοφὸν Ἡράκλειτον ἰδὼν, ξένε, μή με παρέλθῃς,
Καὶ γὰρ ὀνησίπολίν σοι λόγον ἐξερέω.
Φημὶ βίον κυκεῶνα, τὰ δ' ἀνθρωπήια πάντα
Πρήγματά μοι δοκέει ῥεδμὸς καὶ ἀσαοσίη.
Αὐτὸς δ' οἰμώζων, οἰμωζέμεναί σε κελεύω
Ὅσσ' ἐθέλῃς· χαίρειν δ' ἡμέας ἐκλέγεσθαι.

ΩΣ ΑΠΟ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἀβδήρων ὁ μέγας, ὁ πανσοφὴς πολίτης
Δημόκριτος, τὸν ὁρᾷς, ὦ πολε λυπέομαι.
Κόσμους δ' ἡγέομαι πολέονας καὶ ἀπείρεας ἄλλους·
Φημὶ δ' πάντ' ἔμμεναι πλήρεα τὰ ἀτόμων.

Τῶν

Τὼ ᾽γὼ μέλω αὐτῷ τε καὶ ἀστρονόμῳ ἀστεροέντι
᾽Εκ τ᾽ ὀρνυμένοιο φημὶ καὶ ἐσυμένοιο.
Εὐεστὼ ᾽γὼ μέλω φιλέω δ᾽ κάρτ᾽ ἀγαπάζω·
Τἄλλα γ᾽ παντ᾽ ὀφέων, κάρτα δὲ καγχαλόω.

ὡς ἀπὸ ΞΕΝΟΦΑΝΟΥΣ.

Εἰμὶ Ξενοφάνης Κολοφώνιος, ἐν Καλάνῃ γ᾽
Ζῶον, τ᾽ Σικελλῷ νῆσον ἐποικόμενος. (ϑαμ
Οὐδὲν μὲν σαφὲς ἦμι· δόκον δ᾽ ἐπὶ πᾶσι τετύχ-
᾽Εχθρὸν ἀληθείης, τ᾽ δ᾽ ἀπάτης ῥυέτω.
᾽Ημὶ γ᾽ κὴ, κόσμους ὠλέονας πελέμεν δ᾽ ἀπείρους·
᾽Εν γ᾽ Θεόν· μορφὼ φημὶ δ᾽ ἐ κυκλοτερῆ.
῾Υμεῖς δ᾽ οἱ βροτέω, κενεοφροσύνης ὠλέοι ἀσκοὶ,
Θήκαλε, τοῖς δ᾽ ὑμέων εἴδεζιν ἐμφερέα·
Μοιχόν τε κλέπτην τέ νιν ἔμμεναι ὡς γὸ᾽ Ομηρος,
῾Ο ψόγος ὠφελάπαρ, οἵδέ νιν ὄκλεΐζας.
Τῷ δ᾽ βλήσεζόν νιν ἀθέσφατα· μυρία γράψας
Τῆς κατ᾽ Οδυσσείης, τ᾽ τε κατ᾽ Ιλιάδος.
Τὸ γ᾽ μέν᾽, ῾Ησιόδοιο καλάτρεχον ἀφραδέοντος,
Οἷα θεὸς ὁ πάλας ποιεῖ ἀθανάτους.
Εἰ μὲν νῦν σοφός ἐστι, ὠθεστέρχεο· πῶς δὲ
βέβηλος
᾽Εστιν ῾Ομηρείδης, ὅδε φιλησίοδος.

᾽ΕΙΣ ΜΕΛΙΣΣΟΝ.

Τεκνοῖ δ᾽ υλήεσσα Σάμος ποτὲ κὴ σὲ, Μέλισσε,
᾽Ανέρα κύδιστον τ᾽ πε ἀοιδιμῶν·
Οὐ μὲν βιβλογράφον γε, ἀοικέλιόν τε σοφιστὴν,
Τῶν ἐριδαπτάων, τ᾽ σοφίης φλεδόνων·

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ δὴ πολύβυλον, ἅμα πρήσσω τ' ὠΐσσω,
Οἰάλης ἔμπορος ναυλιλίης, ὀρφάνη.
Τῷ κὴ ἐπισδύθης πολυώνυμον ἄσυ δοικεῖν,
Ἰχναίης θεράπων, κὴ φίλος Εὐνομίη.
Φῆθα δ' ἀναλλοίωτον ἔμμεν τόδε πᾶν κατὰ αἰ-
ῶνα,
Οὐδέ κε κινεῖται, καί πως ἀεὶ δοκέον.
Τῶν δὲ θεῶν πέρι, μηδὲν ἀπορρήδην ποτὲ
θέσθαι,
Οὐδ' ἀποφῆναι, θείων ἔμπλεον σοφίην.

ΩΣ ΑΠΟ ΖΗΝΩΝΟΣ ΤΟΥ ΕΛΕΑΤΟΥ.

Πατρὶ φίλῳ, σέο μεῖνος ἐλεύθερον ἦμαρ ἐρύξω,
Δυσλύειν γὰρ ὅλως ἔδεν ἐπισταμένα.
Οὐκ ἐάα ὑπ' τύραννος. ἰὼ ψυχή, τί φοβοῖο;
Τίς κεν ἀναγκάσαι θυμὸν ἐλευθερίαν,
Τὸν θανέειν δεδαῶτα, τὸ ἄῤῥηκτον κὴ ἀναλγῆ,
Τὸν κὴ ταῖς βασάνοις ἀνθυπερτερόμενον;
Τὼ γλῶσσαν δὲ πρῶτα δακὼν ἀπὸ, θυμὲ, δαΐσσω,
Μήπω τῷδε γνώμῳ τὼ δέ μοι ἐξερέῃ.

ΕΙΣ ΑΝΑΞΑΡΧΟΝ.

Πρῶτον Ἀναξάρχε χαλκήλατον ἦτορ ἔλεγξε,
Ὡς ἀτρεμόνδυλον χρῆμά τι κὴ σαθρὸν
Τῆς σοφίης σθένος ἐντί· σιδηρείῳ γὰρ ἐν ὅλμῳ
Κακκηφθεὶς, ἄ τε λὶς παρελεύς ἀκμήθελος.

Ὡς

Ὡς μὴ οἱ ἄψεα πάντα λέλυντο καὶ᾽, ἔρρεε δ᾽ αἷμα,
Σμερδνὸν ἰβλοσυρῆς ὄμμασι μηδιόων·
Κόπτετε, κόπτετε, φάσκεν· Ἀναξάρχοιο γὰρ ἤδη
Θύλακον ἀθηναίης, κῆρ δέ μοι ἐστομένης.

ΕΙΣ ΠΥΡΡΩΝΑ.

Πύρρων ἀλλοφρόσυνε, πολύστροφε, θαῦμα βροτοῖσι
Ἔσχες με
Σῆς πανυπερφροσύνης ἄμφι καὶ ἰδμοσύνης.
Στρωφῶν γὰρ νόον αἰὲν, ἐϋστροφον ἠΰτε μάγγαν,
Πρωτῆι μορφωὶ εἴασκε καὶ σοφίῃ.
Ἀλλ᾽ ὅταν ἐν μερόπεσσι Διὸς κελάδοντα μέμηλας
Ἀμφιβαλὼν ὀλίγων φῆθός τε, ἦδ᾽ ἐπέχων,
Ἤδη Πυρρώνειος ἐγὼ πάλιν, ἐς σέο λύσων
Τὸν φιλοδοξοβάτην δόξαν, ὅλως τελέθω.
Καίγὰ γὰρ, πότερόν σε παρήορον ἢ σοφὸν εἴπω,
Οὐ φημὶ κρίσεως ἴδμονα, ἀλλ᾽ ἐπέχειν.

ΩΣ ΑΠΟ ΕΠΙΚΟΥΡΟΥ.

Εἰμὶ Νεοκλῆος πανυτὸν τέκος, ὀχλοαρέσκης,
Δημοκήρου δ᾽ ἱερὸς ἡδυπαθὴς σοφίης.
Ἦν δ᾽ εὐδαιμονίῃ ποθέῃς, ξένε· τοῦτό σοι ὀπάσω·
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, ἠδὲ χαλεπῶν καμάτων.
Περὶν γραμματικῶν μεγ᾽ ἴλιον κλέος, ἢ ν
τελόδοισι
Νηπυκοδρόμος ληρολογοδιδασκαλίδης. (ναίων,
Νοῦν δ᾽ οὐ λεπτολογῶ· τὸ δ᾽ ἐμὸν μεγακήδιμον
Περὶν γραμμοστοιχίδης, νοῦν ἀτομοστοιχέων.

ΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΙΜΩΝΑ ΤΟΝ ΣΙΛΛΟΓΡΑΦΟΝ, ΦΙΛΟΣΟΦΟΝ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝ ΟΝΟΣ.

Οἷον Μελπομένης μὲν ὑπ' βαρυηχέα μάχλον
Τῶν οἰνοσφαλέων παῖδες ἀεὶ Σατύρων
Ἥπια σιλλαίνοντιν, ἀνὰ δρυμούς τε καὶ ὕλλα
Ἰσῶντες γλυκερῷ ἀμφὶ χορῷ σατίλῳ.
Τοῖόν σοι μυκτῆρα θεοὶ θέσαν, ἀγλαὲ Τίμων,
Ὦ πολὺ κὴ σίξας, καὶ μέγα μεδάμασας.
Ὦ μάκαρ, ὦ πάντων καθυπέρτερε· κὴ γὰρ οἱ ἄλλοι
Ὅσσά ποτ' ἔγραψαν, τόσσα σὺ νεῦ γελάᾳς.

ΠΡΟΣ ΓΡΩΤΙΟΝ ΤΟΝ ΠΑΝΥ.

Γρωτιάδη θείπωσε, τελεμάχῳ πᾶσι θεοῖσιν,
Ἄρχων ἰσοτίης, ἕρμα δικαιοσύνης,
Πάσων τῶν σοφίων μεμνημένε, δέχνυσο τόσδε
Ἀνέρας, ἀρχαίης ἡγεμόνας σοφίης.
Εἰσὶ γὰρ τεσσαρεσκαίδεκα κὴ ἑννέα· τῶν κλέος αἰεὶ
Ἔσσεται, ἐν Μώσων πάντῃ ἀειδόμενον.
Εἰ δ' ὀλίγοι ἔασι, τί τὸ θαῦμον; εἰς γὰρ ἀριθμὸν
Λείπων Γρωτιάδης ἄρτιον ἐπλήρωσε.

ΕΙΣ ΤΟ, ΟΤΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟ ΘΕΙΟΤΑΤΟΝ ΥΠΟ ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΕ ΚΑΙ ΛΙΝΟΥ ΚΑΙ ΟΡΦΕΩΣ, ΟΜΗΡΟΥ ΤΕ ΚΑΙ ΗΣΙΟΔΟΥ, ΜΕΤΑ ΤΑΥΤΑΣ ΔΕ, ΠΑΡΜΕΝΙΔΟΥ ΚΑΙ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΟΥ, ΑΛΛΩΝ ΤΕ ΠΟΛΛΩΝ, ΤΟ ΠΑΛΑΙ ΑΣΚΗΘΕΙΣΑ, ΚΑΙ ΟΙΟΝ ΓΥΜΝΑΖΟΝ ΤΙ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΠΡΕΜΜΑ ΕΣΧΕ, ΕΠΕΙΤΑ ΔΕ ΥΠΟ ΤΩΝ ΣΟΦΙΣΤΩΝ ΕΠΙΤΗΔΕΥΘΕΙΣΑ, ΚΑΙ ΤΩΝ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

τὴν τέτων φιλονεικίαν τε καὶ φορτικότητα ἀπο-
στρεφομένη, πάλιν τ' ἀπὸ Μουσῶν κομιδῆς, ὡς
μάλιστα πρεπόντως ἑαυτῇ, τυγχάνειν ἀξιοῖ.

Ἡ σοφίη θρεφθεῖσα παλαιγενέων ὑπ' ἀοιδῶν,
Οἵη παρ' ἀγχεμάχῳ μητέρι παρθενικὴ,
Εἰς τὰς λεχομένας μεταβαλλομένη φύγῃ ἄν-
δρας,
Τὰς Μουσῶν φθορέας, τὰς ἐρίδων ἀθεμίτους.
Ὡς δ' ἴδε δὴ πώγωνα μέγαν Ζηνώνιον ἄνακτα,
Αὐτὸν ἢ μαλακῶς παρὰ πυρὶ κεκλιμένον,
Θέρμας ἀμφαφόωσα σοφῶς μάλα, καὶ τ' ἀλη-
τὴν
Ἥρωα βακτροφόρον, τ' κύνα Διογένη,
Τόν θ' Ἡράκλειον μάλα δάκρυσιν ἀμφὶ ῥέουσα,
Τόν τ' Ἐπικούρου νηῶ ἀτομωλοκίδαν·
Οὐδὲν ἀνυσσαμένη μεγάλη θεὸς, ἢ κενὸν αἰσχὺν
Δοξοσόφοις μανίης, ἠλογδαιδαλίης,
Ἐψεῖν μὲν Ζήνωνα φακῇ, ὡς ἄθεον, ἔασε,
Τὸν κύνα ἢ ῥιγεῖν, ὡς πάρος, ἠδ' ὑλάειν,
Κλαίειν δ' Ἡράκλειτον, ὅσον φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Τὸν δ' ἀτόμους τέμνειν τὰς ἀπερανταλόγους·
Αὐτὴ δ' ἐς Μουσέων γλυκερὴν πάλιν ἤλυθε κάλ-
πην
Φεύγουσα, σοφτέρῳ ὃν ἔχε τὸν κομιδόν.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

DAN. HEINSII

GRÆCA RELIQVA, ET QVÆ E GRÆCIS SVNT CONVERSA.

Isaaco Casaubono V. Cl. Dan. Heinsius S. D.

VErum illud esse non ignoras, Vir maxime, ὅπ ἡ μυζικὴ, ὥσπερ ἡ Λιβύη, ἀεὶ καινόν τι κατ' ἐνιαυτὸν πίκτει θηρίον. Quæ nuperrime enim, cum Simichiden Latine loqui docebamus, tibi inscripsimus, ea reddimus; sed, vt terræ felices solent, cum fœnore. Græca enim præmisimus. quorum Pandora merito agmen ducit: antiquissima Naturæ filia, &, si Hesiodicæ sapientiæ credimus, τῆς ἀλληλογνίας πρωτότυπον. Quam cum primo tibi misimus, quæ humanitas tua est, non minus accepta fuit, quam cum olim eam dedit Iupiter. ut periculum esset, ne Epimetheus fieres, nisi Prometheus fuisses. Accedunt alia nonnulla, quæ fortasse non displicebunt tibi: quædam etiam, quæ

quæ præceps temeritas nostra vel blanda amicorum extorsit importunitas. Nosti autem ævum, quo nemo arbitrio suo scribit, sed alieno. Vale, sæculi decus, & nos amare perge.

Hymnus in Pandoram Hesiodi, de qua in peculiari ad Hesiodum libro egit autor.

Ἀθανάτων βασίλῆαν ἀείδομεν ἠδὲ & ἀνδρῶν,
Νόσφιν ἀεὶ κραλίης ζαν, ἐπεὶ κατ' ἀπειρεγνα γαῖαν
Πλαζόμενοι λιπόμεσθα θεῶν, ἀεσίφρονι θυμῷ.
Ἀρξάμενοι, ὡς περῶτα φερέσβια δῶρα κάλυψας,
Ἰαπετιονίδαο χολωσάμενος ἀφ' βελὰς
Ζεὺς κρατερὸς, γλυκύπικρον ἐπήξαμε πῆμα βροτοῖζι.
Ἴλαθι παζιμέλεζα, πανόλβιε, πότνα θεάων,
Εὐφροσύνης δώτειρα, καὶ εὐάντιζον ἀοιδῆ.
Ὡς πόλε γῆ τεθάνυτο, καὶ ἠρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Ἀμφιζαλαιδύεζαν ἐλισσόμενον περὶ γαῖαν
Τείρεζιν ἐστεφάνωτο, καὶ ἠελίε γλυκὺ φέγγος
Αὐτὰρ ζιγνήτης ἐσέψατο κύκλα σελήνης,
Ἦδη χθὼν λιαροῖζι καλυψαμένη Διὸς ὄμβρῳζι
Ἀνθρώπων τέκε φῦλα, καὶ εὐρυπόρε ἀφ' ηὔλωσε
Ἔθνεα βοτρυδὸν χρυσέων ἀνετέλλετο λαῶν.
Χρυσέων μὲν πρῶτα γενὴ μακάρων θνητῶν ἀνδρῶν
Παμμήτωρ τέκε γαῖα, θεοῖς πάντεσσι μεμηλὸς,
Ἐκτὸς ἀλιτροσύνης λυσσώδεος, ἐκτὸς ἀνάγκης,

Τοῖσι

Τοῖζι βίον πόρε δένδρα, καὶ ἢ πρὶν τέκε μήτης,
Πήχεας ἀμπεζάσιζα φίλας, μαμώσαθ τέκνα,
Πάντα χαριζομένη. δεινὴ δ' ἀπέκειτο θάλασσα·
Οὐδὲ βίον μερόπεσσιν ἀπώρυθεν ἄρμαθα πόντε
Νῆες ἀγίνεσκον, Βορέω πνείοντ' ἀπάλῳ,
Λαίφεζι πεπταμένοιζιν ἀνὰ μέγα κῦμα θέουσαι.
Τοὶ δ' θεοὶ μερόπεσσι μεμιγμένοι εἴδατ' ἔδυζαν,
Πάντθεν δ' ὑρύσερνον ἀνεσρώφων κατ' αἶαν.
Ζεὺς δ' ὅτε δὴ χείρεσσι κὴ ἀρρεῖ καρτὶ πεποιθὼς
Ὃν γθιέτην κρατερῇζιν ἀλυκτοπέδῃζι πελάσσας
Οὐρανόθεν βιάονθα κατήγαγε, σὺν ᾧ διώξας
Ἰαπετὸν δολόεντα, νέης ἐπεδήσαντο πυθῆς,
Δὴ τότε χάλκεον γῆρ', ὄβριμον, ὑπέτ' ἀνεκτὸν,
Ἀθανάτοιζι θεοῖσιν ἀπαχθόμενον, τέκε γαῖα,
Ἄρεϊ πεφιλημένη ἐν ἀναιδείῃζι νόοιο
Ὑσερα θεσμὰ θεῶν τελέσαι κενεόφρονι ὁρμῇς.
Τὰς δ' ῥέα λείπεσκον ὅσοι ναετῆρες ὀλύμπου.
Ἀνδράσιν ὠκυμόροισι πάλαι μίγνυθ κατ' αἶαν.
Οἱ δ' μὲν οἰώθηζαν· ἀκινήτοιζι δ' μάχθοις
Καὶ θανάτων συγερῇσιν ἐδυλώθησαν ἀνάγκης.
Δῶρα δ' πάντα θεῶν μίνυθον· Ζεὺς δ' ἄφθιτα εἰδὼς
Κρύψαθ πῦρ, πενίης ἄκος ἄμμορον, ἔρμα βίοιο,
Σύμφορον ὑπορίης. Τὸ μὲν αὖτικα μέρμερος υἱὸς
Ἰαπελῦ, ηδίλοισιν ὑπὸ νάρθηξι καλύψας, (δρῶν·
Ζῆνα λαθὼν κλέπτασκε, θεῶν σθένος ἠδὲ κ' ἀν-
Οὐδ' ὅπιν ἀθανάτων πεφυλαγμένος, ἀλλ' ὅγε μῆνιν
Εὐρυβίης Κρονίωνος ὑπὸ ζήθεσσιν ἀλύξας·
Νήπιος· ἦ μάλα μέλλεν ἀτρέα, νηλέα, δεσμὸν

Δειπέμεν

Λειπέμεν ἀνθρώποισι, καὶ αὐτὸς πήματα κύρσαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ γίνωσκε κατὰ φρένας ἔνδοθι εἴσας
Ζεὺς ἀπαφισκόμενον, καὶ ἀμερδόμενον φίλον υἱὸν
αὐγῆς,
Δεινὰ παθὼν κεχόλωτο, καὶ ἀσκόμενον κατὰ θυμὸν
Ἀργαλέας ὀδύνας, (αἳ τ' ὤφελον ἐν δόμοισιν
Ἀμφί τε γυῖα πονέεσκον, ἐν ἁλμυρὰ νῶτα θαλάσσης)
Παρθένον αἰδοίην διερῆς ἐκπωλάσατο γαίης,
Παρθένον αἰολόμορφον, ἄτερ φιλότητος ἀναίνης,
Παρθένον, ἣ χθὼν πᾶσα καὶ ὑδατόεντες ἔναυλοι,
Ὅσσά τε γῆ κοιλήσιν ὑπὸ ῥίζῃσι κέκευθε,
Τῇ ἐπιτέτροπε φυτὰ μυρία, καὶ μέγας ὄλβος.
Ἔνθά σε τὸ πρῶτον πυρὸς Ἥφαιστος ἔτευξε,
Πᾶν δ' ἐπιβέβληται ὅσσων μερόπεσσιν ὄνειαρ.
Πάντα θεῶν λάχες ὄλβον, ἰὴ μεγαίνα πότνια.
Χαῖρέ μοι αὖθις ἄνασσα, πολύλλιτε, μῆτερ ἐάων,
Μῆτερ ἀπημοσύνης. τίνα σοι τίνα μῦθον ἀνάψω;
Πῶς δέ σε κικλήσκων, πόθεν ἵλεως ἀντιβολήσω;
Χαῖρε θεῶν κρείουσα, θεῶν θεὸς αὖτε ἐοῦσα,
Δημήτηρ μὲν ἐοῦσα, καὶ οὐρανίη Ἀθήνη,
Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, καὶ σὺν πολέμοισιν Ἀθήνη,
Ἐν ᾗ πόθοις Κυθέρεια καὶ Ἵμερος. ἦ μάλα κεῖνος
Ὄλβιος, ᾧ τύνη, λευκώπιδος εἴνεκα κούρης,
Ἵππιος ἦθα θεὸς, ὃν ἐπέβλεπες ὄμμασι λευκοῖς,
Ἐκ δ' ἔβαλες πενίην θυμοφθόρον· ἐσθλά τε
πολλὰ,
Χρύσεά θ' ἱμερόεντα ἐπήγαγες ἔδνα γάμοιο,
Ἐν δ' ἔργα, σὺν δ' ἀρότους τε, καὶ ἡδέα Κύπριδος
ἔργα.

Τῶν

Τῶν ἅμα γὸ πάντων πάλαι ἔμμορες, ἐξέπ κείνῳ
Ὅωπότε δὴ τὸ πρῶτον ἐνὶ μεροπεσσι φάνηθα
Ζηνὶ χαριστομένη. πρώτιστα δέ σέ φασι γυναικῶν
Τῶνδε γὸ ἀνιτέτυξο, ὃ ἀγλαὸν ἔλλαχες εἶδος
Παρθενικῆς, ὦναασα, χάριν εἰλυσσα καὶ αἰδώ.
Τῷ ὃ ἐγώ τοι πρῶτος, ἔπι χνόον ἀβρὸν ἀέξων,
Ἥβης χρύσεον ἄνθος, ἔπι νέος, ἠδὲ βολάων
Νῆις ἐὼν πάντη τ' Κύπριδος, ἠδὲ πόθοιο,
Εὐεπίης πένδω μαλακὴν χάριν. Ἴλαθι πότνα
Ἴλαθι· δὸς δ' ἡμῖν γλυκερῆς ἐπιβήμεναι δύνης.
Χαῖρε πάλιν, τελέσσε, θεῶν ἐπιφημένη ἀλκὴν,
Ἀλκὴν μὲν πάντων τε θεῶν πασῶν τε θεαινῶν,
Εἰρήνης ὀχετηγέ, καὶ ἰθύντορα κυδιμέων,
Ἐλπίδος ἡγήτορα· τίς ἂν σοι καρπὸ μάχοιτο
Ἢ πολυωνυμίῃσι θεῶν οἳ ὄλυμπον ἔχουσι;
Δήμητερ μέγα χαῖρε, καὶ Ἀμφιτρίτη ἄνασσα,
Ἐν χθονὶ Δημήτης, Ἀμφιτρίτη δ' ἐνὶ πόντῳ.
Τῷ καὶ, ὅσοι πεδίοιο ἀρημέναι ἠδὲ φυλοῦσιν,
Ὅσοι ἐπισυτέρῃσι πέδον κρύοις μακέλλαις,
Ὅσοι ἀμησάμενοι πολυγηθέα καρπὸν ἀρούρης
Ἐκλελέα, βείθοντα, πρεσφίγξοις ἀμάλλαις,
Σὸν πρῶτόν τε μέζον τε ὑσάπιον πρὸ βωμὸν
Αἴειν ἑλίασον· καὶ ἑλιασόμενοι, ποτὶ δῶμα
Παμπωλῆτες ἵ φέροις ὃ ἀ φατόν. Ἴλαθι πότνα,
Ἴλαθι· μὴ μοί τοί τις ἐμοὶ φίλος ἢ ἀπὸ δυμοῦ
Νόσφι σέθεν γὸ, ἄνασσα, μάτην φυτοεργὸς ἀλωὰς
Τετράγυον καὶ νειὸν, ὁμῶς δ' ἄλλός τε ὃ αὐτὸς,
Ὧλκα περὶ μεγέοντε καταστίβοις ἄροτρον.

Χαῖρε

Χαῖρε πάλιν, κρείσσα θεῶν, κρείσσα θεαινῶν·
Ἐξέπι γὰρ κείνε, ὁπότε Νέμεσίς τε καὶ Αἰδὼς,
Αἰδώς τε Νέμεσίς τε, θεῶν ἀγλαὰ τέκνα,
Κρύπτω ἀθανάτων λιποῦσιν χθόνα καὶ μετὰ ἀν-
δρῶν πάντων.
Ἰόσφι σοφροσύνης, ὥστε τοι τέλος ἐστὶν ἁ-
Χαῖρε πάλιν κρείσσα θεῶν, τραφερῆς τε καὶ
ὑγρῆς,
Ὑγρῆς καὶ τραφερῆς· τῷ δὲ παλάμῃσιν ἀείρῃς,
Τῇ μὲν Ἀμφιτρείης κέρας ἀγλαὸν, ὕδατι χέρσης,
Εὐφορίης μέγα σῆμα, θοῇσι καχύεσσι βεβριθὸς,
Ἀμφότερον καχύεσσι δὲ ἄνθεσιν· ὅσσά τε γαῖα
Εἰαρινῇ Ζεφύροιο χέει μεθύοντος ἔέρσῃ,
Πηδάλιον δ' ἑτέρῃφι. τόθεν σέθεν ἄμφι, θεαίνη,
Πολλὰ παλαιγενέων ἐψεύσατο βιβλία φωτῶν.
Ἡ γὰρ ἀνακτορίῃ τε μέγιστος κόσμος καὶ ἀρχὴ
Σημαίνειν ἠγεῖτο· σὺ δ' εἰναλίη θεὸς ἦσθα,
Εἰναλίη θεὸς ἦσθα· Τύχῃ δέ σε φασὶ καλεῖσθαι
Νηρέος ἐν βένθεσσι, καὶ Ὠκεανοῖο γέροντος.
Πάντῃ ὑπερχομένη καθ' ἅλα θνητοῖσιν εἶδμα θαλάσσης
Ἱστιάτ' ἀμπετάσασα, φερεσβιοτρόφοισιν ἐοικὰς.
Ναυτιλίῃ σοὶ πάμπαν ἐπεύαδεν· ὃς γὰρ πόροιο
Νῆα θοὴν ἐπὶ πόντον ἐλαύνει ἄμφι δ' ὄλβος,
Σοὶ ἀνὰ χεῖρα πίτναι· σὺ γὰρ μεδέσσα κατέσσης
Ἐμπορίης πόντοιο, καὶ εὐφορίης κατ' ἀγαῶν.
Χαῖρέ μοι, Ἀντιμὴ μεγαλώνυμε, μῆτερ Ἀ-
νάγκης,
Ἠδὲ Διὸς μεγάλοιο. σὺ γὰρ Τιτῆσι μέτεσσις
Πᾶσιν ἐπικρατέεσσι, καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Ῥείη

Ῥείη πολυοδότειρα. μόνη δ' Αἴσιμος θεάων
Ὧν πάρος ἔλαχες αἶσαν, ἔτ' ἐμπεδα ζώοντα φυ
λάσσεις.
Μνημοσύνης Ἐνάτη, δεινὴ κλωστῆρος ἄνασσα,
Γαίης ἠδ' οὐρανίης τε, καὶ ἰθύνουσι θάλασσαν.
Χαῖρε Διὸς δέσποινα, Ποσειδάωνος ἑταίρη.
Χαῖρε πάλιν, κρείουσα θεῶν, κρείουσι θεαινῶν
Ἄρτεμι θηρήτειρα, ἠὲ Εὐνομίη, καὶ Ἄπολλον,
Ἄρτεμις ἐν βήσσῃσι, καὶ ἐν νήσοισιν Ἀπόλλων,
Εὐνομίη δ' ἀγορῇσι. Σὺ γὰρ γονόεντας ὀΐστοὺς
Ἢ λύκου ἢ χελώνης καλεναυλίου ἐς σκοπὸν ἕλκεις.
Οὔτε παρέσφηλές γε, καὶ εἰ μάλα τηλόθεν ἔσῃ,
Ἰθὺ πτυσκόμενον· τύχε δ' ἢ μάλα καίριον αὐτὴ
Ὑς μεγάλη βληθεῖσα, καὶ ἀσπαίρουσα ποδοῖιν,
Ὑσταΐην θανάτοιο μέλαν κρυόεντα κέλευθα.
Καί σέ γε ἡμεμόνιον γλυκερῆς αἰτοῦμαι ἄρης
Κἂν ἐλάφῳ θείπιπλε, καὶ εἰ νιφάδεσσι λαγωὸν
Ὄρσεν ὑπὸ σὴ ἡϊτέων, γλυκερὸν σκυλάκεσσι
ἀγῶνα. (πονεῦσιν
Τοῖς ἥ μὲγ' οὔφρηνεν κραδίην, μάλα δ' ἀμφ
Ἴχνιον ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμενον· θεὶ δ' ὑπὸ
Πολλὰ θεοσκαίρουσιν, ἀεὶ δ' ἐλελίσσετ' ὀρή,
Ἄγγελος οὔφροσύνης θελξίφρονος, εἴκελος αὐδῇ
Μείλιον ἀγρώσσουσι, μέγα σπουδοῦσιν ἄγαλμα.
Χαῖρέ μοι αὖθις, ἄνασσα, θεῶν πέρι μῆτι
ἐοῦσα,
Κηρὸς ἀλεξήτειρα, φιλοπτερόεσσα ἥ πότμον
Εὐσεβέων παίδεσσι· νόσον δ' ἀπὸ πάμπαν ἀ
λάλκοις.

Σο

Σοὶ δ' ἅμα γλυκερὴ, νόσοι ἀμόλυ, ὀξύ τι πῆμα,
Ἴκελαι ὀρνίθεσσιν ἢ ὀρεσσιβίοισι μελίσσαις,
Ἀνδρῶν μὲν βίον ἄμφι διέδραμον· ἐδέ τις ἔχει
Ἀθανάτων, σέο νόσφι, Διὸς βουλῇσιν ἀρήγειν,
Οὐδὲ ὑπερφιάλοις συνερίσσαι μερόπεσσιν ἀνάλκις,
Οὐδὲ καταγνήτας, (τῆσίν τ' ὀμφὴν ἔθηκε
Ζεὺς Κρονίδης,) λάχεσίν τε καὶ Ἀτροπον· ἣ τε λέγουσι
Ἀνδράσιν ἐσσομένοισιν ἐπικλώθουσαν ἑφεῖναι
Δαίμονα δυσφρονέουσαν, καὶ ἠπιάδα κῆρα μέλαιναν.

Χαῖρε πάλιν, κρείουσα θεῶν, κρείουσα θεαινῶν,
Εὐνομίη τε, Θέμις τε· σὺ γὰρ κρατέουσι δικάζεις,
Ἢ κυάμοις λευκοῖσι τ', ἢ ψήφοισι καλίζεις
Ξείνοις ἰθύνουσα δίκας κὴ ἐπίφρονι λαῷ.
Κλήρων γὰρ μεδέουσα, σὺ τὸν μέγαν ὄλβον ἀφαιρεῖς,
Τῷ δ' πάλιν πόρες ἄλλον· ἐπεὶ βασιλῆίδες ἀρχὰς
Χρυσᾶ τε πλῆθον θεσπέσιον, ἔρκος ἀνάκτων,
Παίγμασι σοὶ τελέθουσι. σὺ δὲ στέφανόν τε κὴ εὐχὴν
Τῷ μὲν ἀίσσουσα, τῷ δ' αὖ πολὺ μεῖζον ἔθηκας.

Χαῖρε μέγα κρείουσα θεῶν, κρείουσα θεαινῶν,
Ὑγιείην μοι χαῖρε, καὶ ἱμερόεσσα ἀοιδὴς,
Μουσάων φίλα τέκνα, καλιὴν ἀπὸ λιμὸν ἄγουσα,
Ἥ τις ἐσὶν, ἄνασσα, τύχης ἐπίβηζον ἀέλπτης.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

In obitum illustris viri Iacobi Thuani, Idyllium Bucolicum.

Ἧς ποκ' ἔαρ, ἐ Θύρσις ὁ βωκόλος, ἄμμι μέσσῳ, (Ἀμύντας·
Ἔσδεθ' ὑπὸ πλελέᾳ· σὺν δ' οἱ καλὸς ἔσδετ' Ἄμφω δ' ἀρπαχθέντα καλωδύραντο Μενάλκαν·
Θύρσις δ' οἶος ἄεδεν, ἐπεὶ θέλγινεν μώσα·
Τίς τυ θεῶν βαρύμοιρις ἀνήρπαξε, θεῖε Μενάλκα;
Τίς τυ κατεκρύψεσκεν ὑπὸ χθονί, τοῖον ἐόντα;
Φοῖβος γάρ τυ δίδαξεν ἀλαθέα πάντα πιφαύσκειν,
Μῶσα δ' αὖ τυ δίδαξε λιγύθροον οἶμον ἀείδειν·
Ἀ δέ τυ συνεκτὰν μεγαλώνυμον ἥμες ἔθακε.
Πρωθάβαν δ' ἔπ κῶρον, ἐόντα τὺ, θεῖε Μενάλκα,
Πὰν αὐτὸς φιλέεσκε κὴ Ἄρτεμις· Ἄρτεμις αὐτὴ
Εὗρεψ' ἐν θρυμοῖσι, κὴ ἐν θρυμοῖσιν ἔκυσε,
Ὡς πάρος Ἐνδυμίωνα, τᾷ δ' ἐπιμήνας μάλπᾳ.
Ἰρήκων γὰ ἄγδες ἐν ὤρεσι θέσκελον ἄγραν,
Ἀλλά τε μείλιχα πολλά, τὰ δι κρέμεν αὐτὸς Ἀπόλλων.
Οἷα καινὸν δέ τις ἔσκες ἐλισσόμενος βοτοῖσι,
Νείκεα δὲ σφιν πάντα, κακαγορίας τ' ἀνέλυσας·
Ὡς κὴ τ' Χείρωνα, δικαιόταθον πάλαι εὖντα,
Παλίω ἐν ἀπάλυγξι καλυδαίοισι, λέγοντι·
Πάντα μάλ' ἰθύνων ἐς τ' ἀκριβές· ἔσι δ' ὅτε σφιν
Ἐξ ἐπιφρείας ἰθύνεσκες τ' ἀγῶνα.
Τῷ σάθμαν καλέεσκον· ἐπεὶ φίλον ἄ ποκα φῶτα
Ἐν χαλεπὰ κείνοις, ἀδ' αὖ πάλιν ἄλλον ἐν ἔχθρᾳ.

Χρυσᾷ

Χρυσῷ ἀδήλαιϛ, κὴ ἀνάσαιϛ, ϵ ἄτρεπϛ,
Ὡς Αἴας ποκ' ἄτρωϛ ἴλω τμαπῆϵι σιδήρῳ.
Νωῖ δ' ὥϊϛ, ἄφαυϛ, ἀναώδαϛ μοι ἀπίσθης.
Α' ἦ Δίκα τϵὸν οἶκϑον ὀδύρϵϑ, ἠδ' ὀλολύσσϑϵ,
Σταῦϑ ϵὸν κήψαϛα· καλὸν δ' ἔρρηξϵ χιτῶνα.
Α' δ' ἀρϵϊᾷ τυ κλαίϵϑ, ἐπαράζϵϑ ἦ θανόντι,
Καί τυ μέγα σοναχεῦϛα κινυϑμὸν τ', ἐπιβωτρεῖ·
Πατρὶς δ', ἅ τυ ἤρψϵ, κὴ ἅ τυ πρῶτον ἔνϵγκϵ,
Ὡς μάτηρ φίλου υἱὸν ἀποιχόμϵνον, τὺ φίλαϛϵ,
Καί τυ ϖϵρισφίξασα παννύσταϛα, καί τυ φιλεῦσα,
Αἰ αἴ, φαπὶ, Μενάλκα, σωώλϵτό τοι τϵὸν ἔδως,
Μᾶλα δ' ἐμὰ στίκαυλι, τϵὸν μέλος ἀδὺ ποθϵωῖα,
Ταὶ δαμάλαι δ' ἅ φαντι καλὸν γλάγϵ, ὥϛ ποκ', ἀννησεῖν·
Οὐ δᾶν, σὸκ ἐθέλουσι, κὴ σὸκ ἔπι λαῖνι νέμϵαϑ,
Τίωϵὶ, ὅϖα τὸ ϖάρϑιϑϵ τϵᾶς σύϵλικϑ ἄκϵον.
Πολλάκι γὸ πόλιάς τϵ κὴ ἄϵϑϵα πάντα λέλοιπϵ,
Ἐνδιόων ἀγϵϑῖσι· καλὰ δέ τοι δῦαδϵν ὕλα.
Οἰ δ' ϵὖ μάλοισι ϵ ϵὖ δαμάλαιϛιν ἑτέρωϑυ
Συϵλίσδων, ἄτϵ βῶκϑ ἐὼν, ἄτϵ τ' νομέων λιϛ.
Ἀλλ' ὄκα τοι κήμαϑ καπυρὸν χϵῦα πάμπαν ἰκϑίϑ,
Ἀϵλίω φρυτόνϑ, ὑπὸ σκιϵρᾶ ϖαλαμνίϛῳ,
Ποίᾳ σὺν μαλακᾷ, γλυκϵρὸν πάλιν ὕπνον ἰαύϵϑ.
Οὐχ' ὡϛ ϵὖ πολίϵϑϛι καθύδϵιϛ βϵϑτοὶ ἄνδρϵϛ·
Τίωϵὶ γὸ δίκαι σὺτὶ, ϵ ἀχολίαι, κὴ ὀϊσδυϛ,
Αἰϵὶ δ' μϵλϵδῶνϵϛ ἀνάρϵϑιοι ἀμφὶ ποτῶν).

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Τᾷδέ τοι ὐφροσύναι τε ἠ ἀσυχίαι, ἠ ἔρωτες,
Καὶ παγὰ κελαρύσδει ἐν εἴαρι, ἐ πίτυς ἄδει,
Ὄρνιχες δ' ἀπαλὸν ἰὰ ποτὶ κράναισι λαλεῦσι.
Ἀνίκα δ' ἀ δίψα σόμα τοι ἠ χείλεα τέρζοι,
Κράνας αὐτοχύτω, καβαλειβομένας ἰὰ καθαχές,
Πίνεσκες γλυκὺ νᾶμα· λίαν δέ τοι ἦν ποτὸν ἀδύ.
Ἀδύτερον, ναὶ Πᾶνα, ἠμὶ ἀκρήτιο νέοιο.
Τὸν γὰρ τὰν κεφαλὰν, ἠ τὰν φρένα, φαντὶ βαρύνειν·
Τῶν δ' αὖ ταὶ δαμάλαι ταί τ' οἴιες ὤκε πίωσιν,
Οὐθάρ σφιν βέβριθε μάλα γλυκερῷο γάλακτος.
Νῶ δ' ὥις, ἄφαντος, ἀναύδατός μοι ἀΐτᾳ
Καὶ τυ συναχεῦσιν, ὅσσοις φίλον ἐντὶ μελίσδειν·
Κἄμμες τὺ συναχεδμες ἀθέσφατα, θεῖε Μενάλκα.
Ναὶ, τὺ φίλος, ἠμὶ δὶς ἠ τὸ τρίτον αὖ, συναΐσσον, συναΐσσον,
Τὰν σὰν, ἀγλαόμαλπε, καλὰν σύριγγα ποθεῦντες.
Αὐτὰρ ἐγὼ, νῶ τᾷδε κενάγγεον αὐτίκ' ὀρυξῶ,
Ἐν δὲ μέλος γράψω, τύμβῳ δ' ἐπὶ τῷδε χαράξω.

ΕΣΒΗΣ, ΘΕΙΕ ΜΕΝΑΛΚΑ, ΚΑΙ ΟΥ ΜΕΤΑΚΕΙΣΕΑΙ ΑΜΙΝ.

Α ΔΕ ΤΕΑ ΜΝΑΜΑ, ΚΑΙ ΤΟ ΚΛΕΟΣ, ΩΔΕ ΛΕΛΕΙΠΤΑΙ.

Ὡς μὲν Θύρσις ἄεισε· καλὸς δέ μιν ἦνεσ' Ἀμύντας,
Ἄρνα ἴ σακίταν ἀπαλόχροα τήνῳ ἔδωκε.

Ὡς

Ὡς αὐτῷ αὐτῷ.

Μή με, ξείνων λῶστε, κακηγορίων ἐλέγχου,
Μηδ' εἰ τῶ φθονερῶν αὐτόθι τις μάτων·
Οὐ μὰ γὰ ἀτρεκίῃ ἐπιμάρτυρα, πάντες ἀρέσκειν
Οὐκ ἔθελον· μή μοι τᾶτο θεὸς τελέσαι.
Καὶ γὰ ἀληθοσύνῃ μεμελημένος, ἴσος πύλῃσιν
Ἄιδα, ψοφεόντων αἶνον ἀποστρέφεται.

V. Ill. Bucolicum Idyllium in obitum Iosephi Scaligeri.

Εἴαρος ἀρχομένοιο τὸν ἁβρὸν Ῥοδόπιδι κόρῃ
Δάφνις βακχεύσασε· φίλον δ' ὁλολύξατο Θύρσιν
Μῶνος ἑῶν· τοίαν δ' ἀνεβάλλετο μῶνος ἀοιδάν.
Οὕτω δή, φίλε Θύρσι, κατήλυθες εἰς Ἀΐδαο,
Ἀσπάσιος, τέλλις, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος;
Ἄμμιν δ' οὐκέτ' ὀρατὸς ἀποίχεαι· ἄλγεα δ' αἰεν
Αἰὲν ὀδυρομένοισι τεὸν μόρον ἄμμι λέλοιπας.
Οὐκέτι σ' ἡμέλος αὖτε καλεῦμες, οὐκέτι σεῖο
Ὡς πρόσθεν σύριγξ ἀκέσομες, οὐκέτι μοῖσας,
Τάς με πρὶν ἐδίδαξες σὺν μεγάροισι ποιῆσι
Νάπιον, εἰσέτι μικκὸν, ἔτι νέον· ἠΰτε μάτηρ
Παῖδα φίλαν ἐδίδαξε πολύφρονα ἶσον ὑμφαίνειν.
Ἠΰτε σ' ἦεν πρῶτα ἐπὶ πρέμνοισιν ἀηδὼν
Ἐσδομένη, τὸν ἀεὶ τέκνον ἀοιδοπόταται,
Μοῖσαν σ' ἰμερόεσσαν ἑὰν τ' ἐδίδαξεν ἀοιδάν·
Ὡς τοι ἐγὼ παρέμιμνον, ἐμεῦ σ' ἄτερ οὐδέποκ' ἦδειν.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Οὐδ' ὅπα φέγγος ἔρχεται κατ' αἰθέρα, οὐδ' ὅπα γαῖαν
Νυκτὸς ἀμερσιπόνοιο καλυκρύψφεν ὁμίχλα.
Οὐ γάρ τις σέθεν ἄλλος ἐν ἀνδράσιν ἄδιον ἄσται,
Οὐδέ τις ἰσοφάρισδε, καλῶς συελιξι λιγαίνων,
Οἷον τὺ ψιθύρισδες. ἐγὼ δ' ἔπι δούπεριν οἰσεῖν
Ἄθλιον ἤλπισδόν σοι ἀεὶ πάλας· ἀλλὰ πάσι
ἄμμιν
Μοῖραν ἀναρπάξαντε, νὺ δὲ πανδάμιος ἄπαν.
Νδν σ' ἐμὲ μῶνον ἔλειψας, ἐμεσσ' ἄτερ ἐν
χθονὶ κεῖσαι,
Μῶνος νόσφιν ἐμεῖο τ' ἄτερπον ὕπνον ἰαύεις.
Ἄμμες δ', ὡς νέοι ἄρνες ὅϊν πέρι, τὰν λύκος ἔκλα
Ποιμὴν οἰχομένοιο, τρεσσαλέαδον ἀν' ὕλαν,
Οὔθαλα ἢ τεῖδονλι, καλακλαμψάς περ ἀνάγκας·
Ὡς σέο νδν ἔπι μοῖσαν ἀμέλγομες, ὡς ἔπι σεῖο
Πίνομες οἰχομένου γάλα μειλίχιον. εἰσέπι γὰρ ζῇ
Ὅσσα πάλαι κατέθηκας ἐν ἀνδράσιν, ὡς σὲ μελίσσας
Κηρία σεῖο θανόντος ἐν ἀνθρώποισι λέλειπται.
Τοῖσδε γὰρ ὅππότε χεῖρα πολύσπορος ἐμβαλεῖ
Ἄδης, (θας,
Μῶνα σ' ἀεὶ φθυξεῖται ἀταρχεθὲν σῆμα Λά-
Μῶνα ἢ Περσεφόνας σὸν ὄψεϊ ἄγελον ὄμμα.
Τῶν ἢ τεῶν πατέρων φάος οἰχεϊ, ἠύτε καπνοὶ,
Πάντα σὲ κεῖται ἄπυσα. βαρὺς σ' ἐπικάππεσεν αἰών.
Ἀλλὰ σὺ μὲν, τελπόθαλε γέρον, κόνις ἔσσεαι ἤδη.
Ἄμμες δ' ὁσσάκι μῶνες ἀγακλυτὰ τέκνα σελάνας

Αἴλινον

Αἴλινον ἅμαρ ἄγωσι, τὸν ὠδὲ νηλέα τύμβον
Σπεύσμες στεφάνοισι καὶ ἐρσήεσσι πέταλοις.
Δάκρυα ἢ σαύξομες ἐπὶ χθονὶ, ἢ μάλα λυπὴν,
Ἀλλά τε μείλια πολλὰ, τὰ μηδ' ὤφελε χέων,
Ἀὼς δ' ὄνομα σεῖο κατ' ὠρφνὸν ἀνλιβόασεῖ.

In ejuſdem tumulum, Dorice.

Τίς πίνος ἔωλεν τύμβος; ὑπὲρ τύμβω ἢ πὶς ἄκρω
Ἑσδόμῳ, ξανθὼς ὀκκέχυ) πλοκάμως,
Μαινομένῳ μέγα δή τι πανίκελον; β. ὦ ξένε, τύμβον
Παιδὸς ἀνικάτω· Καίζαρ εἰσορόας.
Αἰεὶ ἢ φθόνος ἄμμιν ἐφέσπε), ἔνεκεν ἥρως
Παυθίας ἀρετᾶς ἔδρεπεν ἀγλαΐαν.
Ἄλλων χρίσδεται τύμβον ἀλείφασιν· ὁ φθόνος αἰεὶ
Παίδεσι μεγάλων ἕσπε) ἀμιθέων.

Aliud, ex perſona mortui.

Γράψον ὅλον μοι κόσμον ἐπὶ κρηπῖδι πίφοιο,
Τῷ δ' ἔπι κὴ γλωσσέων εἴδεα παυθαλπῶν.
Γράψον καὶ Φθόνον αὐτὸν ἀμείλιχον· ὃς δέ μοι αἰεὶ
Ἡμετέρῳ σεναχὼι τύμβῳ ἐφεζόμενος.
Τοῖσι ἢ δακρυχέουσι Τύχη ἢ Πότμος ἐπέσθω,
Μέσσον δ' ἐν τούτοις γράψον Ἰουλιάδην.
Γλωσσέων δὲ πέλον ἴδοις ὅσων πέρι κόσμος ἔεργε.
Κεῖνα δέ μοι λάσσω πάντ' ὑπεραστόμενα.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Aliud.

Μὴ τύμβον ᾧδε τεῦξον ἐπευξύμενος πρὸς ὁδίτας,
Ἡρώων μεγάλων σὸν ἀλεγιζόμενον.
Καίσαρ᾽ ἀνηθέοις πάϊς μεγαλώνυμος ἥμιλλε,
Ἥμιλλε Σκαλάνων αἵματα διοτρεφέων.
Μοῦνος δ᾽ ἀλλοθρόος Ἄρης ἐμὸν ὤλισθεν εὐχος,
Ὑψώσας θερσίτεω τὸ κλέος ἡμέτερον.
Μέσσην δ᾽ ὑψώσαντα πάλιν· πάλιν αἶψα δέ μοι εὖχος
Μεῖζον ἐμῶν θερσιτέων ἧκεν ἐς αἰόλιον.
Ἀλλά τις, ὦ ξεῖνε, τύμβον ἐμοὶ μέγαν ἄλλοθι θείη·
Νεκρὸς γὰρ κόμπων νοῦν ἀμυζοπάτοις.
Παρνασσὸν δ᾽ ἐπὶ τοῖν κορυφοῖν ἄκρον τεθρίφθω
Ἰδμοσύνης ἄκρον καὶ σοφίης κορυφή.

In eundem.

Δῖε γέρον, σωάερθμε θεοῖς, σωάερθμε ἰόπαισιν
Σκηπτοῦχον βασιλέων νήσῳ ἐνὶ μακάρων,
Κεῖσό μοι ὄλβιος αἰὲν ὑπὸ χθονί· σῶμα μὲν ὅττως
Πολλῷ καὶ μαλακῷ γλῶ ἐπαμησάμενος,
Ψυχῇ δ᾽ ἡμιθέοις ἅμα παλαίσιν· αὐτὰρ ὄναρ
Αἰεὶ σῆς γλυκερῆς πελυμαθημοσύνης.
Ἀμβροσίης μοι ὄναρ· τελῶ δ᾽ ἄρα δίψαν ἀκείων
Ἱπποκρηνιάδων πῖδί μοι ἐν λιβάδων.
Τάων γὰρ πίες αἰὲν, ἀεὶ δ᾽ ἀκέρσεος ἔνθα·
Τῶν δέ σοι ἡ δίψη, ἧς δέ σοι ἡ μέθυσις.
Δάφνῃ ἣ ζώσαν ἀεί σοι τύμβος ἀείσει·
Αὐτοπάτωρ τέκνων ἦσθα γὰρ ἀθανάτων.

Eroto-

Erotopægnion in Demophilen.

Τὼ γλυκυμυθᾶσαν μάλα καίρια, τ' γελόωσαν
Τῆς ἀναδυομένης ἤδιον Ἀφροδίτης,
Δημοφίλῃ ἴδον ἄρτι παρήμενον· αὐτὰρ Ἔρως με
Μέσσῃ κὴ εἰς ὀσσῦν ἔχαδεν ἰὼν θρασίζε.
Τὼ δ' ἁβρὼ δ' ἐφίλησα, τό, τε σῶμα θεῖον ἔδεθλον
Πηθᾶς θελξινόας, τὼ ἁ πάντας θυελίδα.
Ἡδὺ ἦ πόππυζον ἅ, βαλὼν ἐπὶ χείλεσι χεῖλη·
Ἡ δ' ἀποκλινομένη κὴ ὠλέον ἠρέθιζε.
Αὐχένα γὰ δόχμωσεν, ἐὸν δ' ἔκρυψε πρόσωπον,
Ὡς ἅ ἀναινομένη· λάθρα δέ μ' ἀντιφίλη.
Αὐτίκα ἦ κρατέεσκον, ἀναινομένῳ περ, ἀνάγκῃ,
Χερσὶ θέειν πλέγδην πολλάκις ἀγκαλίσας.
Πολλάκι δὲ ψαθύριζον ἃ ἔασιν ἡδὺ ἅ ῥῆμα·
Τῆς δ' ἀπειθεομένης νόημα λαθεσκέψω,
Ἄφθογγός ἅ μῦθον ἀφίεθ', φωνὴ ἄφωνον,
Ἑρμηνεία σαφὴς ὄμμασι μορφοτέρα.
Νῦν ἦ πάλας νιφετῶσι πανείκελος ἀμφιμαραίνω
Τοῖς κατ' ἔαρ θέρεν, τοῖς καταλειβομένοις.
Θυμὸς δ' ἐκπέπταταί μου, σὺν φλογέῃσι κεινὴς
Ὡς ἅ ξεῖνον ἀεὶ φάεσι νασπετίων.
Αὐτὸς δ', ὡς βέμβιξ ἅ ὑπὸ πληγῆσι λιγείης
Δινεῖται κτ' γλῶν, ἀμφιθέει τρέφομαι.
Καλλιόπη ἅ γλυκίμεδ'; ἢ σύνεσα μοι μίαν οἴλῳ
Ῥήμασιν ἀμυλίοις πείθεται παρθενικῶν,
Ἄφρασιν, φυγόλεκτον· ἢ ὑμέες αὐτίκα πᾶσαν
Ἀντὶ μιῆς κέρας χαίρετε παρθενικῆς.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

In eandem.

Ἡ Πειθὼ σοφίτεσιν ἐφιζάνει ἠδὲ λαλεύσης
Δημοφίλης· ὁ δ' Ἔρως ῥήμασιν ἐνδιάει,
Ἀστεροπῆς τ' Ζηνὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμεν
Μαρμαρυγάς. σήθη δ', ἔδρανα τ' Χαρίτων,
Τῆς δ' Ἥρης τὸ μέτωπον· ἐπισκιώιον δ' ὅταν ἔλκῃ,
Ὡς τι χολωσαμένη, τεινθμυδὲς ὀρθῶ.
Τῆς Παφίης ὁ γέλως, ὁ δολοπλόκος, οὐξ ὀνύχων μοι
Μέχρι καὶ ἐς χείλη τὴν καρδίην ἐρύων.
Ἀλλά, πόποι, τὸ μὲν οὐ τὸ φιλημάτιον, πῦρ ἢ τί
Εἶπω; τὸ φθονερὸν, καὶ κακοτεχνότατον.
Ἰλήκητε θεοί. κενὸς ἐρανὸς. ἀ θεὸς ἐστὶν
Οὐδενὸς ὅστε θεῆς, ἀλλὰ τὸ Δημοφίλης.

In Auream Venerem.

Δημοφίλης ἔρασμαι· Κύπρις δέ μοι αἰὲν ὀπηδεῖ,
Πάντα δέ μοι σμύχει τὼς ἐα, κἠ φλεγέθει.
Ἔστι γ' ἄλλα μὲν ἴσα· τὸ, δ' ἡλικίης νέον ἄνθος,
Καὶ τοκέες· χρυσῷ δ' εἰσέτι λιπόμεθα.
Ἀλλὰ πόθων βασίλεια πιείσαιο, καὶ μὰ σὲ, Κύπρι,
Καὶ τό σοι ἐστόμιον μικρὸν Ἐρωτίδιον.
Φασὶ δέ σ' ἄνθρωποι πολυώνυμον· αὐτὰρ ἐγὼ σοῦ
Ἤ δέομαι χρυσῆς, ἢ παχὺ πωμφίης.

Cum

Cum amicæ patriam præternavigaret.

Χαῖρε πόλι τειπόθητε, μακάρεσσιν ἄεν Βαλαώων·
Τὴν γὰρ ἐμὴν κατέχεις πότνια Δημοφίλην.
Χαῖρε πόλι· πνοιαί με φιλοφρονέουσι γὰρ ἄμμες·
Καὶ τάχα κατλείψω σοι λόγον ἠμιθέων.
Ἀλλὰ σύ μοι τόδε λέξον ἐν ὕδασιν ἦν τόδε κείνης
Ῥημάπον· δοκέω ναί, φίλον ἐσόμμον·
Ὡς μέσοισι καθακείμεθ' ἐν ὕδασιν, ἀλλὰ νοήσ
ἔμπης,
Ὡς πάρος, ἀρχαίῳ νηῒ πελόμεθα.

In amorem ſuum.

Διοσὸς ἔρως, διοσός με πόθος καλεῖ· ὃς μὲν
Ἀθηνίης,
Ὃς δ' αὖ Κυθερηίδος· τῆδε γὰ εἰσορόω
Δημοφίλης φίλον ὄμμα, τό, τε στόμα, πορφυ-
μὸν ἐρώτων,
Χλιδέων τε ῥοδέων πορφυρέην πυλίδα. (βεῖ
Τῶν δ' αὖ ῥημάδων γλυκερὸν κατὰ πόνον, ᾧ θελγόμε-
Εἰσέπι μοι ἐς νηῦν ἄγαν ἐς κραδίην·
Τῇ ἢ Τερψιθέα φίλον πάλιν ἔμβαλε χεῖρα,
Καὶ σοφίη, Μουσέων τ' ἐννεὰς ἠμετέρων.
Νηῒ γὰ Σωκρατικὴ θαμβῶ χάριν· αἰὲν ἔχω ἢ
Θεῖον Ἀρίστωνος παῖδα θεοπλοκάδην·
Νηῒ ἢ Ζήνωνι θεοστέφῳ πλέον· ἢ ἢ νόον μοι
Δῶλος Ἐπικλῆος τέρπει ἑλοῦσα ἐμόν·
Θυμὲ, τί μοι μετέωρος ἑλίασσαι ὧδε ὧδε,
Πολλὰ ἢ διζύζων ῥέμβεαι ἠλιθίως;

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Ἡ Παφίη νικάτω· Ἀθωμάη γὰρ ὑπείκω,
Καὶ πρὶν, ἐν Ἰδαίοις ἄρεσιν, ἐξέμαθε.

In Demophilen.

Εἴ πολε Δημοφίλης τὰς ἀστραπώδεας ὀφείρυς
Τῶν σῶν ὀργανίων ἀστέρας ἀνλετύπωσε,
Τὰς ἄφαβόν τε γελῶνζας ἀεὶ τ' ἀμήχανον οἶον
Ὀφθαλμὸς, παιζιὼν, Ζεῦ πάτερ, εἰσορόης,
Φρόζεο μὴ κύκνος γένη πάλιν· ἴξον ἔχει γάρ·
Οὐκ ἔπι νοσφίσῃς, ὥς ποτ', ἀφιπτάμενος.

In Stoicum quendam, festivum.

Τῶν Στοϊκῶν ἀνδρῶν ὃς, ἑορτικὸς, ἀφροζι-
βόμβαξ,
Ὀφρυῶν ἀμφοτέρων τοξοποιησάμενος,
Ἐκπεπάσας ἢ γρύειον εὐσκιον, ἐπτοβόειον
Ὡς σάκος, ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας ἐκπάδιον,
Βρενθύων οἰκόνδε πορεύετο νύκτα κατ' ἄκρην,
Πολλὰ σοφισθέων κὴ παραδοξολογῶν.
Τῷ παραδοξότατον συνέβη τόδ'· ὑπ' ἀνέρι μοιχὸς
Αὐτῇ κινυμένων εὐρὺς θυγατέρα.

In Hesiodum, cum eum adolescens admodum ederet.

Δαφνοφάγος, γλυκύμυθος, ἀνὴς φίλος ἠρανίδῃσι,
Γῆς ἀρότας θεῖος δείκνυσιν Ἡσίοδος,
Πιερέ-

Πιερίδων γείτων πολυώνυμε. ὦ πόποι, ὦ Ζεῦ,
Ἢ γλαφυρῶς ταύτης ἄνακτ' ἐβόνιης.

In eundem.

Πῆμα κακὸς ζείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνηαρ,
Αἱ σελίδες θείης φάντό ποθ' Ἡσιόδης.
Ταῦτ' ἄρα φερασάμην, γλυκερῆς φίλε ἤλιθα Μούσης,
Γρῆνίης αὐτῶν ἔμμορε Πιερίδων.

In eundem.

Ὦ μάκαρ, ὦ ξανθῆς Δημήτερ ἔργα κομίζων,
Βέλλις Εἰρλώνης πᾶι, γένος Ἡσίοδε,
Δαίμοσιν οἷς ἔνθα, νέμων σὺν βένθεσιν ὕλης
Ποίμνιον ἠδ' ἀγέλιον τ' Ἑλικωνιάδες.
Ἐνθί σε βουκολέοντα θεῶν καλὰ τέκνα θεοῦτε,
Πηκλίδι σῇ φίλλων τερπόμενον κραδίην.
Ἢ πάϊχα πεμπάζοντα βόας, κὴ μηκάδας αἶγας,
Ἢ πάϊχα ἐς λεπτὴν πηξάμενον δόνακας,
Ἔν τε πόης λαλαγεῦντα, κὴ ὤνθεσιν εἰαενοῖσιν,
Οἷα φιλεῖ λιγυρῶν σήθεα μηλονόμων.
Καί τοι σεῦ τόδ' ἔδον, Μουσέων βασιλῆα γεγηθώς,
Αὐτοφυὲς θεῖον σῆμα δαημοσύνης.
Χαῖρε, πάτερ, τοίδεσσι, κὴ ἵλαος ἄμμι γένοιο,
Λοιπόλε μὲν πρόσθεν, νῦν δ' ἄρ' ἀοιδοπόλε.

In eundem.

Ὑψαγόρην ποτ' ἀοιδὴν ἀναζηλῶντος Ἄρηος,
Ἡ φύσις ἀρχαῖον δείξατο Μαιονίδην.

Δεινὸς

Δεινὸς Ἄρης μέγ' ἔχαιρε, καὶ οἱ πολέμους τε μάχας τε
Κέκλεθ', ἢ δῖον μελπέμεν Αἰακίδην.
Τῷ δ' ἄρα μνομένοιο πάλαι κλύε πότνια Δηὼ
Βῆ δ' ἴμεν ὑψηλῆς ἄγκεα Πιερίης.
Ἔνθ' ἄρα οἱ κλυτότοξος ἐναντίος ἦλθεν Ἀπόλλων
Ὦκα μάλ', Ἀσκραῖον δείξαθ' Ἡσίοδον,
Ἡσίοδον φιλόμυθον, ὃν ἔζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
Ναίοντα λιγυρῶν ἄγχ' Ἑλικωνιάδων.
Ὡς ὁ μὲν ἤδε μέθον Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Καὶ θοὸν ὁρμαὶ ἢ μέγ' ἀμείνονα.
Αὐτὰρ ὁ γῆς ὀρόθυς, ἢ ἀρηθμὸν τοῖσι μάλιστα
Ἐκ Διὸς οὐρανίης σήματα, ἆς τ' ἔριδας.
Ὡς ἐρίδων μεγάλων διοτρεφέων αὐὰ γαῖαν ἐόντων,
Ὅς γ' ἐπιμωμητὼ ἤνεεν, ὃς δ' ἀγαθώ.

In eundem.

Χαῖρε θεῶν Ἀσκραῖε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Μήδεα καὶ θελκτὴ ἐκ μιοῦ ἐξανύσας,
Μουσάων ὑποφῆτα παλαιγενές· ἤτοι ἔκλυες
Πολλὰ πατὴρ θυμῷ δήνεα καὶ πραπίδας,
Τέρεα πάντα μαθὼν, τάπερ οὐρανὸς ἐσεφάνωται,
Καὶ Κρονίδα βουλὰς, καὶ φάος Ἠελίου,
Τὼ τε Σελήνης λιταρὼ φλόγα, μαῖαν ἀρούρης,
Ἄγλαὸν ὄρχαίης σῆμα φυτοσπορίης.
Ἀρκάδες ἱλήκοιτε· μόνος θεοτέλεστος ἔσκε
Πάντα Σελήνης γνὺς πρέσβυς Ἡσίοδος.

Pro

Pro Theocrito, Doricum, ad Arethusam, & Siciliam, poëtæ patriam.

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι φίλον τόδε, σοί τ' Ἀρέθοισα,
Ἄνθεμα, τᾷ νάσῳ πολλὰ χαριστόμῳ,
Εἰνσιάδας, ἔπι κῶρ, ἔνθ' ἀμιγήυει, ἔβακε,
Πολλὰ πονῶν θυμῷ, πόλλ' ἐλεασσάμῳ,
Οὕνεκ' ἀπμαλελεσσιν ἐδέρκεθ πολλάκι ποίμνας
Ἄβλια, πὼς δ' αὐλὼς ἄμμιγα ῥιτθμῷ,
Τοῖζιν ἑαί ποκ' ἔτερπε βόας συελικὰ Μενάλκας,
Παυὶ μελιφθόγγῳ ἶσα μελισδόμῳ.
Ὤλεθ δ' ὤξ Αἴτνας ποιμὰν χεδόν· ὤλεθ δ' ἄλλα,
Παίγματα τ' βωτᾶν, παίγματα τ' ἀγελῶν.
Ὄρχατ' Πολύφαμ' ἐπάκεθ καρδί μᾶλλον,
Μῶν' ἐρασμαίᾳ πέτρᾳ ἐφεσδόμῳ.
Πάντα δέ νιν Μοισᾶν λίπε φάρμακα. βὰν ἰὼ κὴ ωὐταὶ
Ἐλπίδες οἱ Σικελὰν εἰς ἄλ' ἀποπτάμφαν.
Καὶ τὸν ἔν' ὀφθαλμὸν συγερᾷ θεὸς ὤπεζεν ὄρφνα,
Ταλέμω δ' χαία ὡς φάτ' μαυθσύνα.
Ἄμμες δ' ἀέλιόν νιν ἐπαγάγμες τᾷ ἀοιδᾷ,
Ἄέλιον βώτας, ἀέλιον δ' ἀγέλας.
Χαίρετε πελῴων ἀποπτάμματα, χαίρετε βῶκοι·
Χαίρετε τοσσήνας ἀντὶ φιλοφθσύνας.

Ἄφθο-

Ἀφροδίτη Πάροινος.

Venus Ebria. Doricum.

Ἀ καλὰ Κυθέρεια στὼ ἠΐϊ κὴ Χαρίτεσσι (ερως
Πλάζεθ᾽ κατ᾽τὸν ὄλυμπον, ὅπᾳ θρόνος ἴσαι) Ἢ
Ζανὸς ἀποιχομθρόιο ποτ᾽ ἀνέρως αἴθοπας Ἀρῆς.
Ἀμβροσία δέ οἱ ἀδὺ πολέπνεεν· ὤκ ἄ κυπέλλων
Νέκταρ᾽ ἀθανάτοιο κεδνίζεθ᾽ παλόθεν ὁδμά.
Ῥῖνα μὰν οἱ τύψεν γλυκερὸν ποτόν· αἰ ἄ γελεδσα
Ἐκ κυάθων ἤφυσε κὴ ἔκπιε· πολλὰ δ᾽ Ἔρωτι
Ἔγχεε μεθιόωντι· μεθὰ δέ οἱ ὤκ νόον ἔσα.
Νὸν δὲ, μεθυσφαλέοισα, κατ᾽ ἀρανὸν εὐρὺν ἀλᾶται,
Καὶ χθόνα πᾶσαν ἐφέρπει, Ἔρως τὼς ἀνέρως ἕλκων, (παντῆ.
Τὰς δὲ κόρας Κυθέρεια. Φυλάσσετε μή τις ἀ-
Ἀ μανία μὰν ἀρέσκει, ἀπὰρ νόον ἀνδρὶ δαμάσδῃ.

In Glossarii Græco-Latini veteris Bon. Vulcanii editionem.

Βιβλοφάγ᾽ ποτὲ καιρὸς ἐκαίνυθ᾽ (θρὶξ ἀνὰ μέσσον)
Δαιδαλέον δοιῶν γλωσσόκομον λαλιῶν,
Ῥωμαίων πυζαντεῖον ἐφέσιον, ὅρμον Ἀθηνῶν,
Ἑλλάδ᾽ ἀχαμὴς ἔνδιον ἰδρωσώης.
Ἔκλυε δ᾽ Ἥφαις᾽ μάλα δεινὰ πεσονδότ᾽ αὐτοῦ.
Γέντ᾽ δ᾽ ἰὼν σιβαρὸν καρτερὸς ἀκμόθετον,
Ἀκμό-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Ἀκμήθεν Μεσσῆον ἐκύφιζε πολλὰ μογήσας,
Βῆ δ' ἴμεν ἐς φύσσας, βῆ δ' ἴμεν ἐς χοάνους.
Κύπελις ἐμφλέφασκε· νέοι δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες
Ἔσταθεν, ἐς χοάνους πατρὸς ἀποιχόμενοι.
Ἀμβολαδὶς ἦ τύπονθ' ἑλιώδεες ἄμμιγα Μέσσαι,
Οὐδὲ λόγον Βρύντεω ποίεον, ἠ Στερόπεω.
Μεσσέων μέρμερος ἐσμὸς ἐπέκτυπε, Φοῖβος ἐφύσσα,
Μέσσος ἐών, τέχνης δ' ἰχανάα γλυκερῆς.
Ῥαιστῆρας δ' ὑπὲρ ὤμων ἀείρατο κυλλοποδίων,
Γένθ' ἦ πυρὸς ἕλκων δεξιτερῇ φλόγα εἰλύ.
Δεινὸς ἔην, ἀγέλαστος ἔην πόνος. αὖε παρὲξ χθών,
Αὖε ἦ Κελτάων ἤθεα καὶ πολεμοί.
Ἰταλίης λάλον ἔδας ἐπόλεεν τῖο πονεῦντος,
Ἐγρόμπος φήμης ἄϊεν Ἠέλιος.
Εἶχεν ἦ κραιπνοῖο κάπυ· ἕ δ' ὕστερα πάντ' ἰών.
Οὐδὲ τόσον τυχέων οἱ μέλεν Αἰακίδεω,
Οὐ τόσον Αἰνείαο πολεῖχεν· νόσφι σιδήρου
Τεῦχε σάκος, πυκινὴν νόσφι πυρὸς βοέην,
Βαρβαρίης ἔμπλην ἔγχος, ἔμπλην μέγα πᾶσιν ὄνταρ,
Ἀμφὶ νεηγενέων σήθεα μυζοπόλων.
Ἴλαθι Λυγδῆνον· λιπαρὴ πέλες· ἵλαθι Φοῖβε,
Σικελίδος γαίης ἠμετέρη πολιφέρῃ.
Ἤφαιστον ἦ λαχόντες ἐμοὶ χαίροιλε Βαταῶται,
Βαρβαρικῶν γλωσσέων κηλὶδ' ἀμεσσάμενον.
Χαίρετε· νῦν ἦ πόσε μαιμαάζετε· καινοτομεῦντα
Ἑλλαδικὴν Ῥώμην, Ἑλλάδα Ῥωμαϊκήν.

In

In Iani Douſæ Annales.

Δῶσα θαλασσοπόρων Νηρήϊον αἶμα Βαλώων,
Δῶσα διοτρεφέων ἐκγεγαὼς πατέρων,
Ἥρη Ποσειδάωνι φέρων ἐς τοῖο χυτέθλην,
Ἥρη φέρων τοῖς περὶν πατρίδ' ἠμυθέζιν·
Σῆμ' ἀριδηλον ἔθηκε τόδ' ἐσομένοισιν ἰδέαζ,
Παμμεγα κῦδ' ἐῶν ἀρνύμεν' ἀσθενέων,
Λαγδῦνα πολιῆχ' ἐὼν, σωσίπολις, αἰνὰ
Ῥιγεδανῶν σπεδάζας ἔγχεα δυσμενέων·
Πατρίδ' ἀβεμμήτυμ' ἀμειλίκτμ' καὶ ἀωτου,
Περὶν φόνον ἠνορέῃ, νεῶ φθόνον ἀιεπίῃ.

In Paulum Leopardum, in vita quidem ludi præfectum: poſt obitum autem præſtantiſſimis ſcriptis nobilitatum.

Ἑλλομένων σοφὸν ὅμμα, καὶ ἱστορίης ἀδάπυστον
Ἀστέρα, λαὸν παιδὸν γῆ κατέχει φθιμένον,
Πολλὰ κατηχήσαντα νέων φιλοπενθέα λαὸν,
Πολλὰ καὶ εἰς ἤθη χρησὰ, καὶ ἀμαθίλιν.
Νεῶ ἐν σοφαῖς βίβλοισιν ἀγήρασον ἔλαχε μοῖραν
Εἰν Ἀΐδεω, κύδος κρεῖσσον ἢ θανέειν.
Χαῖρέ μοι, ὦ θνητοῖζι βοηθόε, πάντα διδάξας
Παῖδας σὺν ζωοῖς, ἄνδρας σὺν φθιμένοις.

In

n obitum Hadriani Guilielmi Zelandi, juvenis medicarum rerum & linguarum Orientalium peritissimi, qui in Isaaci Casauboni manibus expiravit.

Τὸν μέγαν ἡξητῆρα, τ' ἀνδράσι πᾶσι θανητὸν,
Ἡλικίης ωεφύτης μέτρα παρεχόμμον,
Τὸν σοφὸν Ἀδριανὸν, Νηρηΐδ@ ἀγὸν ἀρέρης,
Τὸν γλυκερῆς παμίλω ἐθλὸν ἀκεσορίης,
Γλώσσαις δ' αὖ πάσῃζιν ὅσσῃς κλυτὸς εὐχε-
τω Ἠὼς,
Ἀνδρομέης σοφίης ἐς ωλέον ἰκόμμον,
Ὑσταΐα ἤ ωεφλιπόνζα τὸ πατρίδ@ ἱερὴν ἔδας,
Καὶ φιλίλω, πολλῆς εἵνεκεν ἱσορίης,
Χερσὶν ἐνὶ γλυκερῇσι Κασαυβονίοιο θανόνζα.
Λυκελίη γαίη κεῖθί σ' ἀλλοδαωῆ.
Ζεῦ πάτερ, ὥς μ' ἴκηις καὶ ἐς Στύγα, φερ-
τατ' ἀνδρῶν
Μέχρι σ' εἰς Ἀΐδεω χερσὶ κομιζόμμ@.

In Cebetem, ejusque Tabulam.

Καὶ σὲ Κέβης, ωραπίδεσι κεκασμμόον, αἶεν
ἀκμάω,
Σωκρατικῆις γλαφῶτα πάλαι καθαρίθμιον ἄρθρις.
Κείνῳ γὰρ θανάτοιο παρήγορ@ αὐτὸς ἔνθα,
Τόν ποθ' οἱ ἀφραδέοντες ἀπαθαλίῃζι νόοιο,
Κεκραπιδὼν ἔρραψαν ὁμηγερέες πολίηται,
Ψυδέων τέκτονες ἄνδρες, ἀληθοσύνης ἐπιδρῳ.

Τοῦ

Τῷ κὴ Πυθαγόρᾳο σοφὰς ἀπομάξαο δόξας,
Ὡς κεῖνος τοσάρδιθεν, ὁμηΐα τοῖσι πιφαύσκει·
Χρειὼν ἀνθρώποισιν ἀμηχανίῃσιν ἀρωγῆς,
Δῆλά περ, ἀμύθοισι δ' αἰνιγμοῖσιν ἐλιχθέ·
Ὅς πολέ κὴ βιότοιο μέγαν πάτον, ἠδὲ κὴ οἶμον
Στηλιὼ μὴν ζὰ πρῶτα, τὸ δ' ὕστερον αὖθις ἐλ-
φρίω.
Ποσσὶ περᾶν, μακρίω τε κὴ ὄρθιον, ἠδὲ καπαύτ,
Ἡμῖν ἠμεμάνδυσας· ἐπεὶ κακιῶν τ' ἀρετέων τι
Οἷα ζωογράφος ἀνὴρ, πρεσσώσιος ἄλλων
Εἰκόνα δακτυλόδικτον ἐνὶ μεσσήεσιν ἔθηκας.

Inscriptum Aristotelis Politicis ab autore cum ea publice interpretari inciperet.

Οὐκ ἄγαμαι πόλεων ἰθύντορας ἀφλομήζας,
Ψευδέων κρυφίνοων τέκτονας ἀρχαλέως,
Ἠθυλάλας, σκολιὸν ἢ κεῖν' φρένας ἢ τορ ἔχοντας,
Πάντα δ' ἐλικτὰ, σαφὲς δ' οὐδὲν, οὐδ' ὑγιές.
Μισοῖμι μιζεωῦτα, πρεσβυτύξαιμι δ' ἑταῖρον,
Ζεῦ πάτερ, οὐδ' εἴων φαινοπρεσωπόφιλον.
Πηλείδην στέργοιμι· πέλοι δέ μοι ἐν Σπυγὸς αὐτῇ
Αἰμύλα καλίλλων, ἄλλο δὲ κὴ φρονέων.

In obitum P. Pauvvii, Anatomi & Botanici celeberrimi.

Καὶ σὺ, φίλος μακαρῖτα, τὸ ἄγριον ὕπνον ἐσύφης
Κηλὲ μὴν ἐγκύρσας πᾶσιν ὀφλομένῃ·
Κεῖσαι δ', οἱ μοι, ἄναωδος, ἀναίθηλος, πανόριστος
Τοῖς ὑπὸ σοῦ τὸ πάλαι τῆδ' ἀνατεμνομένοις

Καὶ

αὶ βοτάναι σοὶ πᾶσιν, ἰὸ ἄνθεα, τὰ πρὶν ὄλωλε,
Δύτερον αὖ ζωὴ, καὶ φύλ' ἐξοπίζω·
ὑπὸρ ταῖς βοτάναισιν ἰὸ ἄνθεσι πᾶσιν ἐφεσὼς,
Κεῖσαι ἀπλωθηκὼς ἡδὲ μαραινόμῳ.

In Cyclometrica Lanſbergii.

Ἀθανάτῳ σοφίης πρὶν ὑπερχθονίῳ ἀναβαίνων
Οἶμον ὁ Λάνσβεργ, σὺν ᾧ κεφαλὰ μῷ
Ἑλικωνοῖς ζαθέοισιν ἀληθοσύνης γλυκὺ φίλτρον,
Εὐεπίη γλώσσης εἰς ἅμα καὶ σελίδων,
Νεῦ πάλιν Εὐκλείδαο νόον ἀθανάτοις ἀγαυὸν
Δέλτοις ἀενάοις, κυκλομετρησάμῳ.
Πᾶς ἐσ' ἀληθείη πεπλασμῷ· ἱερὰ δ' αὐτῆς
Ἴχνια ἐ πάντη θεσμὰ μελεχόμῳ. (χ
Οὖλέ μοι ὦ Φλάνδρων ὖπαιον κλέος· ὖλέ μοι εὖ-
Γάνδης μητρὸς ἐμῆς, χαῖρε ᾧ φρενομοσύνης·
Χαῖρε καὶ εὐσεβίης τε καὶ ἀγχινόοιο μενοινῆς·
Νεῦ ὑπερευκλείδης, ὁ πρὶν ὑπερχθόνι.

In Iani Rutgerſii Varias Lectiones.

Βίβλε φίλη, πῦ ἐσσί; πῆς ἢ πῦ ἐσσὶ γεγάθλης,
Μυριόμορφε, σοφὸν χρῆμα ἐ ἀθάνατον;
Βίβλε, ὑὸς ἡρώων σ' ἐλοχεύσατο; ὑὸς ᾧ ἐ ἀνδρῶν,
Τέκνον τοσσαλίων πολυθρύλλητον χαρίτων;
Τῶν γὰρ ἴη τελαὶ ἐσι, καὶ ἰνεὰς ἔπλεθ Μουσέων·
Σοὶ δ' ἕνι Μουσάων σμήνεα ἐ Χαρίτων.
Τὼς μὲ ἐγὼ, πὼς δ' αὖθις ἐμοὶ πάλι Φοῖβ
Ἀπόλλων,
Δάφνης τ' ἱερῆς χερσὶν ἐφαψάμῳ.

Παρ-

Παρνησὸς γὰ ὅλως τε ϗ Ὀρχομενὸς ϗκάλυψε
Ἠ Μουσέων μήτηρ ϗ Χαρίτων κραδίη.

In Davidis Hœschelij Augustani obitum

Ζώοις μοι, κήποισιν ἐν Ἠλυσίοισι γεγηθὼς,
Ζώοις δ' ἐν θαλίαις Οἰχέλιε μακάρων·
Μηδ' εἴης κτὴ γαῖαν ἀνώνυμος ἠδ' ἀίδηλος,
Πᾶσαν ἐπεὶ πινυτῆς ὠλήσατο ϗ σελίδων·
Ἀρχαίων σελίδων, τὰς σφῶν ἀπελύσατο δεσμοὺς,
Σωτρήσας θανάτου μυριάδα κραφέων.
Μήτης, δ' Αὐγούστη τοι ἔλιπε, σοφίης γλυκερῆος,
Ἑλλὰς δ', ἡ μήτης τ' σοφίης, θυγάτης.
Τὼ γὰ δυσερὴ πολέμου, ἐς ἠελίου γλυκεροῖο φέγγος
Πολλῶν οἱ τεκέων σωζομένων, ἔτεκες.

In Petri Montani Belgicam.

Γῆ Βελγῶν ὀλίγους, θεῶν ἄπο κῦδος ἔχουσα,
Παντοίης ἀρετῆς μῆτερ ἀριστότοκε,
Τίς σε, φίλη πάσμηζε, ϗ ἐς τόδε κάμος ἔθηκε;
Τίς θεὶ τοσσατίων χεῦέ σοι ἀγλαΐων;
b Τὸ, ξένε, Μουσάνοιο θεοειδέος σοφὸν ἧτορ,
Στῆσε θεοῖβλεπτον τὼς κὴ ἀριπρεπέα,
Ἔθνεα δ' ἀολλόβολα, πόλις τ' ἐκαρπώσατο πάσας,
Τὰς ϗ ἀναγνῶναι νοῦν κὴ ἰδεῖν δυνατόν.
Τίς δέ νιν ἔτρεφε γαῖα, φάος δ' ἐς δῖον ἔνεγκε;
b Γάνδη Βελγιάδων ἠγεμονὶς πόλεων.
Τῶν δέ τις ἀνδρὶ φερίσσῳ ἐς ὕστερον ἔσσαι ἀμοιβὴν,
Πατρίδα καλλίσσω ἀμφιβαλόντι χάριν;

b Κῦδος

Κδδ᾽ ἀεὶ κύδιστον· ἵν᾽ ἀθάνατον βίον εὕρῃ,
Τῇ νιν ἀναμφίῃ δὲς βίον ἀθάνατον.

In Lycophronem clariſs. viri Eraſmi Schmidt.

Αἶ πρὶν Ἀλεξάνδρῳα, Λυκόφρονος ἐξ ἀδύτοιο,
Σφίγξα κατ᾽ ἀρχαίων ἔννεπε μαντοσύνῃ,
Θεῖος Ἰκλιάδης μελεφρόνα θ᾽, ῥήμαλι ῥῆμα,
Τλὼ ὃ χάρεν χάρεσι πᾶσαν ἀμφιάμενος.
Νῶν δέ μιν αὖ θεόληπτος ἐρεσμιος ἔλλαβεν ἀνὴρ
Ἐς χέρας, ἐξ ἴσα φέγγος ἐποισόμενος,
Γερμανίης δαιδοῦχος, ἐωσφόρος ὥστε λιγεὺς,
Νύκτα κατ᾽ ὀρφναίων, πατρίδος ἐξανιάδυς.
Πιερίδες χαίρεσθε· τὸ πᾶν σκότος οἴχεται ἤδη
Τῆς λαβυρινθώδους δυσβάτου ἀσπίδος.
Μᾶνοι γὰρ φοίβοιο φίλων σαωτῆσιν ἄνδρων
Φοίβου λοξαγέος μάντιες ἀκρέπται.

Votum pro vita & morte, libris De mortis contemptu præfixum.

Μήτε βίον συλέοιμι, κακῶν γὰρ μήτορα πάντων,
Μήτ᾽ αὖ τὸ θάνατον, πᾶσιν ἀπεχθόμενον·
Ἀλλὰ, τὸ ἐπιτελέσαιμι, τύχη κάρτιστα παλαίσας,
Τὸν δ᾽ αὖ προσβλέψας ἄντα προσερχόμενον·
Ἀμφοτέρῳς ἀπάνακτος ἐὼν ὁμοίως· εἴη
Οὕτω μοι ζώειν, κἠ πάλιν αὖ θανέειν.

Iambus,

Iambus, qui in fine eorundem librorum legitur.

Τοιαῦτα τοίνυν ἔβλε παιδία,
Τῷ πᾶζιν ἀνθρώποιζιν ἐμπεφυκότ@,
Κεἰθω παρ' ἡμῶν, τοῖς φιλᾶζιν εὐτυχεῖν.
Κοινὸς γὰρ Ἑρμῆς τ' ἠπιαλαγὴ κακῶν.
Χρὴ δ' αὖ θαθύμως, χρὴ ὃ γλυκαίως φέρειν
Ἄφυκθον ὂν τὸ χρῆμα καὶ πεπαρμένον.
Ἁπαξαπλῶς γὰρ εἰσάπαξ πορθυτέα.
Οὐδ' ἔστι τὸ χρύσεον εἰσδεδορκότα,
Ἢ λέκθρ@ φῶς, μὴ πάλιν καταστρέφειν
Μοίρης ἀναιδῆς πὰς παυσαίλας ὁδούς.
Οὐδ' εἰ σιδήρῳ ἷς καταφρακτ@ δέμας
Χαλκηρεφέταιζιν ἐγκαθέρχθειη δόμοις,
Ἀθεμιστέλας@ ὢν, καὶ μάχητ@ φύζιν·
Οὐδ' εἰ θεῶν ναοῖσιν ἐκρύψας ἔχοι,
Βωμοῖσιν ὑπέδιλον ἐγχρίμψας πόδα.
Τῷ, μὴ φόβοιζιν μηδὲ δηλίαις λίαν
Ἐξαθένει μοι μηδὲ θηλύνε κέαρ.
Ὡς ἀσεναίκτως ἀτρεμῶς τ' ἔχειν ἀεὶ,
Ἄεισα τὸ ζῆν ἐκ κακανδρείας ἄνευ
Διατρέχοντας, ὡς καλλιναίλων ἅλα,
Κέρδ@ φέρειν φάσκοιμι· τὰς δ' ἄλλας λόγε
Οὐκ ἂν περαίμην ἐδενὸς εἵνεκ' εἰς τὸ φρονεῖν.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

In Filium Dei Hymnus, inſtar ejus qui apud Heliodorum, libro tertio, in Thetin legitur.

Τὸν θεῦ ὑμνῶμεν· παῖ μεγάλοιο θεοῦ·
Ὃν τέκεν ἀγνοβάτων παρθένος ἐκ λαγόνων,
Ἀγνοβάτης μήτηρ παρθένος ἀγνοτέκνα,
Αἰθέρος ὑψίστου καὶ χθονὸς ἀρχάδε
Οἰκοδόμων, πατρὸς σύγχρονον αἰνάδε.
Σπῆι δ' ἐν δρχαίῳ θῆκέ σε γνόμφον,
Ποιμέσιν ἀγραύλοις χάρμα, καὶ οἰονόμοις.
Καὶ σὺ μὲν ὀλυμπίοις πᾶσιν ἐπερχόμενος,
Ἤδη ἀνελπίστως, ἐν ξυρῇ ἰσαμένως,
Ἀνέρι δηλαίῳ πάντῃ εἰσκόμενος,
Ἀϊδος ἐκ μυχάτων ῥύσαο θνατάς,
Λυσίπονος θνητῶν, καὶ πρόμος ἀθανάτων.
Υἱέσιν ἰλήκοις σοῖσιν ἀφθίτοις.
Τὸν θεῦ ὑμνῶμεν· παῖ μεγάλοιο θεοῦ.

Antiqui Poëtæ epigramma, in ſemiaridum, qui ſtipem aut nutrimentum ab Adriano Cæſare petebat.

Ἥμισύ μ' ἔθηκε, τὸ δ' ἥμισυ λιμὸς ἐλέγχει·
Σῶσόν με βασιλεῦ μικρὸν ἡμίφρονα.

Cæſaris reſponſum.

Ἀμφοτέρους ἀδικεῖς, καὶ Πλωτέα καὶ Φαέθοντα·
Τὸν μὲν ἔτ' εἰσορόων, τὸν δ' ἀπολειπόμενος.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Politianus Cæsaris disticho respondet.

Οὐδετέρῳς ἀδικῶ· τὸ μὲν ἄπνουν ἐκεῖνο λιθίνῳ
Ἥλιον, ἔμπνους γ' αὖ Πλωτεῖνος ὁδὲ μέλῳ.

Heinsius Cæsaris disticho respondet.

Οὐδετέρῳς ἀδικῶ, μητ' ἠέλιον βιοδώτην,
Μήτ' Ἄϊδωνῆα, θνατὸν ὡς μέρον ἀνδικάσας.

Iambi autoris, qui certamen Philistionis & Menandri edidit.

Ὁ πᾶσιν ἀρέσας ἐν σοφοῖς ποιήμασιν,
Ὁ δὲ βίῳ τὼι πράξιν ἐπιδείξας σοφοῖς
Μένανδρος ὁ σοφὸς, νεῶι πάλιν παραινέω,
Χαίρειν προθάξας τοῖς νέοις ἀκούσιν·
Ὅ πως ἕκαστος μου ἀκούων, ἢ μανθάνῃ
Τὼι δὲ βίῳ δύθειαν, ὦι ὑμῖν φράσω,
Παρηγορῶν ἕκαστον εἰς τὸ συμφέρον,
Ἔχων ἀγῶνα πρὸς Φιλιστίωνα νεῶι,
Τὸν τερπνὸν, ἢ φιλητὸν, ὠφελῆι,
Ἐκ τῆς ἐμῆς μερίμνης ἐκλεχθέντων πραγμάτων.
Ἀρξόμεθα λοιπὸν τοῦ δὲ τύχης σοφῶς.

Quos autor ita concepit.

Ὁ πάντας ἀρέσας, πᾶσι δὲ ἀοιδῆς μέτρον,
Ὁ παντὸς ὑμῖν εἶδος ἐπιδείξας βίου,
Πράξεις δ' ἁπάσας, ἡ θεατρικὴ χάρις
Πρῶτ' ἄφυκτος, ἧς ὑπὸ σωμυλημάτων,
Πολλῆς τε σοφίης, καὶ λόγων ἡδυσμάτων

Οὐκ

Οὐκ ἔστιν ὅστις ἀχὶ τῶ θεωμένων
Μεθ' ἡδονῆς ἀπῆλθε, βελτίων θ' ἅμα,
Μένανδρος ὁ σοφὸς, νεῶ πάλιν τὸ δεύτερον
Γνώμας ἀείσας καὶ σοφωτάτας λέγω,
Χαίρειν θεαταῖς τοῖς φιλησόοις νέων.
Ὅπως μυηθεὶς τῶνδ' ἕκαστος τὰς λόγους,
Ἣν αὐτὸς ὑμῖν αὐτὸς ἐπιδείξας τύχῃ,
Ὁδὸν διέλθῃ, καὶ καθέξῃ βίον.
Ἔχω δ' ἀγῶνα θεὰς Φιλισίωνα νεῶ,
Τὰ πάντα τερπνὸν, χρήσιμόν τε θεᾶς τρόπον,
Ἐκ τῶν πάλαι ἡμῖν παντοφῶς εἰρημένων.
Ἀλλ' ἀνυπόξων εἰμὶ τὰς θεαινέσης·
Ἀρχὴ δ' κεῖθεν τῶν ὑστέρων τύχης λόγων.

Inscripti versiculi Hippocratis editioni Fœsianæ, ex dono Reineri Bontii.

Εἰν ζιάδεω σελίς εἰμι· φίλῳ δ' φίλος νιν ἔδωκε,
Ἐσόμενον πίστης μαρτύριον φιλίης,
Βονλιάδης, ἱητρὸς ἐν ἱητροῖσιν ἄριστος,
Ἐν δ' φίλοις πάντων φίλτατος ὢν μετρίων.

Ad Isaacum Casaubonum, in nescio quem, natione, ut ferebat ipse, Cretensem, a quo linguæ Græcæ imperitus dicebatur.

Ἀρητὴς σοφίης, καὶ ἀληθοσύνης ἀγερώχε,
Σκηπτόχων βασιλέων θρέμμα, Καισαυδόνιε,
Εἰ σί πος ἐν Κρήτεσσι, Διὸς μεγάλοιο πολίτης,
Ψευδέων κληθρόμος πατρόθεν ἐνδαπίων·

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Οὗτός σ' Ἐλλαδικῆς ἀδαήμονα (τίς κε πίθοιτο;)
Γλώσσης εἰδὲ μόνῳ, καὶ μὴν οὐδὲ λέγειν.
Θεῖμα μὲν ἐσομένοισι πολὺ ἀνδράσιν· ἀλλ' ἔμιτσε
Οὐδὲν ἀμαιμάκιον καὶ παρ' ἔωθεν ἰδοκέειν·
Κρητίζειν ἐπεὶ οὐδὲν ἀληθοσύνης μέγα πῆμα
Κρῆς, ἐλλωίζειν δ' οὐδὲ Καλαβρόνιος.

Secundum caput Sancti Ioannis ex Aristarcho, sive Exercitationibus Sacris, in Nonni Metaphrasin.

Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἀνήγαγε θέσκελος ἠώς,
Ἐν Κανᾷ, ἐν Γαλιλαίᾳ, ἔλιν γάμος· αὐτὰρ ἐκείνῳ
Παρθενικὴ μετέεσκε θεητόκος· ἐν δ' ἄρα καὶ τὸς
Ἰησοῦς κείνοισι σωέεσσι, καὶ δὲ μαθηταί.
Οἶνος δ' ἐλλείποντο (ἀμύμονι γὰρ γλυκὺ δεῖπνον
Εὐφροσύνῃ κεκέρασσο,) θεηγόρος ἔννεπε μήτηρ,
Μήτηρ παρθένος εἶπεν, ἑὸν γόνον εἰσορόωσα·
Οἶνος τῆδε λέλοιπε, φίλον τέκος, ἐσθλὸς ἑταῖρος
Δαιτὸς θελξιγάμβιο. πάλιν δ' ἠμείβετο κεῖνος·
Μῆτερ ἐμή, τί ξυνὸν ἐμοὶ πέλεν, ἠδέ σοι αὐτῇ;
Οὔπω μοι θείοιο παρῆλυθε θαύματος ὥρη.
Μήτης ὃ δμῳῆσιν ἐκέκλετο, πάντα τελέσσαι
Κεῖνος ὅττι λέξαι, καὶ οἱ πείθεσκε ἅπαντες.
Ἓξ δ' ἐκεῖ ἀλλήλοισιν ὁμοῖοι ἀμφιφορῆες,
Μητρυιὴ δ' ἔχαδον τρεῖς ἢ δύω ὕδατος ἁγνοῦ,
Τῷ ποτ' ἀπὸ λύμας λυμαίνετο λαὸς Ἰούδας.
Αὐτίκα ὃ δμῳῆσιν ὁμορροφίοισι κελεύει·
Ἀμφορέας πλήσαντέ μοι ὕδατος. οἱ δὲ μάλ' ὦκα

Αὐτὰρ

Αὐτὰς μὲν πλήσαντο, κ ὕδατι, ὡς ἐκέλευε,
Πάντας ἐπεσέψαντο. πάλιν δ' αὖ Χριστὸς ἔφη·
Σωρεύσατε νῦν, φίλα τέκνα, κ ἀντλήσατε τόδ' ὕδωρ
Αὐτὸς, τὸ ὃς χεύσαντε, κ οἴσετέ μοι τοδ' ἔνδον,
Ἀνέρι δ' οἰνοχόῃσι παρέχετε. τοὶ δ' ἄρ' ἄνακτι
Πάντες μὲν πεπίθοντο, κ οἰνόχοη τόδ' ἔνεικαν.
Αὐτὰρ ὅγ' οἰνόπλης ὡς γεύσατο νάματος ἄκρης,
Τὸ πρὶν ἀμεμβομένοιο φύσιν κ ἀληθέα μορφὴν,
(Οὔπω γὰρ πόθεν ἦεν ἐπίστατο, τοὶ δ' ἄμα δ' αὐτὸ
Ἔγνων οἳ μιν ἔνεγκαν ὑποδρηστῆρες ἀγαυοὶ)
Νυμφίον ὧς σφε καλέσσας, ἐῷ ἀντεφθέγξατο μύθῳ·

Πᾶς μὲν ἀνὴρ ὑμῆσιν ἐνὶ μεγάροισιν ἀείδων,
Πρῶτα μὲν αἰὲν ἄριστον ἐύχροον οἶνον ἀφύσσει·
Αὐτὰρ ἐπεὶ μέθυ λαρὸν ἔδυ φρένας ἀνδρὸς ἑκάστου
Δαιτυμόνων, πάλιν ἄλλον ἐλάσσονα τῆδε παείσῃ.

Ἀλλὰ σὺ μὲν, φίλε, τόνδε, τ ἡδύτατον κ ἀρείνω,
Εὐφροσύνης γλυκερὴν ἄρυσαι, πανυσσέπόν μοι ἀφύσσας.
Πρῶτον μὲν τόδε θαῦμα θεῦ γέν ἣν ἔφηνε
Ἐν Κάνᾳ, ἐν Γαλιλαίᾳ, ἐλὼ δ' ἀνεδείξατο δόξαν.
Πίστευσαν δ' ᾧ ἄνακτι κ ἡγεμονῆι μαθηταί.
Αὐτὸς δ' αὖ μετ' ἔπειτα, κ ἡ θεοείκελος αὐτοῦ
Μήτηρ, σὺν ᾗ γνωτοί, ἀγακλυτοί τε μαθηταὶ,
Ἆσυ Καπερναοὺμ μελεκίαθον ἀγχιάλοιο·
Παῦρα μὲν ἤματα κεῖθι μετ' ἀλλήλοισιν ἐόντες.
Καὶ γὰρ Ἰουδαίοισι θεοσυγέεστιν ἑορτὴ
Τὸ ὃς Πάσχα καλεῦσιν, ἐπήλυθε· τῷ χάριν αὐτὸς
Ἰησοῦς Σολύμων ἱερῶν πόλιν εἰσαφίκανε.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Νηῶ σ' ἐν ἡυόεντι φιλέμπορον εὗρεν λαὸν,
Πωλέντων ἑλικάς τε βόας, καὶ πώεα μήλων,
Μῆλα, τρήρωνάς τε πελειάδας· εὗρε δὲ πολλὰς
Κερματόκους, ὠλιγόριο μεμηλότας, ἀνέρας ἄλλους.
Τοὺς δ' ἄρ' ἰδὼν χερσὶ σιδαρὴν ποίησεν ἱμάδλιν,
Πάντας δ' ἐξελάασκε θυράδε ἑκὰς νηοῦ,
Σεῦε δ' ἑλικάς τε βόας καὶ πώεα, σεῦε δὲ καὶ αὐτοὺς
Ἐξέχεε λαοῖο φιλοκωλύτριο τραπέζας.
Εἶπε δὲ πιπρήσκουσι πελειάδας, ἄρσαι ἐκεῖνα,
Ταῦτά μοι ἄρσαι πάντα, μὴ ἀφρασδίῃσιν ἐῇσιν
Οἶκόν μου γλυκερῆς ὀλυμπίου, οἶκον ἄοικον
Ἐμπορίης τελέεσθαι, φιλαργυρίης τε δοχεῖον.
Τοῦτό νυν εἰσορόωντες ἀνεμνήσαντο μαθηταὶ
Δείλοις πυ ζαθέοισι πάλαι κεχαραγμένον ἔμμεν,
Ὅτι τεοῦ ζῆλός με κατήσθιεν ἔνδοθεν οἴκου.
Αὐτὰρ Ἰουδαίων κεχολωμένος ἔννεπε λαὸς,
Σήμαντιν δὴν ποίοισι κὲ ἔργμασιν ἄμμιν ἔδειξας,
Ὅτι σὺ κεῖνος ἔασσα, πατὴρ σέο σοί ἄμβροτός ἐστι.
Ὃς δ' ἀπαμειβόμενος πάλιν ἔννεπε, λῦσαι νηὸν
Τόνδε μοι, εἴ κε θέλῃσι, καὶ εἰ φίλον ὔμμιν ἔπεσσι·
Κἀγὼ μὲν τριτάτοισιν ἐν ἤμασι δόμον αὖθις
Ἐγείρω. Τοὶ δ' εἶπον ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος·
Ἓξ μὲν τεσσαράκοντα πελώμενοι ἐνιαυτοῖς
Νῦν μόλις ἐξετέλεσσαν ἀγακλυτοὶ υἱοὶ Ἰούδα,
Καὶ σὺ πάλιν τριτάτοισιν ἐν ἤμασιν αὐτὸν ἐγείρεις;
Αὐτὰρ ὁ κείνων εἶπεν ἑὸν δέμας· οἱ δὲ μαθηταὶ
Τεῦ σοφίης ἐνόησαν, ὅτε τρίταιον μετὰ φέγγος
Χριστὸς ἀπὸ νεκύων παλινόστιμος ἐς φάος ἦλθε.

Καὶ

Καὶ τότε θεσπεσίαις ἐπίσυπιν σελίδεσι,
Τῷ τε λόγῳ, ὃ ἕφπε θεῦ μεγαλώνυμος υἱός.
Αὐτῆ δ' ἱερὴν ἄψυ διερχομένῃ καθ' ἑαυτὸν,
Πολλοὶ ἐὸν πίσυζαν ἐς ἄνομα, πολλὰ μὲν ἄντα
Ὄμμασι δερκιόωνλες ὑπέρλερα θαύματος ἔργα·
Αὐτὸς δ' ἐδενὸς ἀνδρὸς ἐπεὶ πίσυσε μνοιῆς,
Πάντως ἐωυὶ γίνωσκε, ϵ̓ ὃν ἐπιδύϵρ πάμπαν
Μαρτυρίης ἑτέρης, βρήτεον νόον ὄφρα δαείη·
Μοῦνος γὰρ σάφα οἶδεν, ὃ λις φρεσὶν ἦσι μνοινᾶς.

Pro Alcinoi à se editi Introductione Platonica.

Ἀλκίνοον βασιλῆα θεοκλυτὸν ἦδον ἀοιδαὶ
Μαιονίδες, κήπων ἠίθεοι ἀθανάτων,
Καρπῷ βριθομένῳ, μήλῳ δ' ἐπὶ γείτονι μήλῳ
Φυομένῳ· νῦν δ' ὃς δεύτερος Ἀλκίνοος
Σωκρατικὴν ἵνα κῆπον ἐμήσατο τηλεθόωντα,
Αὐτὰρ ϵ̓ μείων κὴ πολυκαρπότερον.

Amatorium somnium.

Εἶδόν ἐγὼ τευφερὴν χθὲς, νήδυμον, ἐ φατὸν ὕπνον,
Τῆς ἀναλεγομένης σύνδεθμον ἠελίοιο·
Καὶ γὰρ ἐμοὶ ῥαδινὴ παρεκέκλιτο πῆχυς ἐρατεινὴ,
Ἡ' πάλαι ἄφορος κὴ σοβαρδυομένη.
Ἦδη ὑ τευφερῶς ἐπεπαίνετο χερὼς χροὶ κάρπῳ,
Στήθη δ' ἀμφοτέρων ἰῷ πάνυ θερμάπτετο.
Ἦδη ὑ χλιαρὴ καλεχούατο παρδὸς ἀϋτμὴ
Ἥπατος ἡμετέρου μέχρι, καὶ σωμάτων.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Πνεῦμα ἢ τὸ ὕπνων μαλακώτερον αὐτὸς ἄμελγον,
Χείλεσιν ἀχρῴνθις χείλεα πηξάμην.
Ταῦτα ἢ μηδομένῳ μοι ἐφίσταται ἠπύτα κώνωψ,
Σιὼ κύρη δ' ἡμῖν ὕπνον ἀπεσκέδασε.
Ἡ Κύπρις σ' ὀλέσθαι, ἀναίρετε, παῖδος ἐραννῆς
Ἅρπακτῆρα, γάμων ἡμετέρων σφετέρων.

In Amicam, quæ alterum prætulerat.

Ναὶ ναί, τὸ γλυκερὸν, τὸ ποθεινότατον ὡς ἐπὶ πάσας
Κωμάζιον, ψυχῆς τὸ τέλειον ἡμετέρης,
Γῆς ἀπὸ μελιχίων τε λόγων καὶ ἀπὸ φρενὸς ἦσαν
Ἐλπίδες ἡμέτεραι καὶ φρένες ἐγκρεμέες,
Ἄλλον ἔχει κεῖνα νύκτα φιλαίτερον ἀντ' ἐμεῦ ἄνδρα,
Ὦ πόποι· οἱ ἢ πάλαι φίλτατοι, οἰχόμεθα.
Κύπρι, σὺ δ' ἀλλοσοφοῦσιν ἔτι τέλειον ἢ πρὸς Ἄρηα,
Εἰς ἐμὲ μιμήσω σὸν πόσιν, ὦ Παφίη.
Χαῖρε κακὴ, βεβλοιγὲ, μιαιφόνε, χαῖρ' ἐμοὶ ἄχθος,
Αἰεί μοι γλυκερὸν πῆμα σοφιζομένη.

In pulices & culices a se interfectos, cum ab iis totam noctem Svvindrechti exagitatus esset.

Ἐνθάδε κωνώπεσσιν ὅλην τὴν νύκτα παλαίων
Ψύλλαις τ' ἀγχιμάχοις εὖδέ ποθ' Εἰνσιάδης.
Αὐτὰρ ἀνιστάμενος συγερῆς ἐξ ὄρθρου δύνης,
Πολλὰς εὗρεν ἐπὶ χλοὶ καταπεφυμένας.

Περ-

Περσεφόνη, σὺ δ' ἔδεξαι ἀνάρσια φῦλα καμόντων,
Νυκλλάλυς, ὕπνων ἡμετέρων φθορέας.

In effigiem suam, à nobili pictore delineatam.

Εἰκονίσθη τὸ πρόσωπον· ὁ δὲ γράψας νιν, ἄριστος
Τῶν γραφέων, ὅσσους ἠέλιος καθορᾷ.
Ἀμφω δ' ἀλλήλοιν ἐικονίσθην· ὃς μὲν ἀείδην
Τὸν γράψαντ'· ὃς δ' αὖ γράψαι ἀοιδοπόλον.

Quomodo vinum sit bibendum inter amicos.

Ὄφελε μηδ' ἐφύης ποτ' ἐνὶ μεθύεσσι Λυαῖε,
Μηδέ σ' ἔπικτεν ὅλως ἐν Διὸς ἡ Σεμέλη·
Λίθω γὰρ δύχρης ἔφυς χαλεπός τε πελάσσαι·
Οὐ φύκτὸν πάντῃ χρῆμα, καὶ ἀπαρίτον.
Ὅς γάρ σε συγέῃσιν, ἐνὶ φρεσὶν ἧσιν ἀείδει
Νηφάλεον πένθος, τὸ δόμοις δ' οἰ δέδεται·
Οὐδ' ὅγε συστίοισιν ἔτι φίλον ἐκλαμυδοῖσι
Δύσμορος, ἀδ' ἐπέρεισις ἀνδράσιν ἐν θαλίῃ.
Ὅς δέ σ' ἄγαν φιλέῃσιν, ἀνύμφοτόν τε πίῃσιν,
Ἀμφότερον καὶ νοῦν καὶ πόδας ἀσταθέει·
Πολλάκι μὲν βάζων τόσσ' οὐ ἄρρητον ἄμεινον,
Οἷά τις ἐν πεδίῳ πῶλος ἀφυιάσας.
Ὅς δ' μέτρος σοφός ἐστιν, ὃς ἂν πίνῃσι, γαμίσκων
Τὸν Βρόμιον Νύμφαις, τοῖς χάριν Ἀφροδίτῃ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Idem Latine conversum, ex tempore.

Dii facerent natus nunquam esses, Bacche, nec esses
Te propter Semele de Ioue facta parens.
Vsu difficilis quippe es, tangique recusas;
Vitatu pariter pessimus atque aditu.
Nam qui te vitarit, ei sub pectore fixa est
Sobrietas tristis, linguaque vincta manet:
Nec gratum in mensa conuiuis promere dictum,
Aut inter socios fundere verba potest.
At qui multus amat, nec Nymphis jungere curat,
Non pede, non animo constitit ille suo:
Sæpius effundens, quod dictum postmodo nollet,
Vt loro in campis se sine jactat equus.
At sapiens bibet, vt thalamo conjungat eodem,
Et Bromium Nymphis, & Charin Harpocrati.

In Dominici Baudii De induciis Belgicis libros tres.

Ἄρεα θυμολέοντα, μέγαν μήστωρα φόβοιο,
Μοίρης ἀνδρομέης τέκτονα θαρραλέον,
Αἵματι καὶ λύθρῳ κεχαρηότα, τάχε᾽ ἐπαλήτην,
Λαϊσήρεα κηκὸν Βελγίδος εὐρυχόρου,
Πολλοὶ ἐφημίξαντο, Βαταυῶν ἐν δαὶ λυγρῇ
Ἦτορ ἀπαίσιον ἐς νόον ἀνθρώπων,
Ὅσσά τ᾽ ἐλευθερίης ὕπερ εὐνομίης τ᾽ ἐμόγησαν,
Πρωτοδικὴν δόξης ἄπλετ᾽ ἐπαυρόμενοι.
Αὐτὰρ ὁ Βαυδιάδης θεοείκελος, ἀνθρώπων κύρων
Πολλῇ τῇ σοφίῃ καὶ πιθανολογίῃ,
Εἰρήνῃ λάχε μέγα, ἑαῖς βίβλοισι γεραίρων,
Μητέρα Μουσάων, ἀρχὸς ἀοιδοπόλων.

Φοῖβε,

Φοῖβε, σὺ δ' εἰν ἑνὶ φωτὶ δυοῖν ἀντάξια δήδε,
Μῶσαν Μαιονίδεω, καὶ λόχην Ἡροδότου.
Τοῖς μὲν γὰρ ἔκαστα θεοῖς ἱερεῦσι μέμηλε,
Τοῖσι μὲν εὖ μέλπειν, τοῖσι δ' εὖ ἱστορέειν.
Μῶν ὅδ' Ἀστερόπης· ἐσσὶ δεξιός ἐσσι,
Πελὶν πόλε τῇ μολεῖν, νεῶν δ' ἀπὸ δύεπεῖν.

In eosdem.

Εἰρωνὴ φιλόμουσε, τεὸν δόμον πίονι βωμῷ,
Τιμῶδ' ἀνέθηκε φέρων Βαυαλάδης σελίδα,
Εὐεπίης πηγὴ καλλίῤῥοος, ἐννεάκρουνος,
Νόσον τερπνοθέτη σὸν ἀμφεπάμενος,
Ὡς πόλε, δηρὸν ἄπυος ἐπὶ τραφερῆς τε καὶ ὑγρῆς,
Δυτέρην οὐ παίζων ἤλυθες ἡμετέρην.
Ἀλλὰ λιπὼν ἑτέρωσι, τὰ μηδ' ὤφελε γίγνεσθαι,
Οἰμωγὰς κλαυμῶν, καὶ φόνον ἀργαλέον,
Εἰνάλιον κατ' Ἄρηα· παλιώξεις τε βαρείας
Τῶν περὶ κτεινομένων δηίῳ ἐν πολέμῳ.
Σοὶ γὰρ μέλει, ἄναξα, πόθοι φιλίη τε μέμηλε,
Καὶ σοφίη πάσῃ, ἣ κλυτὸς εὐεπίη,
Δῶρά τε Μουσάων ἐρικυδέα· πάρ ἧ σοὶ αἰεὶ
Θελξίνοοι μολπαὶ, πάρ ἧ χαρίεσσα γάνυσις,
Κρητήρ τ' εὐζώρου κεκερασμένος ἡδέος οἴνου,
Ἄνθεος εὖ ὄζων, εὐφροσύνης θεράπων.
Ἄλλοι σὴν Ἄρηος ἀάατε κῆρα δῆλον
Τεύχεσι κοσμείτων αἵματι δυομένοις,
Τοῖς κῆρυς ἀμφὶς ἄειρε, καὶ ἀσπαίρουσι κυδοιμὸν
Ἐπλαβόλος ἵππος, τεῖχος Ἐνυαλίου.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Μᾶνοι δ' Εἰρώνης γλυκερῇ σάλπιγξες ἔασι
Μασσπόλοι, Πλθῦς τέκνα φυγοδαλέμα.

In Socratem Platonis, & Alcinoi Introductionem in Platonem, a se editam, Parodia Homerica.

Ἔστι γέρων Πρωτεύς τις, Ἀπόλλωνος μὲν ὑποδμώς,
Νημερτὴς ὄ, σοφός τε, καὶ ἀκριβέως καταλέξας
Ὅστις τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται,
Πάντα ὃ γινόμενον πάρεστ', εἶκε δυώδεκ',
Κρυπταδίοις ἀάτοισι, καὶ ἐσσυμένοιν ὡς ἀλύξαι.
Πολλὰ παρὲξ μοῖρ' φησὶ θανεῖν καὶ ἔπλετο κῆρ ἄλλα, (φθεῖσθαι.
Λοξὰ μάλ', ἀχλυόεντα, μελαίνῃ φρικὶ καλυπτά.
Οὐδ' εἴ κεν δέκα μοι φωνὰς, δέκα δ' στόματ' εἴη,
Πάντα τοι ἐξερέω ὁλοφώϊα τοῖο γέροντος.
Ἔστι δ' τίς τοι, ξεῖνε, καὶ Ἀλκίνοος θεοφόλης,
Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, σὺν τοῖο πιφαύσκων.
Τόνδε μάλ' ἀσφαλέως ἐκέμεν φρεσὶ, μή σε λάθῃσι.
Κεῖνος γὰρ μόνος οἶδε νόον θείοιο γέροντος.

In Inscriptiones Iani Gruteri.

Ὅσσα πάλαι σήσανθ' νέης ἀναθήματα νίκης,
Πολλοὶ δρειμανέων Καίσαρες Αὐσονίων,
Ὅσσα πάλαι σφετέρης ὑπατηίας φέριστα Ῥ'ωμης
Εἰσιδεῖν, παγχρύσης ἄκρα θ' ἁλοσύνης,

Ὅσσα

Ὅσσα πάλαι πολέμοιο μεμηλότες ἡγεμονῆες
Γράψαν ἐπὶ σκύλοις, γράψαν ἐπὶ λαφύγμοις,
Ὅσσα πάλαι πραπίδεσσιν ἀρηρότες ἄνδρες ἔθεντο,
Ἱερὰ παντοίων ἔμμεναι ἀθανάτων,
Γράμμασιν ὅσσα σοφοῖσιν ἑοῖς ἐχάραξαν Ἀχαιοί,
Χρυσὸς, ἐδὶ, ναοὶ, τείχεα, θύελλα, λίθοι,
Πάντα κόνις μία κρύψε, τὸ δ' ἐπ φυκιὰ πέλονται,
Αἰνύμμαν γλαφυρὰς κῆρες ἔβαν νεμάτας.
Πάντα δ' ἔναλλα φέρουσι πάλαι πάλαι, ὧδε μοι
ἀνάγκης,
Ἔνθεα κὴ βωμῶν γράμματα κὴ ξοάνων.
Ἦτοι, ἄναξ Κρόνε, δόγον ἀνηλεὲς ἦτορ ἔχεσκες,
Πιερικῶν λίθῳ ἄμμορθον ἀγλαΐῶν.
Πάντες ὀνειδίζόν σοι ἀμείλιχον, οἷον ἐποίεις
Μνημοσύνης ἀπαλῶν σήθεα θυγατέρων.
Οὐδὲ τεῷ Γρυνῆρε πάδε φρένα δῖῳ ἐλάθεσκε·
Τυκτὰ ἵ Μουσάων ἔντεα δῦς σεβύσης.
Αὐτίκα ἵ Σκαλανὸν ἔλου μέγαν, εἶλαρ ἔσεσθαι
Ζηνὸς ἐριγδούπου πατρὶ μαχεσομένῳ.
Ἶσον δ' Ὠκεανοῖο φίλον παῖς ἔσκε Ῥείῃ·
Ῥείῃ Ἰβὴρ, πολλῇ κιδναμένῃ σεσοφῇ,
Ἀντίτυπον σάλπιγγα ἓὸν στόμα καλὸν ἄφρε,
Ὀρθία σ' ἐλθόντα σεοὺς κλόνον ἆδε μέλη.
Εὐοῖ ἐὺς Διόνυσε ἐπίσκοπε, ζωῦπα λελογχὼς
Ῥόμβα, νυμφάων σύννομον ὀπλοτερέων.
Οἰοπόλοι δ' ἐχόρευον Ὀρειάδες, ἔβρεμεν Ἠχὼ,
Πανὶ φίλῳ λεπτὸς πηξαμένη δόνακας.
Ἔνθα θεός σι ἔδωκε λίθῳ μέγα κῦδος ἀρέσθαι,
Λαὶξ δέ νιν ὑμετέρῃ ἔφθασας ἠορέῃ.

Ἠρά-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Ἠράμεθα κλέος ἐσθλόν· ἰὴ, Κρήν, ὁ περὶ
ἐπισσὰς
Οὔδεϊ πολλὰ πεδὼν κεῖται ἐρεισάμενος.
Ἰὴ, ἰὴ, Γρυτῆρε, φίλαν φίλαν εἴπαλε Μῶσαν,
Εἴπαλε δ' ἀρχαίων ἱέρμοι χαρίτων·
Στυγνὸς ἀμαλδύνεσκεν ἐὴ Κρὴν ἄγριος ἄρπη
Χρυσὸν ὁδὸς, ναὸς, τείχεα, θύσθλα, λίθος·
Ἀνίκητος Γρυτῆρος ἐὼ πάλιν ἄρεθ χάρητι
Χρυσὸν, ὁδὸς, ναὸς, τείχεα, θύσθλα, λίθος.

In libellum Orationum Themistii, quas Petrus Pantinus Latine reddidit, ipse vero in lucem dedit.

Ἔστι κὴ ἐν νεκύεσσι φιλοσοφία, ἔστι θανόντων,
Ταῦτ' Ἀΐδη κὴ σοι Περσεφόνασσα λέγω,
Πάντιος σοφὸς εἶπε κὴ ἔσωσεν· εἶπε δὲ τοῦδε,
Τῷ τέκε περὶν θνήσκειν, ἐς φάος ἐρχομένῳ.

In hederam, a qua, aliquamdiu intolerabili pedis dolore ex clavo afflictus, remedium sibi petierat.

Τὸν πόδα μου περόνη τετυλωμένος, ἐς σὲ πέφυγα
Κισσὲ φίλος, φύλλον δ' ἐν σεῦ ἀμερσάμενος,
Ἐνδυκέως ἐπέθηκα, ἐς ὠδίνα δ' αὐτίκα βαίνω,
Περὶν πολλαῖς ὀδυναις δηλὸν βαρυνόμενος.
Κισσὲ, Διωνύσοιο φίλον θάλος, ἤ ποτε σεῖο
Λήξομαι ἀχνυμένος, ἠδ' ἀναπαυόμενος.
Κραδὶη ἢ θυμῆρες ψυχρὸν σέφος ἐν σέο τεύξω,
Παιὰν φίλ' ὀδυνῆς, λάτρις δ' εὐφροσύνης.

Ἐς

Ες πόδας ἐκ κεφαλῆς μοι ὀνήσιμος ὄφρα γένοιο,
Τὸν πόδα μὲν σώζων, κρᾶτα δ' ἐπισκιόων.

In eandem, Doricum.

Τὸν πόδα τ' ἀμὸν τελυλωμβῶ ἄθλια κεῖμαν,
Οὐδ' ἦν τᾶς ὀδύνας παύφασις ἀδεμία,
Οὐδ' ἔρπειν δωάμαν· κιοσῶ δ' ἐπέβαινα πέταλον,
Καὶ ταχὺ ῥαστώνας τῶ πόνω ἠθανόμαν.
Τῶ νεῦ τὶν, φίλε κιοστὲ, Δαμενεκέως χάριν ἐξῶ,
Ταῖσδε βοαθείαις ἀνίκα εἰσδόμμῶ.
Αἰεὶ τὸ σέφανον ποιήσομες ἐν βάθει οἴνῳ,
Κωθώνων ἀνέμῳ κρᾶτα παβασόμβροι.
Οὔτι μοι ἀπόδωρε, βιοσόε, κιοστὲ φίλοινε,
Ἀρχὰ γαθοσύνας ἦθα ἐς ἀβλεμίας.

In Epitomen Physicorum Aristotelis Gilberti Iacchæi, Doricum.

Τέκνον Ἀελίσων, μεγάλω σεμάνθεκα κόσμω,
Εἶπε θεὸν, κάρυξ μῶν ἐπωρανίων,
Πᾶνὸν ἐπεὶ Διὸς ἄρμα καὶ ὠρανὸν εἰσιδε μῶνος,
Τλῶον ἰ πᾶνῳ δίφρῳ ἐποιχόμβον
Ὠλυμπον πυθένα, θεῶν ἰ καθ' ἕνδεκα μοίρας
Ἀφθιτον σεβίζειν πανλᾶ ἐφεσπομβύων.
Αὐτὰρ Ἀεισοτέλης κόσμον λάχε, τοῖο σοφάσας,
Τᾶς σοφίας κάρυξ μῶν ὐπωρανίω.
Διχθὰ ἰ ζωῆσι δέδαεσκε· ἀπειρία φῦλα δ' ἔαζε
Τῶν ψιλαφεσσανίων ἐς μεταφρασσαμβύων,
Ἐσμὸς μυριόφωνος, ἀθέσφατος· ὃς πεπάτακε
Θεῶν Ἰαχχᾶν, μὲ ἰ ζᾶς σοφίας.

Νεῦ

Νωῖ δ' ὀλιγοῤῥάμων, πολυϊδρείᾳ τε πεποιθὼς,
Σαμῆον χορεύειν θῆκε τόδ' ἀμφοτέρων.
Τῶν ὠδῖνα φρεσὶν ἐπεὶ σὺν θεμιθύων τ' ἀμελήσας,
Πόλλ' ἀφελὼν, πολλὰ γράψαθ' ὑπερτέρων.

In obitum Bonaventuræ Vulcanii.

Ἤφαιστον κλυτότεχνον ἀμύμονα, τῷδ' ἐνὶ τύμβῳ
Βρεττιέων εὐχῇ γῆ Βαταβῶν κατέχει.
Ὃς ποτε πορθμεύσας ἐς Ἰβηλίδα μέσσων Ἀχαιῶν
Ἦλυθεν αὖ ζωὸς τὴν φιλομυστόλεων.
Ἤφαίστῳ ἢ θανόντι σοφῷ λέγε Κύπρις ἄνειλεν,
Βρεττιέων εὐχῇ, καὶ χάρις Ἑλλαδική.

Iano Rutgersio in Sueciam abeunti votum ad Halcyonas.

Ἀλκυόνες πόντιο χαλιωιόωντι ἄνασσαι,
Μᾶναι ἀκυμάντε μητέρες εὐπλοίης,
Νωῖ ἄλλα μοι τορέσητε, καὶ ἵλεω ἄμμι γένοισθε.
Πασὶν Ἀθωναίης παῖδες ἁλὸς ῥοδίης.
Εἰ δέ μοι ἔτος ἀνὴρ γλυκερὸν σόος ὅρμον ἵκηαι,
Ἰδμοσύνης ἄκρον, καὶ φιλίης κορυφήν,
Ὑμμιν ἐγὼ πάλιν αὖθι λεχώιον ὕμνον ἀείσω,
Ὠδῖσι μογεραῖς ἀμφιθέουσι χόμαις.
Ὄφρα, φίλαι, πάνωρμ' ἀμοιβαίῳ χάριν ἄμφω,
Ὄρνιθες Μουσέων ὄρνιζι Νηρεΐδων.

In

In Germaniam Philippi Cluverii.

Κελτοὶ δρυμανίες, πῖς ἐσὶ σκότος ἔχεσεν ὑμῖν,
Τίς δ' ἐπὶ ληθοσύνῃ ἤγαγε τοσσαλίᾳ; (λοι,
Ἦ ῥα μάτην πάλαι ἦτε πολυσπερέες, πολύφυ-
Δόξῃ τ' ἀνλιθέῳ σύνθρομοι ἠελίῳ.
Κελτὲ φίλος, πῇ σὸν κῦδος πολύ; πῇ πολύολβα
Ἔθνεα; πῇ πύργων ἠλίβατοι σεφάναι;
Πῇ δ' θεῶν θεραπεῖαι, ἰδ' ἤθεα ποικιλόβωλα;
Πῇ δ' ἀπὸ ἡρώων τέχναι ἐγερσιμόθων;
Ταῖς πάλαι ἠσεφάνωσας Ἐννάλιον κτ' γαίῃ,
Γῆς πάσης σοφέρων σὺν σεμνέων παλάγῃ.
Νῦν μὰ τ', ὤχελον πάντα· καπνῥαφέων ἐπεὶ Αἰὼν
Ἔμπεσε πάνδηλος, χιλιάδες τ' ἐτέων.
Οὔνομα κὴ μικρῶ τεὸν ὤλεσε, κὴ πόδε λίθων
Ἀμφήεσσον ἐὸν, κεῖται ἀγὼν γραφίδος.
Μῶσαι Κελλιάδες, τίνι δὴ κλέος ὤρορε τῶδε;
Τίς δ' ἀπὸ τοῖδ' ἡμῖν ληθεδόνα σκεδάσαι;
Κλυθρείῃ τόδε κῦδος ἀείξει, ὃν τέκε Κελτὶς
Μυσοτόκος μήτηρ, ὑΐα μυζοτόκου.
Νῦν δ' ἄρα Λυγδύνου σοφικιδνάμβου μέγα τεῖχος
Ῥῆξε, παλαιτρύζας πολλὰ πολε κὴ δικάσας
Κελτῶν ἀγλαὰ τέκνα, τέκος, φίλε, κὴ τὸ δέδεξο,
Ἀτρέστως ἀφόβως σὸς σὲ πορδυόμβου.

In Pet. Bertii Tabulas Orbis universi.

Ὁ πολὺν ὅλον κτ' κόσμον ἀοίδιμος, ὁ πολὺν ἀγα-
Ὁ πολὺν ἀναστύξας θεῖον Ἀμισολέλη, (σὸς,

Νῦν

Νῶι Χρήνε σοὶ, βιόδωρε, βιοφθόρε, κύδεϊ ἀ
Κόσμην ὅλον γράψας ἄνθρωπος Βερλιάδης.
Ὄφρ' αὐτῷ, κόσμοιο πάλιν ἀμφὶ παντὸς ἴκηται
Ἡ πολυθρύλλητος κοσμογράφος σοφίη.
Ἀλλὰ σὺ λάζεο κόσμον, ὃν ἄνθρωπος σοὶ, Χρ
δαίμων,
Καὶ κλέος οἱ ποίει κόσμῳ ὁμοχρονέειν.

In Itinerarium Ioannis Isaaci Pontani, carmine ab eo descriptum.

Ἄνδρά μοι ἔννεπε Μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλ
πολλὰ
Πλάγχθη, Ὀμπρείη φῆ πάλιν ὑπίη.
Αἰνὰ πάθεν τ' ἤειδεν Ὀδυσσέα, κῆ πόνον ἀνδρὸς
Ἄσπετα κῆ πολλὸν χῶρον ἐφιπτάμενα.
Νήσους τ' εἰναλίας, ζοὰ τε σέφη ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Γῆρά τε λιμναίων βένθεα κῆ λιμένων.
Ἀνδρὸς δυστήνοιο Ποντῖνος ἐμὸς πέλε· πολλὰ θα
λάσσης
Κύμασι, κῆ πολλὸν χῶρον ἐφικτάμενος.
Μαιονίδην πάλιν ἄλλον Ὀδυσσέϊ δίζετο Μοῦσα
Μαιονίδην ἄλλον δίζετο Πιερίδες.
Ἀλλὰ, τί μοι τάδε θυμὸς ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἄλλων
Αὐτὸς ἐὴς κήρυξ ἔστεται ἱστορίης·
Εἰς μεγάλων πρηκτῆρ τ' ἔργων, ἐπέων θ' ἅμα τε
ῥητήρ.
Ὦ Λαερτιάδη, νῦν σ' ἄμμι Μαιονίδη.

In

In Commentarios Danicos ejusdem.

Ἀνδάνω τέκνος εἰμί· πατὴρ δέ με πόλλ' ἀπίπαλλε·
Κιμβρηχλυῶν δ' ἀρχὼ κὴ χλύω ἐξανύω.
Εἶα πάλαι πολέμῳ μεμελημμένοι, ἐκατέεσσαν
Δυσμιλὼ κὴ περάτῃσιν ἄλυσον ἠελίῳ.
Ἰάτρια φίλη, σὺ δέδεξο· τεῷ δ' ἀνάκειμαι ἄνακτι,
Πρώτη σαῖς ἀρεταῖς κῦδος ἐποιχομένη.
Τοῖς σφετέρῃσι Ῥώμη, τὰ δ' Ἀχαιῶν παῖδες Ἀχαιῶν,
Κιμβρηχλυῶν πρὰξις γράψαθ' Κιμβρηχλυής.

In Ubbonis Emmii Rerum Frisicarum Historiam.

Ἡ χάρις Ἡρῳδότοιο μελισσαγὲς ἠπερόωσυμμα
Ἰάδος ἀρχαίης ἐσὶ κὴ εὐεπίης.
Ἐννέα γᾶν Μοῦσαι ἐπιχραψαμένη σελὶς αὐτῇ,
Αὐτὴ τῶν Μουσέων ἐσί μοι ἡ δεκάτη.
Αὐτὰρ Θουκυδίδαο βαρὺ στόμα, ᾧ μὴ ἀγῶνες
Βίβλυς εἶπε μόνον τοῖς τότε γινομένοις·
Αὐτὸς δ' ἐσομένοισί πολ' ἀνδράσιν ἐπολυπεδσεν
Στεδσαν κτῆμα σοφὸν, πάντοσε δ' ἐσόμενον·
Ἐμμιάδα δὲ λόγοισιν ἐπέστεφεν ἡ χάρις ἀμφοῖν,
Καὶ πλέον ἢ κείνοις ἡ χάρις ἀμφοτέροις.
Κτῆμα γὰρ ἄμμιν ἔδωκε κὴ ἐσομένοισιν ἀγῶνα·
Τῶν μὲν εὐεπίης, τῶν δ' ἐτεὴ μίης.

In

In Paraphraſten antiquiſſimum Ethicorum Ariſtotelis, à ſe inventum, editum, converſum, & in publica Bibliotheca iterum repoſitum.

Τλώδε σοὶ, χρυσόπεξε, καὶ ἡ πολιῆχος Ἀθηνῶ
Λευκόλινος ζαθέης τείχεα ῥυομένη,
Εἰναιάδης ἀνὰ βίβλον ἐθήκατο σῇ ποτὶ βωμῷ
Εὗρε δέ νιν πολλῶν ἐν θαλερῷ θαλάμῳ,
Εὖνιν πατρὸς ἑῷ καὶ ἀνώνυμον, ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Εὖ θαλερὸν θάλλοντα θεὸν Ἀριστοτέλη.
Οὕτω καὶ Διὶ βωμὸν ἀνώνυμον εἵσατο Κέκροψ·
Ζεῦς ὁ πατὴρ σώτην χαῖρε λιπωνυμίην.

In Ioannis Heurnii, ad librum Hippocratis De natura hominis Commentarium poſthumum.

Πῆ σοφὸς Εὐρυάδης; πῆ φάεμμα μυελόεν κείνο
Τῶν τ' ἐπιχειομένων, τῶν τ' ἐπιπαστομένων;
Ἐν Διὸς, ἐν μακάρων· τὸ δέ τοι νεῖν πάντα βέβηκεν,
Ὡς ἠέλιος, ὡς Βορέης λαίλαπες, ἢ Ζεφύρου,
Ὡς πάρος Ἰωπετιάδης Ἀχερουσιάδος τόμον λίμνης
Δύσατο, τ' ἰδίης εὐνῆς ἀκεστορίης·
Ἀλλὰ πόθεν νεῖν σῶπι τὰ τύχεα; πῇς ἔτι κείνα
Λείπεται, ἃ πατέρος κληθυνόμενος σοφίης.

Κεῖνος

ῳ τοὔχεσι πατρὸς ἀμύμονος ἀγλαὸν υἱὸν
Ἰμετέρης λοιμὸν κρατὸς ἀποστρέφει.
τόδε νωῖν βεβλέπης φύσιος θεῖπυον ἔσοπτρον
Ἰατρὸς ἀποιχομένῳ παρθεὶς ἐν σελίδων.
πάρος Ἡρακλέος Ποιάντιος ὅπλα κομίζων
Ἱερομόρῳ Τροίῃ ἤλυθεν Ἰλιάδα.

In ejuſdem ſcripta poſthuma retrogradum.

ρνιάδης πάλαι ἐν χθονίοις ὤν, ἀγλαὸν εὖχος
Ἔλαχεν ἡ σοφίη, καὶ πάλι βιβλοθήκῃ.

Apophthegmata à Gerardo Tuningio aliquot linguis collecta.

ὐκ ἄγαμαι πολύμυθον ἀμειβεπῆ τ' ἀγορητήν,
Οὐκ ἄγαμαι πόντῳ κύμασιν εἰδόμενον,
ὐζοπόλον, θείφοιτον, ἀλώμενον ἔνθα κἀκεῖθα.
Τὸν δ' ἀμφιγλώσσων τίς δέχεται σοφίων;
καὶ, φίλος, τόδε ναιχὶ καλὸν καλόν, ὃν χρὴ ἀνάκτων
Μήτε θείγλωσσος μήτ' ἀφασιβεπής·
ὃς Λακεδαιμονίων ἐκ ἔφθεγξ' ὁ βραχὺς ἔπος
Μῦθος, ἀπὸ πυκνῆς μιχνύμενος χαρίτων.
αὖτα δ' ἀναγνώσεις χρὴ, σὺν φρεσὶν ἧσιν ἀγάσσαι.
Ἀνδρὸς πολύγλωσσον, ἐς φιλοπαιδεπῆ.

In Bibliothecam publicam.

ὐχέων παμβασιλείαν ὁρᾷς σοφὰ μηνύσασαν,
Γαίης Αὐσονίης, ξεῖνε, καὶ Ἑλλαδικῆς,
Ἡσυχίης

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Ἡσυχίης πτυξανεῖον, ἕδος νόε, ὅρμον Ἀθώης
Ἱερὸν γηθοσύνης, ναὸν ἐλευθερίης·
Θνητοὶ ἀεὶ ζώοντες, ἀεὶ λαλέουσα σιωπὴ
Ἀνδρῶν οἰχομένων σύνθακε ναιετάει.
Οὔπω τοίλιν Κρονίδης ἄναξ βασιλείαν ἔναιεν
Αὖτὰρ ὁ Φαναρέτης παῖς ἦν Ἀρισονίδης.

In novem Lyricos, Doricum, è persona Pindari.

Ἄλλοι μὲν παίσδουσι καὶ ἀοιδᾷ πολλὰ χέουσι
Φόρμιγγος λιγυρᾶς ἄνδρες ἐφαψάμενοι.
Σταδιοδρόμῳ καλὸν ἄνθος ἐπιπρέπει· Ἀρχιλόχοις
Πικρὰ ῥέει συγερῶν μέτρα καναχηδελιῶν.
Ἀλκμᾶνι δὴ γλυκὺς σύριγξ ἦν Ἴβυκος· αἱ ὃ χοροὶς
Αἴλινον οἰμώσσει μοῦσα Σιμωνίδεω.
Τὸ σθένος Ἀλκαίοιο πολὺ προβέβακεν ἀπαύλᾳ,
Βακχυλίδᾳ πάθῃ σαίρεσιν ἐμπέφυε·
Αὖτὰρ Ἀνακρείοντι νέον μέλι Μοῖσα κέρασσε.
Τὰν δεκάταν Σαπφὼ φαμὶ Ἐλικωνιάδα.
Ταῦτα μέλῃ τοῖσιν, ἐμοὶ δ' ἄρα ἦν Διὶ μοῦνε
Τὰν βροντὰν πάντες λείπετε καὶ στρατιάν.

In Lacedæmonios qui recenter Hagam advenerant.

Ὦ Λακεδαιμόνιοι, κρατερὸν καὶ δαΐον αἷμα,
Παῖδες ἀμωμήτω χαίρετέ μοι γενεᾷ,
Ὑμέας εἰσορόων μέγα τέρπομαι, ὡς ἔπι λύσσα
Ὀθρυάδαο βίαν, ἠδὲ Λεωνίδεω.

Κεί-

ινω γὸ μέγα θαῦμα κὴ ἀνθρώποισι γενέσθω,
Γλήσαντε συγερῶν λαίλαπα δυσμενέων,
χὰν παρθεμένω γλυκερὰν, βελέων δ' ἐνὶ χάρμα
Ἀδαμάω παιδὸς ὡς τε θεὸς εἰλαπίνα.
ερμιν ὃ Ζεὺς δοίη ἔχειν κοτύλαν τε κὴ ἄρτον,
Λιμῷ κὴ πενίη πολλὰ μαχεσαμένοις.

Gerardi Mercatoris Atlantem, labore Petri Montani, diligentia & ſumptu Iodoci Hondii, editum.

Οὐρανὸν ἀστερόεντα γέρων κυρτώμενος Ἄτλας,
Ἑλλάδος ἐν φορέων μυχθοβόητον λαχὼν,
πολλὰ καμὼν ὤμοισι σιδηρείοισιν, ἄειρε,
Εἰς δ' ἑτέων πολλὰς ἔστησεν ὀλυμπιάδας,
Πολλὰ Διὸς κραιπνῇσι παλυνόμενος νιφάδεσσι,
Πολλὰ δ' ὕπερθε καμὼν λαίλαπι μαιομένῃ,
Εἷα δ' ἐνὶ νεφέεσσι πατὴρ ἐθέηκε βέλεμνα,
Κυδιόων βροντῇ, κυδιόων στεροπῇ.
Αὐτάρ οἱ ἰς πεπέδητο, πόνῳ δ' ὑπὸ γοῖα λέλυντο,
Ὑδατι κὴ πολιῇ χειμερίῃ τρομέων.
Πληϊάδες δ' ὀλόλυξαν ἑὸν πατέρ' εἰσαρόωσαι,
Κρυψάμεναι πυκνῶν ὄμματ' ὑπὸ νεφέων,
Οὐκέτι δ' ἄχθος ἄειρε πελώριον, οὐκέτι δ' αἰθὴρ
Ὡς πάρος ἀρχαίης κίοσιν ἐμβέβαε.
Γήραϊ δ' ὑπείδυ πάλιν οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Ἡμεδαπὸς, τοκέων παῖς ἀπὸ Φλανδρικιῶν.
Πρῶτα δέ τοι ζείδωρον ὑπεσκαίρασε γαῖαν,
Πάντα ὃ μέτρησεν κάμακα κὴ ποδομέτρῃ.

Mon-

Μοντάνε δ' οἱ ἐπῆλθε Ὁνδιάδαο μέμοινὴ,
Οὔτ' ἄρ χαλκηρέφων κῦδος, ὁ δ' ἰδμοσύνης
Χαίρετε γαίης τέκνα· νέος πάλιν αὖτὶ γέρων
Φλανδρικὸς Ἄτλας ἦλθεν ἀπὸ πτόλεως.

Idem Latine.

Pleïadum genitor, cui ſtellis æthera fixum
Et mentita polum Græcia ferre dedit,
Curuus erat, magnoſque humeris librauerat axes,
Et ſteterat multas feſſus Olympiadas,
Tot niuibus, ſæuo toties percuſſus ab imbri,
Et toties pennis, Core vel Eure, tuis,
Tot grauibus telis, quot Iupiter æthere torquet,
Seu tonitru ludit, fulmine ſiue ſuo.
Dum ſenio tandem, dum multis debilis annis
Et nimio victus membra labore fuit.
Pleïades mœſtum quoties gemuêre parentem,
Et ſua texerunt nubibus ora ſuis!
Nil erat. ibat onus, pronoque ardebat olympo
Cedere cardinibus ætheris aula ſuis.
Gerardus ſubiit cœli ſtellantia tecta,
Ille meus, ciuis, Flandria noſtra, tuus.
Ac primum validam ſuſpendit pondere terram,
Et radio cunctas cedere juſſit aquas.
Montani pariter, pariter mens ſubuenit Hondi:
Hic ſcalpro, calamo doctior ille ſuo.
Gaude, maxima terra. nouus tibi Flandricus Atlas
Quod nequiit ſenior ferre, ſubiuit onus.

In Editionem Ptolemæi Petri Montani & Iodoci Hondii.

Κόσμον ὅλον τεύχοντα, θεοείδεθμον ἀμφὶς ἑόντα,
Ἀρμαζὶ ναυτάων, νῆσον ἅτε μεγάλην,
Ζηνὸς

Ζηνὸς ἐωθινίοιο θεικλυτὸς ἔπλαζε τέχνη,
Ὠκεανῷ δ' ἱερῆς πῆξεν ἐν ἀγκαλίζιν.
Ἀντίτυπον δ' ἔθεν ἄλλον ἐτεκτήναντο παλαιοὶ
Ἄνερες, ἀρχαίης ἔγκυοι ἰδμοσύνης.
Πρῶτος ἵ, Πτολεμαῖε, φάος θείπυσον ἔθηκας,
Κόσμον ὅλον μικρῷ τεύχει δειξάμενος.
Καὶ πόντον θεὶ πάντα, καὶ οὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Καὶ πόλιας ἠδὲ μυρίανδρα τέκνα πολυσπερέως.
Ἀλλὰ τόδ' ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ ἐπεμβεβαὼς βαρὺς αἰὼν,
Πάντα μεταστρέψας τέρπεται ἠδ' ὀλέσας.
Λέξεις δ' ἀλλοθεόσμους ἐς ἀλλοτρόπους τρέπε μορφὰς,
Σχήματα δ' ἀρχαίων κίνεεν ἀνομάτων.
Πάντα δὲ ἤδη ἄδηδον ἐθήκατο· πάντα δ' ἄμειβε
Τῆς Πτολεμαΐδος ἔμπαλιν ἰσοφίης.
Τοῖα ἵ πεπυμμένος Μουσάων Ὀνοτάδης
Ἄνερι κηδεστὰ, σὺν δ' ἄμμι συζώμενε,
Γαῖαν ἔνλω τε νέλπτε, καὶ ἄνοματ' ἄλλοθεν ἄλλα
Σύννομα τῆδε μιῇ ἐξετέθλω σελίδι.
Χαίρετε ἡδυμόδται, Ζηνὸς δ' ὁμοτέχνῳ ἐόντε,
Οὐρανὸν αὐτοῖσιν ναίετον ἀθανάτοις.

In Dominici Baudii Poëmata.

Τὸν Φοίβῳ φίλον ἄνδρα, τὸν ἐ Χαρίτεσσιν ἀπεχθῆ
Βαυδίδιον, ἀφελῆς τέκνον ἐλυσπελίης,

Τὸν Νυμφέων ἐλατῆρα νόμος γεράψαντα Λυαίῳ,
Ἡ Θέμις ἠδείης ἐστὶ χαλιφροσύνης,
Χάρτης ἐατομβοίοις ὅδε δείξε), οἷος ἔεσκε·
Φίλος ἀνὴρ ἀρετῆς, ἐχθρὸς ἀταθαλίης·
Ἐθλοῖς γὰρ κλέος ἐθλὸν ἐμήσαντο, τοῖσι δὲ μώμου
Ὧν πανομηχανίη σήθεσιν ἐμπέφυε.
Παῖδα δέ οἱ γλυκύπικρον ἐγείναντο ποδῶκος
Ἴαμβον,
Αὐτοπάτωρ, ἰδίης, ὡς Διὸς ἐκ κεφαλῆς,
Οἷος ἐνὶ ποσὶν ἀναψάμενος βοέχον
ἐχθροῖς
Ἀρχίλοχος, τελαστῶν πῆμα Λυκαμβιάδων.
Ἀλλὰ, φίλος Διόνυσε, παρίσταο σεῖο ποιητῇ
Ἐμπεδον, μὴ φθονεροῖν ἀνδάσῃ σομάτων·
Κάλος δ' ἴσον ἔχει λόγοις τέλος ἴσον ἐπείν·
Ταύδ' ἵν' ἀπάγχῃ) πᾶς συγέων χάρις.

In Itinerarium Ioannis Isaaci Pontani, ab eodem carmine epico descriptum.

Ἀνδρά μοι ἔννεπε Μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, Ὁμηρείαν φασί πω ἀοιδήν,
Αἰναρέτῳ κλήζουσαν Ὀδυσσέα, ᾧ πόνον ἀνδρῶν
Ἄσχετα ᾗ πολλὼ χώρων ἐφιηνιόχῳ,
Νήσους τ' εἰναλίας, ζωή τε σέφει ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Ὑγρά τε λιμνάων βένθεα ἐς λιμένων.
Ἀνθρώποις Ποντῖνος ἐὼς πέλε, πολλὰ θυελλάεσσι
Κύμασι, ᾗ πολλὼ χώρων ἐφιηνιόχῳ.

Maio-

Μαιονίδλω πάλιν ἄλλον Ὀδυσσεῖ δίζεσ Μῦσαι,
Μαιονίδλω ἄλλον δίζεσ Μαιονίδες.
Ἀλλὰ τί μοι τάδε θυμὸς ; ἐπεὶ πολὺ φέρτε-
ρος ἄλλων
Αὐτὸς ἑῆς κήρυξ ἔσσεται ἱστορίης.
Ὢ μεγάλων πηκτὴς τ' ἔργων, ἐπέων δέ τε ῥητής·
Ὢ Λαερτιάδη σοὶ σ' ἅμα Μαιονίδη.

Pro Monobiblo.

Ταῦτα σοί, ὦ Κυθέρεια, νέων τροφὲ, μήτερ ἐρώτων
Ἀνθεῖ σὺν πάσης Εἰνοσιφύλλου κραδίης.
Ἀλλὰ μὴ ἰλαδὸν κείνῳ, ἵν' ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν,
Καὶ μετὰ ταῦτ' ἄδῃ πολλὸν ἔπι γλύκιον.
Εἰ δέ σοι ἐκ πέλεται καταθύμια, μὴ τόδε λέξον·
Ἀντὶ γὰρ Ἥφαιστον σὲ τὸν ἀμφιλέξω.

In librum De Mundo, Aristoteli vulgo asscriptum, cum eum interpretaretur.

Ἄτλαντι μεγάλῳ κραδίης βεβαρημένον ὦμος
Ἀμπνοίην καμάτων εἵπετο Πιερίδες.
Κόσμον ὅπη, τροχόεντα σὺν ἀέρνῳ ἀμφὶς ἑόντα,
Ἀστρά τε πάντα μιῇ χειρὶ περιτρέφει.

In Cupidinem, qui Bruxellæ è fonte aquam jaculatur.

Κυπροθρυὴς ὁ πτανὸς, ὁ τὰς φλογόεντας ὀϊστὰς
Ἰοὺς παντοδαμάτοις χερσὶ πιυσπόμενος,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Ὃν Διὸς ἐν μακάρεσσι μέγας νόος ἄμβροτ' ἔθηκε,
Καὶ ὡς ἐρίγδουπος καὶ νεφεληγερέτης,
Χαίρετε χαίρετ' ἐρῶντες, ἐμοὶ δ' σβέσατ' ἀνίλιον·
Ἀντὶ γὰρ ἀσβέστου νῦν πυρὸς ὑδρηχοῦ.

In Gloſſarium Græco-barbarum Iohannis Meurſii.

Ἑλλαδικῆς ποτε λείψανον ἐσθλὸν κλέος ὤλεσεν ἄτης
Ἄρης πανδαμάτωρ, τῷδ' ἅμα Βαρβαρίη,
Οὐκ ἔτι δὴ μῦθος Ἑλλὰς ἐν Ἑλλάδι· τίς κε πίθοιτο;
Ἑλλαδικῇ γλώσσῃ μίγνυτο Βαρβαρική.
Φωναὶ δ' ἀλλήλῃσι πάλαι μίχθησαν· ἀοίδιμα γῆρυς
Ὀψιγόνοισιν ἔλῳ τοῖς ποτὲ γινομένοις.
Καὶ μάλις λῶ ξυνετὴ τοῖς ἀνδράσιν, ὅς πολε γαῖα
Ἑλλάδος ἀρχαίης πίπλε παλαιγλυέας.
Μόνῳ Μουσιάδῃ ἓ τοῦτ' ἀνέθηκαν ἄεθλον
Ἀσναίῃ Μοῦσαι μητέρες εὐκλείας.
Νῦν γὰρ Βαρβαρίη τόσσον χρόνον ἀνθιπαλαίσας,
Τὸ κλέος ἐξ αὐτῆς εὗρεν Βαρβαρίης.

Idem Latine.

Poſtquam Graiorum deleuit nobile nomen
Mars domitor rerum, mixtaque Barbaries,
Græcia jam vix Græca fuit. quis credere poſſit?
Linguam etiam traxit improba Barbaries.
Miſceri & voces quondam cœpere, nec illa
Quæ fuerat priſcis, tum quoque lingua fuit.
Vix illam capiant, quos olim tempore primo
Ediditantiquos Græcia docta viros.

Soli

Soli Meurſiadæ donarunt præmia tanta,
Æterni matres nominis Aonides.
Nam qui Barbariem tam multos diſpulit annos,
Huic venit ex ipſa gloria Barbarie.

De mirandis Bataviæ Ioſephi Scaligeri.

Ignorata tuæ referam miracula terræ
Douſa, peregrinis non habitura fidem.
Omnia lanitium hic laſſat textrina Mineruæ:
Lanigeros tamen hinc ſcimus abeſſe greges.
Non capiunt operas fabriles oppida veſtra:
Nulla fabris tamen hæc ligna miniſtrat humus.
Horrea triticeæ rumpunt hic frugis acerui:
Paſcuus hic tamen eſt non Cerealis ager.
Hic numeroſa meri ſtipantur dolia cellis:
Quæ vineta colat nulla putator habet.
Hic nulla aut certe ſeges eſt rariſſima lini:
Linificî tamen eſt copia major vbi?
Hic mediis habitamus aquis (quis credere poſſit?)
Et tamen hic nullæ, Douſa, bibuntur aquæ.

Idem Græce.

Ὑμετέρης ἐρέω νηπυθέα ϑαύματα γαίης,
Δυσιάδη, δύστις ἀπιθοδαποῖς ἀΐδν.
Ἐνϑαῦϑ' οὐκ ἀρκεῖ ἐρίοις ἰσῶνες Ἀθηνῆς,
Πῶϋ ϑ' φρεῖδον ἅπαν εἰρεπόκων ὀΐων,
Ἄσκα χλεβίης δ' χωρεῖ τέκτονας ἄνδρας·
Ἐργασίμης δ' ὕλης ἐς ἀχόρηγον ἔδω.
Σιτοδόκης πυρὸς σωρὸ ῥηγνῦσι καλιαί·
Βάβοτος ἡ γαίη δ', δ' φιλόπυρος ἔφυ.
Ἀπλοῖ ὧδ' οἴνοιο νεναστρώμαϑ' εἰσὶ πιθάχναι·
Οὐδενὸς οἰνοπέδου δ' ἐσὶ φυλητομίη.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Οὐδαμὸς ἢ αὐτόνομος τῇδε αὐορος ἐσὶ λίνοιο·
Πῆ ποτὲ δ' εἰσὶ λίνα ὠλείονες ἐργασίαι;
Οἰκίαι εἰσὶ μέσοισιν ὑπ' ὕδασι, πῖς κε πίθοιτο;
Ὑδροπολεῖ δ' ὅδε οἰκήτωρ, Δαξιάδη.

De iisdem Danielis Heinsii, admodum adolescentis, cum exerceretur à Scaligero.

Pauca tibi referam, sed quæ mihi mira videntur
In Batauis. at tu, maxime Douſa, faue.
Omnia Palladiæ compleruntur oppida lanæ,
Laniferas hic quis pectere diſcit oues?
Plurima cum fabris fabrilis copia ligni eſt:
Ligna tamen vobis omnia terra negat.
Plus Cereris nuſquam eſt: vix hanc tamen educat uſquam
Terra parens, bubus officioſa ſuis.
Dolia ſunt hic, Bacche, tui plena omnia: ſuntque
Plurima, cum non ſit vinea, vina tamen.
Nullaque gignendis laſſantur paſcua linis:
Linificas laſſant hic tamen illa manus.
Tantalidæ nos, Douſa, ſumus. circundamur vnda,
Et tamen hanc ipſas quis bibit inter aquas?

Idem Græce.

Ἴλαθι Δαξιάδη, τά τεῶν μεμάθηκα Βαζωνῶν,
Παῖγμα, λίην ὃ φέρω θαύμασιν εἰδόμβια.
Εἰρεσίαι μὲν πᾶσι σφίσιν ἐπλήρωσε πόλησι·
Εἰροπόκους δ' ὅδε οἴκους οὐδ' ὅσιος κομέει.
Ξυλοκόπτι πᾶσιν ἄνδρες ἀπείριοι ξύλα· τῶδε
Ἄξυλος αὐτὴ ὅλη γῆ πόλις ἡμετέρη.
Πάντη δῶρα πόλις Δημήτερος· ὅδε μιν ὑμέων
Ἔτρεφε γῆ, βοσὶν ὠλείσα χαλιζομένη.

Πᾶς

Παῖς ἦ πίθος Διόνυσε σέθεν γέμε. πολλοὶ ἔασιν
Ἀμπελινοὶ καρποὶ, ἄμπελος ἐδεμίη.
Οὐδὲ λίνοις ἀπαλοῖσι καταβείθεσιν ἄρεσθαι·
Ταὶ ἦ λίνα πωλήθη χθεσβίων παλάμας.
Ταυταλιὴν γλῦφος ἐσμὲν· ἐπεὶ πολαμοῖς σεφόμεσθα·
Τίς ἦ τόσων γοῦφ Δεσιάδη πολαμῶν;

In editionem Historiæ Georgii Logothetæ, a Georgio Dousa Constantinopoli repertæ, a Theodoro Dousa fratre ejus editæ.

Δεσιάδης εἴδωλον ἀειζώοιο τοκῆος,
Οὗ ἦ κασιγνήτε κληθρονόμος σοφίης,
Ὅς ποτ' ἀρθμονίων Βαβίβων ἄπο, πηλόθι πάτρης
Μέχρι κὴ ἐς Θρηκῶν ἦλθεν ἀρθμονίων,
Ἦθεα, κὴ βροὸς εἶδε πόλιν μέγαν, ἣν Διὸς ἡ βῆς
Νήξαθ, ὡς δ' Ἥρης ἤλυθεν ἐννεσίῃ,
Ῥώμλω δ' εἶδε νέλω, σοφίης φάος, εὖγμα θεμείων,
Τῆς ὠδαπιπλήσης λείψανον Αὐσονίης,
Μουσέων δ' ὄργανα πολλὰ, παλαιῶν γεγάμματα φωλῶν,
Κεἰδή πε ἐκ μέσσης ῥύσατο βαρβαρίης.
Δεσιάδης νεῶ ἔφθα, καλιγνήτοιο θανόντος,
Ἐς φάος ἐκ δυσμῶν ἤγαγε Κιμμερίων.
Ὡς πόλε Κάσσως ἑτερήμερος ἐξανάστλε
Τᾶς Πυλυδευκείης δυσαμμόρε φάεος.

Idem pene ad verbum Latine.

Douſiades nunquam morituri patris imago,
Hæres fraternæ Douſiades Sophiæ,
Quem procul armiſono a Batauo, patriaque relicta,
Vexerat ad Thracas impetus armiſonos,
Venit & uſque bouis trajectum : quem prius Ino
Iunonis duræ nauerat imperio.
Te quoque Roma recens, Sophiæ lex, gloria legum,
Iam prope collapſæ terminus Auſoniæ.
Heic & Muſarum multa inſtrumenta, vetuſtos
Barbarie libros ſuſtulit è media.
Quæ nunc Douſiades, fratris poſt funera rapti,
Producit tenebris eruta Cimmeriis.
Haud aliter Caſtor alterna luce refulget,
Poſt Pollucéï ſideris interitum.

In Germaniam Cluverii.

Κελτοὶ ἀρειμανέες, τίς ἐπὶ σηότῳ ἔχρωεν ὑμῖν,
Τίς δ' ἐπὶ ληθοσύνῳ ἤγαγε τοσσατίῳ;
Ἦ ῥα μάτην πάλαι ἦτε πολυσπερέες, πολύφυλοι;
Δόξῃ τ' αὐτιθέῳ σύνδρομοι ἠελίῳ.
Κελτὶ φίλη, πῇ σὸν κῦδος πολύ; πῇ πολύολβος
Ἔθνεα, πῇ πύργων ἤλιβατοι στεφάναι;
Πῇ ὁ θεῶν θεραπεῖαι, ἰδ' ἤθεα ποικιλόβωλος;
Πῇ δ' ἀταὶρ ἡρώων τέχναι ἐγερσιμύθων,
Ταῖς πάλαι ἠσκήσκεες Ἐνυάλιον κῦ γαίῳ,
Γῆς πάσης φορέων σὺν στεμέων παλάγῃ;
Ναὶ μὰ Τ', ὄφρ' ἔχρ πάντα· κασιγνήτων ἐσεὶ αἰῶν
Ἔμπεσε πάντολμος, χιλιάδες τ' ἐτέων.
Οὔνομα κῦ μικρῷ τεὸν ὤλεσθ, κῦ τόδε λίθῳ
Ἀμφήεισον ἐὸν, κεῖται ἀγὼν γραφίδος

Μῶσαι

Μῶσαι Κελτιάδες, τίνι δὴ κλέος ὠρεταῖς;
Τίς δ' ἀπὸ τοῦ δ' ἡμῖν λήθεδόνα σκεδάσαι;
Κλυθεμίω τόδε κῦδος ἀείξεται, ὃν τέκε Κελτὶς
Μεσσοπόκος μήτηρ ἠΐα μεσσοπόκην.
Νῶϊ δ' ἄρα Λεγδῖνα φερικιδάμου μέγα τεῖχος
Ῥῶσε, παλαιώσας πρίν πολε κὴ δικάσας
Κελτῶν ἀγλαὰ τέκνα, τέκος, φίλε ἓ τὸ δέδεξο,
Ἀτρέσεως ἀφόβως φὸς σὲ πορσύνομον.

Inſcriptum Lexico pentaglotto, Hebraico, Chaldaico, Syriaco, Thalmudico. &c. Valentini Schindleri, cum iis linguis primo ſe dediſſet.

Εἰνσιάδε σελὶς ἥδε, τὰ ἀγλαὰ πάντα μαθόντα
Εὑρήσῃ πολιὸν γῆρας ἐπερχόμενον.
Νῶϊ δέ μιν Ἀνγλίη καλαδέξε) · ἄνδρα γὸ αἰεὶ
Οὐ καλὸν Ἑλλώων ψεύδεσιν ἐνδιάειν.

In Dionyſii Catonis Monita, & Publii Syri Mimos, à Ioſepho Scaligero Græce redditos, ejuſdemque in Maximi Planudis & Theodori Gazæ Græcorum verſiones, cenſura.

Ἀθανάτω δύο φῶτε, δικημοσύνων παναγαστὼ,
Ῥυσάσθων φοτέρης Ἑλλάδα βαρβαρίης,
Μάξιμος, ἔνορμα πολὺ καθ' Ἑλλάδα, καὶ Θεόδωρος
Πάνσοφος· Ἑλλαδικῶ δ' ἄμματος ἀμφοτέρω.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Αὐτὰρ ἡ Ἑλλὰς Ἑλλὰς Ἰωλιάδης μεγαλό-
φρων,
Αὐζονίων παλέρων κῦδος ἐρυσάμβρος,
Τῶν ὑπὸ δυσὶ παλαιὰ κατήμυζεν Ἑλλάδος αἶα
Πᾶσιν ὃ σφελέρῳ ὤλεζεν ἀγλαΐῃ,
Ἑλλάδα, τὴν ἔτ' ἐοῦσαν, ἀνελλάδα, τὴν ὃ σοφιστὴ
Ἑλλάδος, ἀγλαόστω δείξε κὴ ἀλλοδαπῇ.

De Æsopi Fabulis & ejus sapientia, in editionem quæ adornabatur.

Ὅσσην Ἑλλὰς ἄπαζα κὴ Αὐσονίη μεγάθυμος
Ὁ φρενὶ φραδμοσύνην κτήσαθο κὴ πινυτὴν.
Μῆνος κὴ σοφίῃ ἀπεμάξαθο πᾶσαν Ὁμήρου,
Σεῦ Ὀδυσσείης σεῦ τε κὴ Ἰλιάδος.
Πρῶτός θι κὴ πᾶσιν ἀπῴκιζε τὴν περὶν ἐοῦσαν
Τῶν μερόπων, ζωοῖς μίγδα χαεσιάμβροις.
Κερδὼ Ὀδυσσεύς ἐστι· λέων δέ οἱ ἐστὶν Ἀχιλλεύς·
Καὶ βάτραχον κὴ μῦν οἶδεν ἀριπρεπέα.
Πάντη δ' ἀνδρομέῃσι δήεις φρένην, ἠδὲ κὴ ἔργα·
Αὐτὸν ὃ Κερκυρίδῃ πᾶσιν ἐφισάμβρον.
Ὦ παίδων μελέδημα, κὴ ἀνέρα πάντα πί-
νυσκον,
Ὦ παίξας ἀοιδῆς ἄξια κὴ μελέτης.

In Batrachomyomachiam, ejusdem editionis.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποιζιν ἐπήβολον ὐδὲ λογίοις
Οὐδ' ἀϊδαμβρίνης φρενὶ κὴ ὑσταδίης,

Ἀμφὶ-

Ἀμφίδιον πᾶς ὧδε βίος· γῆ πάντα, καὶ ὕδωρ,
Καὶ πάλιν αὖ τρῶγλαι, καὶ μυοπανδοσίαι.
Ἠσυχή τε νίκαι τε, φιλοφροσύνη τε καὶ ἔχθος,
Καὶ πάλιν εἰρήνη, καὶ πολέμου τροφάδες.
Φρῆδαι δ', ὀνομάσαιτε καὶ ἀθανάτων ὅπιες ἀγυιὰς,
Πᾶσιν ἐφισταμένων, πασῶν ἢ μετερχομένων.
Πηλοδατέων τοῖχοι μὲν ὕδωρ, πᾶσαι δέ τ' ἀγυιαὶ,
Πλήρη δ' ἀθανάτων ἔρκεα, καὶ λιμένες.
Πάντη δ' Ὑψιβόας, πάντη Φυσίγναθος ἥρως,
Πάντη Λειχομυλῶν φῦλα, καὶ Ἀρτοφάγων.
Οἷη γάρ σοι τῆδε μυῶν βαλιοήχων τ' ἀγερώχων
Εἰσιδέειν, τοίη καὶ μερόπων γλυκερή.

In Aristarchum suum, & Nonnum, S. Iohannis Euangelistæ interpretem.

Βέλγης μὲν γλώσσης εἰμί· πέφηπα δὲ θεῖον Ὅμηρον,
Ἑλλαδικῆς μούσης δρέπτον ὀϊστάμενος.
Χριστιανῶν δ' αὖ θεσμοὺς σεβάζομαι· εἰδ' ἄλλα δίδυμα
Οὔτε θεῶν ἄλλων, οὔτε θεηγενέων. (σῶν,
Μύθων δ' αὖτε, πέφηπα μέγαν λόγον· αὖτε ἢ Μακ-
Κείνῳ τῷ ἱερῷ, βροντῇ εἰσκομόωντι,
Δαιμονίου βασιλῆος ὀμέστιον· εἰ Διονύσου,
Οὐ Διὸς, ἀλλὰ θεὸς μᾶλλον ὁμοφροσύνῃ.
Τῶν δὲ φιλαιχαίων πάλιν αὖ πάλιν εὔχομαι εἶναι,
Παντὸς ἀκηδὴς δεινοπαθοῦς θεράπων.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Ὑδάτιον ϖϑβέϐϐλα, καθαίρσιον, ἔκϑνον ἄϕης,
Νέκταρ ϑ ἐρανίων, ἔ τοι ἀκηρασίᾳ.
Ξείνης δ' ϑὐκ ἄγαμαι σεσοφισμένον ἄνδρα ἀοιδῆς·
Ἠδὺ μὲν, ἀρχαίης δ' Ἑλλάδ ϑ ἐ μετέχον.
Τίς πί μοι ἓν μέμφοιτο; μόνον μὴ χάεο Νόννε,
Ἰλιακὸν Μῶσαν Νειλιακῆς ϖϑφέρειν.

In doctissimam Hebraicæ, Chaldaicæ & Syriacæ linguæ collationem Ludovici de Dieu.

Βίβλε, τί δηθύνεις; τί με, δύσκολε, τόσον ἰάπτᾳ
Τῶν σῶν χαλκοτύπων δύσμορ ϑ ἀμβολίη.
Τὸν γὰρ ἄγαν ποθέουσα ϖϑδαυλίκα γῆϑας ἐπαίσι,
Ἐλπίδι δ' ἐς πολιὸν δύϑυς ἀνωξόμεθα.
Νῦν δέ μοι ἀστασίη, τέκος, ἔρχεαι, ὅσον ἀγαυὴ
Μητέρ ϑ εἰς δύνον ἤλυθε παρθενική·
Τηλόθι πᾶ γλυκερὴ ϑ ἀπόϖϑθι, τηλόθι πάτρης
Πλαζομένη, κραδίῃ νόσφι καὶ ἀρμαλιῆς.
Ἀλλά τί κεν σοὶ ὄναιμι; τί δὲ στέργοντί κομίζεις
Φάρμακον, ἢ φιλίης μισθὸν ὀφελόμενον;
β. Χαλδαίων πὰ ϖϑιστὰ, καὶ Ἑβραίων τε Σύρων τε·
Ἐς κοινωφελίην κτῆμα, ἐ ἰδιοσύνην.
Ἀνθεμίη δ' αὐάκραντα· ἔχω δέ τοι ὅσσα κέκρυϕθο
Λαῶν τελεσαλίων μνήμασι καὶ σελίσι.
β. Γραφάμμος δὲ τίς ἐσσι; β. γενάρχ ϑ, ἀγλαὸς ἀνὴρ,
Κήρυξ χριστιανῆς θεσπέσ ϑ εὐσεβίης.
β. Ἦρά μοι ἀκραέντος σοφίης φάος, ἦρά μοι εἶπες
Τέκνον ἀμωμήτου παλεοῦ ϑ ἀρίστορος.

Αὐτο-

Λύτροδαῆ Λοδόβικον, ἐρέσμιον, ἀρανόφοιβον,
Μᾶζον ἀρηῆ, κοινῆς δείκελον ἀοίδης.
3. Νῶϊ δ' Ἠοῖ νέον ἦλθεν ἐωσφόρον· αὐτολίη ὃ
Δυσμάων ἀδαὴς ἦλυθεν ἀνθολίη.
Γλώσσας, δ', αἳ πολὺν τεῖχος δεδαίασιν, εἰς
ἓν ὕφηνε,
Ὡς μίαν, ὁ μοῦνον πᾶσαν ἐπισταμένον.

In Apostolica Acta ab eodem illustrata.

Τοξοφόρους Ἀρμένιοι, καὶ Αἰθιόπεσσι, Σύρους τε
Φῶς ἀναδὺς, τούτων δ' ἔμπαλιν οὐκ σελίδων
Θεσμῶν ἀρχαίων κεδάσας σκοτόεσσαν ὁμίχλην
Νύκτα μετ' ὀρφναίην, ὡς τρόχος ἠελίου,
Πρᾶξιν Ἀποστολικὴν ὁ θεόνυμον ἔξελε νυκτὸς.
Φημὶ ὃ καὶ ζωτὴν πρᾶξιν, Ἀποστολικήν.

In Epistolicas Quæstiones Ioannis Beverovicii, De Vitæ termino.

Εἷς βίος, ἓν βιότοιο τέλος μερόπεσσι κατ' αἶσαν,
Εἷς μόρος, εἷς θάνατος πᾶσιν ὀφλόμενος.
Τοὺς μὲν γὰρ βροτολοιγὸς Ἄρης θανάτοιο μεμηλὼς,
Τοὺς ὃ Ποσειδάων κύμασι τερπόμενος,
Ἄλλους δ' αὖ κὴ λοιμὸς, ἀθέσφατα κῆλα θεοῖο,
Ἢ πόλιν ἢ πολλὸν λαὸν ἐποιχόμενος, (μα.
Τοὺς δ' ἕλις, οὐκ ἐπιδευὴς ἀθέσφατον ἀνδρόσι πῆ-
Τοὺς δ' ὁδὸς εἰς Ἀΐδαν ἦγε τοιμοτέρη.
Πολλοὶ δ' ἐν πολέμοις κὴ ἀπρήκτοισι κυδοιμοῖς,
Φάρμακα δ' αὖ πάντη, πάντη ἀκεσφορίαι.

Πολλῶν

Πολλῶν δ' εἰς Ἀΐδαο μελαγχλαίνοιο κελεύθων,
Οὐδὲ μιῆς ἀπάτης ἀφθὲς Στύγα, ἀφθὲς ἰνάλυξ.
Πολλῶν δ' ἱπτείων κατ' ἀπείρονα γαῖαν ἐόντων,
Πολλῶν δ' ἐγχελίων, ἠδ' ἐπιπασομένων,
Εἷς βίος, ἐν βιότοιο τέλος κατ' ἀπείρονα γαῖαν,
Εἷς μόρος, εἷς ἰνάλιος πᾶσιν ἐποχούμενος.

In Ideam S. S. Theologiæ Ludovici Crocii.

Τέκνον Ἀελίωνον ἔτ' ἔον νόον ἀμφιπολεύων,
Παῖδα μὲν ὡς ἰδίαν γείνατο τὴν Ἰδέαν.
Θεῖος ὁ Κερκίσιος νόος, νόον ἀμφιπολεύων
Δέλτων τ' ἱερῶν, γείνατο τὴν Ἰδέαν.
Τὸ μὲν Ἀελίωνος τόσον ἐφερέσθη, ὅσον
Δέλτων τ' ἱερῶν λείπετ' Ἀριστονίδης.

In arcam libris onustam, qua servatus est Grotius.

Μείζων κτῆμα κιβωτέ, καλεῖ σε μὲν ἐς χορὸν ἄστρων.
Ζεὺς μέγας, ἢ Ζηνὸς τέκνον Ἐλευθερίη·
Θεῖον ἐπεὶ μὴ πότμον ἐς ἠελίου τέκες αὐγάς,
Καὶ πάλιν οὐ θανάτου ῥύσιο Γρωτιάδην.
Δυσπεμπτόν μοι ἔλε, βιὸν δέ μοι ἔμπαλιν ἄρχε,
Σὸς μὴ τοὺς δεσμοὺς, ζῶν μὴ τ' ἰνάλυξ.

In Ideam Medicinæ ex autoribus non medicis a Iohanne Beverovicio concinnatam.

Ἰητρὸς μὲν ἀνὴρ πολλῶν ἀνάξιος ἄλλων,
Εἶπεν Ὁμηρείη νηπιεκέως σοφίη.
Πάντων δ' ἰητὴρ ἀνάξιος, ὅς κε ἀπείρων
Τὸ πρὶν ἀκεσορίης ἤρμοσ' ἀκεσορίη.
Ὥς τ' Ἀσκληπιάδας τε Μαχαονίδας τε φυλάξ,
Οὔτ' Ἀσκληπιάδας, ἤτε Μαχαονίδας.

In Philippi Lanſbergii Tabulas motuum Cœleſtium perpetuas.

Οὐρανὸς ἔνθα κὴ ἔνθα θεῶν ἀθεμίγλιες ἔδεθλον,
Ἔμπυρον, αἰθερίοις ὄμμασι λαμπόμενον,
Παῦδ' ἔτ' ἐόντα Φίλιππον ἐδέξαο· νῆς δέ οἱ αἰεὶ
Γαίης σκιερλαθὲς ἄστρασι δ' ἐνδιόων,
Κινυμένῳ κινεῖτο σὺν ἀστερόεντι μελάθρῳ,
Ἀσπὶς αὐτὸς ἐὼν, πάντοθεν ἐξαναδύς.
Νῦν ὃ πάλιν, πρὶν γαῖαν ἀμείβεται Διὸς οἶκος,
Ἄστρον ἐν ἀνθερίοις ἄστρασι λαμπόμενον,
Οὐρανὸν ἤγαγε δεῦρο, κὴ ἀστερόεντα κέλευθα,
Ἀθανάτων θνητοῖς μνῆμα χαριστάμενον.

Iambi Tragœdiæ Herodi Infanticidæ præmiſſi.

Σκιὴ πάλαι λέλοιπε, κὴ χορηγίαν,
Τὸ, τ' ὀφρύωμα δ πάλαι τραγῳδίας.

Ἄμοις

Ἄλλοις μέλῃ γὸ ἄλλα, τωλῶ δυοῖν μόνοιν,
Γεφύρωσε σεμνῶς τὴ βιῶν. νεῶ δ' αὖ πάλιν
Χορηγίαστε τὴ χορῦ λελοιπότ@,
Τραγῳδίαις πᾶζα τωληθὴς πόλις.
Βι@ τε σύμπας τὴ λεὼς χορηστεῖ.

In A. V. Erycii Puteani Medicæam Hiſtoriam.

Τὸν κραιτερὸν Μεδικαῖον ἐρήϊον αἷμα Λαλίνων,
Ἔγχεϊ & θυμῷ πάντα δαμασάμενον,
Ἀνδρῶν μητρυιὰ μεγάλων ἐδάμασε βαθεῖα
Νὺξ μάλα, τὴ λήθης κύμα παλιῤῥόθιον.
Ἐῤῥύκι@ δ' ἐμὸν εὐχ@, Ἀρήϊον αἷμα Συ-
γάμβρων
Ῥύσατό νιν, Μουσέων σὺν κλέ@ ἀμφιέσας,
Ὅμβρον δ' οὐρανίης χρυσοῦν κατέχυσ' κείνῳ,
Ὡς πολιτ παιδὸς Ζεὺς μέγας Ἀκεσίῳ,
Παιωνιεπὴς, γηρᾳῖς ὃ σοφὸν νόον ἀμφικαλύπτων
Ῥημασι, Μοιράων φάρμακον ἠδ' Ἀΐδῃ.
Νεῶ δ' Ἄρης ζωὸν μὲν ἐὸν Μούσῃσιν ὀφέλλει.
Ἐῤῥυκίῳ Βελγὶς, Βελγίδι δ' Αὐσονίη.

Idem prope ad verbum Latine.

Ingentem Medicæum, Hetruſco e ſanguine Martis,
Omnia qui ferro ſubdidit atque animo,
Sæua nouerca virûm magnorum injuria noctis
Subdiderat, Lethes fluctibus implicitum.
Erycius mea cura, Sicambri e ſanguine Martis
Seruat, & a Muſis donat habere decus,

Eloquii

loquiique viro auratum ſuperingerit imbrem,
Haud ſecus ac natæ Iupiter Acriſii;
auciloquus, ſenſuſque altos ſermone rotundo
Includens, fati quæ medicina foret.
Muſarum nunc ſæuus habet Mars munere vitam,
Erycii Belgis, Belgidis Auſonia.

In Vbbonis Emmii Hiſtoriam Friſicam.

Ἡ χάεις Ἡροδότοιο, μελισσαγὲς ἠπερόωδμα
Ἑλλάδος ἀρχαίης ἐκ κῆ δύεπίης.
Ἐννέα γᾶν Μοῦσας ἐπιγραψαμένη σέλας αὐτᾶς,
Αὐτὴ τῶν Μουσέων ἐκ μοι ἡ δεκάτη.
Αὐτὰρ Θουκυδίδαο βαρὺ στόμα, τῷ μὲ ἀγῶνα
Βίβλος εἶπε μόνον τοῖς τότε γινομένοις.
Αὐτὸς δ' ἐσομένοισί ποτ' ἀνδράσιν ἐκτολυπεύσας
Στεῦται κτῆμα σοφὸν, πάντοτε δ' ἐσόμενον.
Ἐμμιάδαι ὃ λόγοισιν ἐπέπταρεν ἡ χάεις ἀμφοῖν,
Καὶ πλέον ἢ κείνοις ἡ χάεις ἀμφοτέροις.
Κτῆμα γὰ ἄμμιν ἔδωκε, τὸ ἐσομένοισιν ἀγῶνα,
Τῷ μὲ δύεπίης, τῷ δ' ἐπιλυμίης.

Decima Virgilii Ecloga Dorice reddita à Daniele Heinſio, admodum adoleſcente.

Τὸν πύμαθον χαρίσαμο πόνον μοι τόνδ' Ἀρέθοισα·
Μικκὸν ἐμῷ Γάλλῳ, τὸ κῆ ἀγνοίῃσι Λυκωρὶς,
Μελπέμθο σὺν καλῷ εἴη· ἔπη τίς ἀνήναρ Γάλλῳ;
Οὕτω τὴν Σικελοῖς μῦ κύμαζιν ὄκκα φέρθιο,
Μή ποχ' ἐὸν Δωρὶς συμμίσχοι ἀλμυρὸν ὕδωρ.

Ἄρχε·

Ἄρχεο· δηλαίως Γάλλω εἴπωμες ἔρωτος,
Μέσφα νέως σιμὰ θάμνως τρώγλη χίμαιραι.
Μέλπωμες δ' κωφοῖσι· πολυκρίνου δ' αἰ ὕλαι·
Ποῖα νέμη τῆμος, ποῖ', ὄμμ' ἔχεν ἄλσεα κῶραι
Ναϊάδες, συνγνὰ ὄκα τάκετο Γάλλος ἔρωτι;
Οὐ μὰν Παρνασσοῖο τόκα κλέπας, οὐδὲ τὸ Πίνδι
Υ̓́μμιν τόσσα μέμηλ', οὐ δ' Ἀονία Ἀγανίππα
Τλῶον πρυκάδος ὑπ' ἐρημάδι κείμενον ὄχθαι
Μαίναλος, οἱ δὲ λίθοι κρυερῶ κλαύσαντο Λυ-
καίω·
Μᾶλα πέριξ ἔστακε, καὶ ὃν αἰδὼς λάβε τλῶα·
Μὴ τὺ λάβοι ποίμνας αἰδὼς, ὦ θεῖε μελικτά,
Μᾶλα καὶ αὐτὸς ἔβοσκε πυρὶ ὕδατι καλὸς
Ἄδωνις. (θον,
Ἦνθεν δ' ὠπόλος, βαθέες σκιὰ ποιμένες ἦλ-
Ἡμερίας δὲ μάλ' ὑγρὸς ἀπὸ δρυὸς ἦλθε Με-
νάλκας. (Ἀπόλλων,
Πάντες ἀνηρώτευν, ὁ πόθος πόθεν; ἦλθεν
Κῆφα, Γάλλε τάλαν, τί τὺ μαίνεαι; ἃ σὸς Λυκωρὶς
Ἄλλῳ ἁνὰ νιφάδας, καὶ ἁνὰ στρατὸν οἰκτρὸν
ὁμιλεῖ.
Ἦνθε δ' ἀμοιβαίῳ κεφαλᾶς Σιλβανὸς ἐλύτρῳ,
Νάρθηκας χλοερῶς ὡρεὶ σὺν κρίνα μακρὰ πνάσ-
σων. (αὐτὸν
Πὰν δέ τοι Ἀρκαδίας θεὸς ἦλθε, τὸν εἴδομες
Χυλῷ ἐρυθήμβων χαμαιάκτας, κινναβάρτε,
Καὶ τῷ, ἔφα, τέλος ἔσται; Ἔρως δ' οὔ τ' ὀλεγίζει,
Οὐ δακρύων ἀνιαρὸς Ἔρως, οὐχ' ὕδατος ἁ γᾶ,
Οὐ κυλίσσεται μέλισσ' ἄνθᾳ, φύλλων σὺν χίμαιραι.

Ὃς

Ος δὲ μάλα συγνὸς. Τὰ μὲν Ὡρηϊάδες ἄσπετε φάσκε,
Ὡρεσιν ὑμετέρῃσι, μάνοι δεδαῶτες ἀοιδαῖς
Ὡρηϊάδες. ὡς γλυκερῶς τόκα τ' ὠσέα τ' ἀμφὶ κέοιθε,
Αἴκεν ἐμὴν σύριγξ ὑμάς ποκ' ἔρωτα μελίσδοι.
Ὤφελον εἰς ὑμέων κηγὼ πέλον, ἢὲ νομεύς τις
Ὑμετέρας ἀγέλας, ἢ τρωξίμων ἀμπελοεργός.
Εἰ τε μὲν ἀ φυλλὶς μοι ἔλιξ, αὖτ' αὐτὸς Ἀμαρύλλας,
Εἰθ' ἕτερον μελέδαμα. τί δ' εἰ μέλας ἐστὶν Ἀμαρύλλας;
Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστὶν ὁμῶς καὶ ἁ Ὑακινθος)
Σιμὰ μοι εἶν ἰτέῃσιν ὑπ' οἰναρέοισιν ἔκειτο,
Φύλλα δέ μοι Φυλλὶς στεφάνων ὀρέπεν, ἄδεν Ἀμαρύλλας.
Ὧδε ψυχρὸν ὕδωρ, μαλακὴ νομὶ ὧδε Λυκωρὶς,
Ὧδε νέμη, ὧδ' ὁ σοφοῖὼν χρόνος ἄμμε μαραίνοι.
Νῦν δ' ἄρ' ἐμὲ ὠ φοβέρος Ἔρως δάμασε μετ' Ἄρηϊ
Ὄφρα λοις ἐν μέσοισι καὶ ἐχθοδαποῖσιν ἐρύκῃ.
Τᾶλοθι δὴ τύνη ταῖς πατρίδος (ἐδὲ πιθοίμαν)
Ἀλκαίας τε μάνα νιφάδας, ψυχός τε τὸ Ῥιῶν
Νόσφιν ἐμεῦ ἐσορᾷς. Ἀ μὴ τύ γε ῥῖγος ἰάσῃ,
Μή τυ Δαφνίσαι μαλακὴν πόδα πυγαὶ ἀτέρῃς.
Βαιὸν δ' ἐμοὶ τὸ μελύδριον ἐκπεπόηται
Χαλκιδικὴν, Σικελᾷ συριγξῶ πνοιᾷ αὐλᾷ.
Φαμὶ μὲν ἐν ξυλόχοισιν ἐνὶ σταθμοῖσί τε θηρῶν
Ῥᾴων ἄγαν· ἀπάλοισι δ' Ἔρως ἐγκέκλιται ἐμοῖς
Δένδρεσιν.

Δένδρεζιν· ἀλθήσῃ πάσῃ ἀεὶ, ἄμμα δ' ὔμμε'
ἔρωτες. (πολασσ

Σωὶ δὲ τέως Νύμφαις μέγα Μάναλον ἀμφὶ
Ἢ κάωθεν φλογέουζα διώξομαι· ἐ με κελσεῖ
Παρθένιον κρύος ὀξὺ κυσὶν Ἀμαλαμβάνεν ἄλσος
Ἤδη ἀνὰ κραμινὼς δοκέω, κὴ ἐελδρόμῳ ὕλας
Βασκέμμεν, Πάρθῳ ἢ βιῷ πεφιάλμεν ὀϊστὸν
Κνώστιον· ὥς κεν ἐμαῖς τόσσ' ἔοι γλυκὺ θέλκτρον
ἀνίας,

Καὶ θεὸς ὅσσε κακοῖζιν ἰλάσκοιτο βροτέοιζιν.
Ἄψ ἄρ' Ἀμαδρυάδες θυμῷ ἄπο, πᾶν ἢ μέλισμα
Ἄμμι πέλῃ· αὐτὰ πάλιν ἐρέετω ἐρέετω ὕλα.
Οὐχ' ἁμῇ ποκα τοῖον ἀπαλλαξάμαν μόχθοι·
Οὐ δ' εἰ χιμαίνοιμ' ἄδαν Ἔβρητα πίοιμι,
Ἢ νίφα Σιθονίαν διερῷ χιμῶνι δρόιμαν.
Οὐδ' ὁκόταν φλοιὸς πέλεης αὐαίνῃ ἀδρᾶς
Αἰθιόπων ἀγέλας ὑπὸ καρκίνῳ ἀμφὶ νέμοιμι.
Παντὸς Ἔρως κρατέῃ· χ' ἁμεῖς εἴκωμες ἔρωτι.
Ταῦτα θεαὶ σφέτερον μέλψαι δρκείτω ἀοιδόν.
Μέσφα καθεσδόμῳ πάλαρον τολύπῃ ἐκ μα-
λαχαίων.

Πιερίδες, ναὶ ὔμμε τόδε μεγαλύνεσε Γάλλῳ,
Γάλλῳ, τῷ πόθῳ ἄμμιν ἀέξῃ αἰὲν ἐφ' ὥρᾳ,
Χλωραὶ ὅσον κλαίθραι ἦρι νέον ἰσαμένοιο.
Ἀλλ' ἄνα δή. σκιαὶ γὰρ μελισδόντεσσιν ἐπα-
χθής.

Ἀρκεύθῳ σκιαί τι βλαβερόν, σκιαὶ λαΐον αὖῃ.
Σᾶσθε κρεσσόνεσσι, νύξ γὰρ πάρα, σᾶσθε χί-
μαιραι.

Ἰσακίῳ

Ἰσακίῳ Καζαυβονίῳ τῷ πάνυ Δανιὴλ ὁ Εἰνσιος.

ΖΑὶ τούτων μὴν ἄλις, τὸ δ' λόγυ, ὥσπερ τ' ἀληθοῦς. Τὸ λοιπὸν ἂν εἴνας, εἰ μὴν ποικιλίαν τινὰ καὶ δύναμιν ἐν τῷ γράφειν ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ἔπειτα ποιήσας ταῦτα, σοὶ ἔπεμπον, Βλιτομάμμας, Ἀφροδίτη φίλη, ἀτεχνῶς οἶμαι, καὶ ὑπὲρ τοὺς Ἱπποκράτους υἱεῖς ἀπηθηκέναι ἐγκυόμενος, καὶ εἴ τι ἄλλο που παχύδερμόν τε καὶ ὑώδες ὤφελε τοῖς πάλαι ἀνθρώποις ὂν λέληθε. Ἐπεὶ δὲ τοῦτο μόνον τῆς βελτίσης ἐκείνης ἀπολωσασθαί μοι δοκῶ ποιήσεως, ὅτι ἀνδρὶ φίλῳ καὶ οἵῳ σοι, ὤφελε πᾶν λόγων εἶδος καὶ σοφίας τὸ πρῶτον ὄντι, ἐμαυτὸν ὑποδύθιον καταστήσαι βουλόμενος, τὸ τῆς σῆς κρίσεως τὸ ἀκριβὲς ἐμπολήσομαι, εὖ οἶμαι ἕξειν παῦ πρᾶγμα. Κυριώτερον, εἰ τύχοι, τὸ μόνῳ σοι δόξαν ἡγεμονικὸν, ἢ ὑπὸ παντὸς δήμου καὶ τῶν βελτόνων ἐψηφισμένον τ' ἀμφοτέρων. Γελοῖον ἄν (ἢ γάρ;) Ἱππόνικον ἵνα, ἢ Καλλίαν, μὰ Δία, ἢ Ἀλκιβιάδην, ἢ Ἀθηναίους ἅπαντας τ' νόμων ψηφοφορεῖν δίκαιον εἶναι, οἳ ἂν πρὸς τὰ ἄκρα τ' τοιούτων ἐλαλακότα, καὶ ὀδενὶ τ' πρωτείων ἐκχωρήσαντα παιδείας ἕνεκα καὶ ἀρετῆς, μὴ Μεγαρέων, φασὶν, ὀδὲ ἐν λόγῳ γενέσθαι ὀδὲ ἐν ἀριθμῷ. Τοῖς μὲν πολλοῖς ἂν ὅπη καὶ φίλον δικαίτω· ἐγὼ δέ σοι πολλῶν ἀνεργεσιῶν μικρὰν ἵνα ἀπο-

ἀπομνημονεύσας χάριν, μήτε μεγάλων γῆν μη
τε ἀπὸ θυμοῦ σοι οἴμαι μὴ δὴ ἔσσειν, μόνῳ τότ
δρεσκόμῳ, παντὸς ἐμαυτῷ ἀγαθοῦ πιμησαί
μιν. Ἐρρῶσο, τὸ μέγα τ' Ἑλλάδος σεφόβλη
μα, καὶ ἔτω γένοιο, ὡς ἐδὲ πω ζομένε μι
τ' ὠφελά σε εὐνοίας καὶ φιλίας ἀντέχοι, κα
πολλὰ τότε ἕνεκα πεμψόμεθα παρεξομένε, εἰ κ
ὅλης ραψῳδιῶν ἀμάξης ἐνδέοι γ.

Idyllia aliquot Theocriti Latine reddita.

THALYSIA.

Sive, *Idyllium* VII.

TEmpore neſcio quo mecum Eucritus ibat Halenta,
Mœnibus egrediens, & tertius ibat Amyntas:
Nam Cereri ſua ſacra ſimul Phraſidemus agebat
Antigeneſque meus; duo pignora dia Lycopei,
Si quid adhuc priſca de nobilitate relictum,
A Clytia & Chalcone orti, qui prodidit vndam
Burean, petræ innixus. circum vndique fontem
Populus & denſis vlmus concluſerat vmbris,
Frondibus hinc illinc tremulis ſuperimpendentes.
Vix medium calcamus iter, nondumque ſepulchrum
Antiqui apparet Braſilæ, cum Creticus hoſpes,
Inſigni occurrit Muſis dilectus amore,
Cui Lycidas nomen, caprarius. id quoque quiuis
Protinus agnôſſet, cultu teſtante laborem.
Namque humeros hirſuta viri circumdabat hirci
Lana, nouo ſpirans commiſſa coagula lacte,
Pectoraque hinc illinc veteri deformia peplo

Circum-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

cumjectus erat, ramumque agreſtis oliuæ
Extera geſtabat. mox blando heic incipit ore,
minibus placidis, verſoque ad gaudia vultu:
Simichida, quonam media de luce vagare?
Num ſomno indulgent ſub ſepibus vſque lacerti,
Ac tumulis gaudens ſummis proſultat alauda?
Nunne epulas juſſus petis? aut e ciuibus vlli
Una volans calcas? ita te properante per agros
Vt ſoleas omnis reſono lapis affilit ictu.
Huic ego ſic contra: Lycida bone, quicquid vbiq; eſt,
Meſſtores cunctos meſſoreſque inter, auenam
Dulce mihi gratumque) tuam, celebratque canitque.
Fors tamen haud noſtræ cedant tibi ſibila cannæ.
In ſacrum properamus iter, dum cætera turba
Debita frugiferæ peragunt ſolemnia diuæ,
Primitias dulces. namque illis diuite cornu
Ardua fœcundæ diſtendunt horrea meſſes.
Verum age, commune hoc iter eſt, communia feſta,
Incipe: defeſſo ſuccurret forſitan alter.
Certe ego Muſarum dulce os ſum. me quoque dicunt
Eximium vatem: ſed non ego credulus vlli,
Non ego, pulchra Ceres. nec adhuc, me judice, vincam
Siculidem contra Samium, doctumque Philetam
Voce, ſed argutas inter ſum rana cicadas.
Sic ego, ſic contra ſubridens protinus infit:
Hanc clauam tibi munus habe. te namque pudicum
Germen, & ad verum penitus natura creauit:
Vt mihi nec curæ faber eſt, qui voce penates
Montibus immenſis æquauerit Oromedontis:
Pieridumque ales, Chium quicunque canendo
Suſtinet aduerſum, fruſtra incaſſumque laborat.
Verum age, Bucolicas ordire ex ordine Muſas,
Simichida. primumque, ô optime, perſpice, ſi non
Diſpliceat, verno natum mihi tempore carmen.
Ageana cta leuis Mitylenen deferat aura.
Horrida ſeu ſeris Notus æquora verſet ab hœdis,
Siue pedem ſæuis Orion ſiſtat in undis.

Sin

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Sin Lycidæ duro percuſſum pectus amore
Expediat (duro namque illius vror amore)
Halcyones ſternent freta ſalſa , vndamque minacem
Eurumque Notumque, extremas qui quatit algas.
Halcyones glaucis non vltima cura deabus ,
Alituum, quaſcunque ſuis mare nutrit in vndis.
Omnia fauſta tibi Mitylenen noſter eunti
Ageanax veniant , tutumque illabere portum .
Scilicet hac ego luce, roſæque & mollis anethi,
Aut violæ puris euinctus tempora ſertis ,
Dulce merum ducam Pteleæ è crateribus altis,
Ante focos, aliquiſque fabam torrebit in igne,
Et thorus æqualis cubito ſternetur in altum
Aſphodelo, cnyzaque, apiique vndante capillo :
Poculaque inſtituam placide, memor Ageanactis,
Ad cyathos, ipſiſque infigam fæcibus ora.
Paſtores ludent calamis : hinc noſter Acharneus,
Inde Lycopites. queis carmina Tityrus addet.
Hoſpitis vt blandæ perculſus Daphnis amore ,
Montibus errarit, atque illum vt fleuerit arbor,
Himera ſe quæcunque tuam ſuſtollit ad vndam.
Cum miſer, immenſum, veluti nix, fluxit ad Hæmun
Aut Atho, aut Rhodopen, aut qua ſe Caucaſus abdi
Tum canet, vt clauſus caprarum paſtor in arca
Sederit , immitem domini crudelis ob iram ;
Nutrierintque illum congeſtis floribus olim
Mellificæ volucres, ſubeuntes vndique cedrum :
Nectare namque olli felix os Muſa rigarat.
Fortunate Comata, tibi heic quæ nata voluptas !
Tune incluſus eras arcæ, dulciſque petitus
Nectaris, æſtiuum produxti ſuauiter annum.
O vtinam tibi vita meum ſuperaſſet in æuum ?
Næ tibi ego pingues ſeruarem in monte capellas,
Verbaque ſublegerem . tu ſub pinu, quercuve ,
Carmina blanda canens recubares, die Comata.
Hæc Lycidas fatus, nihil addidit. hunc ego contra
Sic iterum affatus : Lycida bone, plurima quondam

Nymph

Nymphæ me docuêre, vagus dum montibus erro,
Fama Iouis magnam quæ nunc euexit ad aulam.
Præcipuum tamen hoc, quo te, suauissime, dono
Carmine. tu doctis dilectus percipe Musis.
Simichidæ sternutat amor: namque haud minus illi
Dulcis amor Myrtus, quam ver est dulce capellis.
Quin & Aratus, ei summo qui junctus amore,
Igne calet pueri sub pectore. nouit Aristis,
Optimus ille virûm scit Aristis: carmina cujus
Ad tripodas sacros non auersetur Apollo;
Quas pueri flammas sub pectore gestet Aratus.
Hunc mihi, Faune, memento, Homoles qui culmina
Sponte sua caris dilecti sistere in vlnis. (lustras,
Siue Philinus erit, seu quis nouus ignis ab illo.
Hæc mihi si præstes, Faune optime, ne tibi posthac
Arcadici scillis pueri tergumque latusque
Sollicitent, prædæ si spes frustrarit opimæ:
Sin secus, insanis findaris corpora totus
Vnguibus, & duros vrticis carpe sopores:
Frigoribus mediis Edonum flumina lustres;
Ad fluuiumq; Hebrum mediamq; obuersus ad Arcton,
Vltimaque Æthiopum, cum torrida sæuiet æstas;
Sub Blemyum petrâ, qua subtrahit ostia Nilus.
At vos Hyetidos vos missis Byblidos vndis
Qui colitis flauæ sublimia tecta Diones,
Malis æmula turba rubentibus, agmen amorum,
Figite, festiui mihi figite corda Philini,
Figite. namque mei nil tangitur hospitis igne.
Molliorille piro tamen est, clamantque puellæ:
Ah ah, care Philine, tibi flos defluit æui.
Ne posthac propter vigilemus limen, Arate,
Lassemusque pedes. alios Matuta volucris,
Signa canens lucis, tristi torpore fatiget,
Tuque Molon tali solus jactere palæstra.
At nobis sit grata quies, & anus bona cordi,
Quæ spuat, & sacro quicquid nocet arceat ore.
Sic ego: at ille pedum, subridens, gratus, vt ante,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Obtulit; auditæ precium munuſque Camœnæ.
Nec mora, conuerſus læua ad compendia, Puxas
Tendit iter. ſed ego, ſed & Eucritus, ad Phraſidemi
Pergimus, & formoſus Amyntichus, inque profundis
Continuo juncis prouoluimur huc atque illuc,
Inque recens ſectas demiſſi corpora vites.
Heic vero multa in primis caput alludebat
Populus alba vlmique, argenteaque inſuper vnda
Nympharum gelido crepitans ſtillabat ab antro.
Heic quoque ſub ramis gaudentes ſole cicadæ
Dulcem exſudabant tinnitum: acredula nobis
Eminus in denſis reſidens ſtridebat acanthis:
Caſſitaque addebat & acanthides, & ſua turtur,
Multaque apis ſacram volitabat fontis ob vndam.
Omnia ſpirabant autumni pinguis honorem:
Nam pira ſe ſedibus, laterique ſuauia mala
Largiter aduoluunt, pruniſque onerata cacumen
Ardua ſummiſſi demittunt culmina rami,
Summaque quadrimæ ſolvuntur vincula teſtæ.
Nymphæ Caſtalides, Parnaſſi numina montis,
Taliane ante, Pholi ſaxoſum lætus ad antrum,
Alcidæ ſenior libauit pocula Chiron?
Taliane antiquum paſtorem, propter Anapon,
Injicientem olim Polyphemum ſaxa carinis,
Ducere juſſerunt lepidas per ouile choreas,
Qualia tum primum ſoluiſtis dolia Nymphæ,
Frugiferæ ad Cereris ſacraria? cujus aceruo
Figere ſit vannum mihi rurſus. & annuat ipſa
Diua, tenens vtraque, papauera mixta maniplis.

BVCOLIASTÆ.

Sive, *Idyllium* VIII.

DAphnidi formoſo paſcenti in gramine tauros,
Vpilio occurrit (ſic fama) in monte Menalcas.
Rufus vterque, & vterque fuit florentibus annis,
Et calamorum & vterque fuit cantare peritus.

Ac

c prior hac Daphnin compellat voce Menalcas.
MEN. Daphni, lubetne aliquo mecum heic contendere cantu?
Si facilis, quotieſque lubet, mihi palma parata eſt.
Hunc iterum tali compellat carmine Daphnis. (ca,
DAPH. Et calamis præſtans, & oues ſeruare Menal-
ſaud equidem cedam, nec ſi rumpare canendo. (gnus?
MEN. Mens ne igitur certare tibi, ac deponere pi-
DAPH. Et certare mihi mens, & deponere pignus.
MEN. Quænam hic digna tamen ponemus pignora nobis? (agnum.
DAPH. Offerimus vitulum: ſimilem tu matribus
MEN. Non ego, non agnū. genitrix mihi dura paterq;
Qui pecudes numerare ſolēt ſub veſpere noſtras. (eſt,
DAPH. Quo tamē inſignis diſcedet munere victor?
MEN. Vocibus eſt mihi pulchra nouem compacta
Candida cera cui ſupra reſpondet & infra. (cicuta,
Hanc tibi deponam, ne patris pignora tangam.
DAPH. Vocibus & mihi pulchra nouem compacta cicuta eſt,
Candida cera cui ſupra reſpondet & infra;
Nuper juncta mihi. digito dolor ejus adhæret
Huic; grauiter rupta calamus quem læſit auena.
At judex quis noſter erit cenſorque Camœnæ?
MEN. Ille vocandus erit nobis Caprarius, ille
Cui canis errantes allatrat candidus hœdos.
Vixque vocant pueri, Caprarius audiit illos;
Vixque vocant pueri, judex Caprarius aſtat.
Ac prior hac infit ſortitus voce Menalcas.
Excipit alternam Daphnis cum carmine Muſam
Bucolicam: talique Menalcas inchoat ore.
MEN. Fluminaque, & diui ſaltus, ſi forte Menalcas
Vobis grata ſuo concinuit calamo,
Ex animo paſcatis oues. ſin Daphnis & ipſe
Cum vitulis veniat, nil minus ille ferat. (vox
DAPH. Vos fontes, dulceſq; herbæ, ſi Daphnidis hæc
Cantibus eſt ſimilis quos Philomela canit;

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Pingueſcant armenta mihi. ſin forte Menalcas
Huc venit, inueniat paſcua & ille ſibi.
MEN. Paſſim ver, paſſim ſunt paſcua, & vbera lact
Diſtenta, & teneræ luxuriant pecudes,
Qua formoſa puella venit: ſin rurſus abibit,
Ipſe ouium arebit paſtor, & omnis ager. (apeſq
DAPH. Hic ouis, hic capra eſt geminorum mater
Alueolos implent, altaque quercus humum⌣,
Dum Milon formoſus adeſt: ſin forte recedat,
Bos itexum, & ſiccus cum boue paſtor erit.
MEN. Caprarum conjux, o hirce, excelſaque ſylua,
Voſque hœdi ad gelidas pergite fontis aquas.
Namque ibi noſter agit. dic, cornu dirute, Milo,
Et Proteus phocas pauit, eratque Deus. (lenta
DAPH. Non terram Pelopis, non auri immenſa ta
Nec vento me optem curſibus eſſe parem.
Te modo complexus cantem hac ſub rupe; vagantes
Aſpiciens pecudes, & pelagus Siculum. (aror
MEN. Triſte malum arboribus tempeſtas, fontibu
Et volucri laqueus, retia cæca feris:
Virginis at mihi flamma. Deûm pater optime, ſolus
Non amo. fœmineus te quoque torſit amor.
Sic pueri alternis cecinerunt carmina Muſis.
Incipit extremum ſic tandem exinde Menalcas.
MEN. Parce meis hœdis: fœtis, lupe, parce capellis
Nec noceas, quia parvus ego tot millia paſco.
O Lampure canis, quid tam ſopor altus habet te⌣?
Cum puero pudor eſt paſcenti ducere ſomnum.
Pergite oues, nec vos impleri gramine dulci
Pœniteat, nec cura premat, quando altera ſurgent;
Paſcite, paſcite vos, atque vbera tendite cunctæ:
Altera pars calathis, pars altera reſtet vt agnis.
Sic iterum Daphnis vocali concinit ore⌣:
DAPH. Viderat exantro nuper me pulchra puella
Cum vitulas agerem; & formoſum ſæpe vocauit.
Aſt ego nec verbo reſpondi vocibus illis:
Deſpiciens ſed eam, prorſum veſtigia fixi.

Vo

Vox vitulæ dulcis, dulciſque eſt halitus auræ:
Dulce inquam mugit vitulus, vaccæque per herbam:
Eſt & dulce ad aquam ſalientem occumbere in æſtu.
Glans decori quercu eſt, & malo dulcia poma:
Et vitulus vaccæ decus eſt, & vacca magiſtro.
Sic pueri cecinêre, & ſic Caprarius inſit.
CAPR. Os tibi næ blandum eſt, næ vox eſt lactea Daphni!
Optem audire tuos, quam vel mel lingere, cantus.
Accipe. cantando calamum tibi victor habeto.
Me quoque ſi doceas paſcentem in gramine capras,
Caſſam cornibus hanc ſoluam tibi dulce Minerual;
Quæ niueo complet ſemper mulctralia lacte.
Hac puer exiliit gauiſus laude, ſonumque
Edidit, vt caram ſalit hinnulus ante parentem.
Multa dolens triſti ſummiſit pectora luctu
Alter, vt ad primos infelix ſponſa jugales.
Tempore ab hoc Daphnis paſtorum primus habetur:
Et Nympham, primæuus adhuc, ſibi Najada duxit.

HYLAS.

Sive, Idyllium XIII.

SCilicet haud nobis tantum produxit Amorem
Niciade, quocunque Deo nata illa propago eſt,
Nec nobis formoſa magis formoſa videntur,
Quos mors certa manet, vixque altera cernitur Eos:
Ipſe ſed Alcmenes inuicto pectore natus,
Cui leo ſuccubuit, formoſum exarſit ephebum,
Arſit Hylan, multis veſtitum colla capillis.
Vtque pater cunctas puerum deduxit ad artes:
Queis placuit, queis ipſe hominum peruenit ad ora.
Nec ſejunctus erat: medius ſeu ferueret æſtus,
Seu Matuta ſuas e cœlo efferret habenas,
Genſque auium nidos querulo circundaret ore;
Matre alas quatiente atri e fuligine tigni.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Scilicet e votis puer vt formatus abiret,
Virtutemque animi maturos ferret in annos.
At postquam auratam Colchis auertere pellem
Æsonides, vnaque abiit delecta juventus,
Grajorum cunctis e mœnibus, vtilis armis;
Venit & infractus, opulentam venit Iolcon,
Alcmenæ soboles Medeatidis heroïnæ.
Olli junctus Hylas volucrem descendit in Argo,
Argo, Cyaneis quæ concurrentibus, Argo,
Quæ salsis elapsa viis, in Phasidis orâ
Constitit, vt Iouis ales, & omnes fixit in vnda.
Mox vbi Pleïadum cœlo se prodidit agmen
Vere nouo, primusque in pratis pascitur agnus;
Iam vento dat vela suo delecta juvêntus
Heroum, puppisque infusa cubilibus, austro
Tres affiante dies, pontum delabitur Helles.
Sic portus petiêre Propontidis, hic vbi sulcos
Rure Cianorum taurus deducit arator,
Littoraque euadunt, cœnamque, ex ordine, sero
Instituunt, multique vnum legêre cubile.
Planities diffusa thori solamen habebat:
Caricis hic frondes, hic & secuêre cypiri.
Ibat Hylas, formosus Hylas, cœnantibus vndam
Ferret vt Alceidæ, & magnanimo Telamoni,
Quos mensæ commune duos jus semper habebat,
Æratam amplectens vrnam: fontemque sedenti
Conspicit in cliuo. quem circum molliter herbæ,
Cæruleumque chelidonium, lentumque adiantum,
Atque apium viuax & tortum gramen habebat.
In medio Nymphæ choreas circumducebant,
Nymphæ peruigiles, Nymphæ gens dira colonis;
Eunice, Malisque, & ver imitata Nychæa.
Iamque puer latam ripis admouerat vrnam
Mersurus. tum vero inuadunt protinus omnes:
Namque omnes pueri Argiui teneram tentabat
Mentem dulcis amor: pronusque illabitur vndæ.
Labitur, vt cum stella polo delapsa sereno

Labitu

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Labitur in pontum, nautæque hortantur & inſtant,
Iam pueri laxate pedes: ſtat carbaſus auſtro.
Tum Nymphæ genibus puerum ſuperimponentes
Lenibant tenero lachrimantem molliter ore.
At ferus Alceides, pueri turbatus amore,
Exiliit, Scythiceque inflexum ſuſtulit arcum,
Clauaque, quæ ſemper, dextram compleuit euntis.
Ter clamauit Hylas, quantum ter gutture poſſet:
Ter reſpondet Hylas, puerique emergit ab vnda
Vox tenuis: juxtaque, licet vix, peruenit illuc.
Vt leo villoſus clamantem vbi percipit alte
Hinnuleum fœtum, ſævus leo, montis ab antro
Egreditur, pronuſque oblatam fertur in eſcam:
Sic ferus Alcides per deuia ſentibus arua
In puerum rapitur, multamque effertur in oram.
Infelix quem torquet amor! quot permeat erro
Culminaque & ſaltus: animoque effluxit Iaſon!
At puppis procul antennas ſuſpenſa manebat:
Explicuitque alas media de nocte juventus.
Dum ruit Alceides, volatis, quacunque viarum
Pes tulit. inſanus jecori deus inſidet imo.
Sic formoſus Hylas Diuorum cœpit haberi.
At ſocii Alciden deſertæ puppis agebant,
Linquentem immenſis tranſtratam ſedibus Argo.
Ille pedes Colchoſque & Phaſidis attigit oram.

INFELIX AMATOR.

Sive, Idyllium XXIII.

LÆſus amans quondam crudelẽ ardebat ephebum,
Eximium forma, ſed morum diſpare cultu.
Oderat ardentem, nec quicquam mite tenebat:
Quis Deus eſſet Amor, quam ſævos flecteret arcus
Neſcius, & quantis torqueret pectora telis.
Omnia crudelis: ſermonibus aſper & ore.
Nullum ignis ſolamen erat: non blanda labelli

Purpura; non ictus oculorum, aut rubra genarum,
Verbaque, quæque suas solantur basia curas.
Vt fera venantes e syluis torua tuetur,
Sic homini crudelis erat: crudelia labra,
Crudeles acies oculorum, & terror in ore.
Æquabat bilem facies. color omnis ab illo
Fugerat, irarum rabie: nec sic quoque pulcher
Non fuit. iratus magis irritabat amantem.
Non tulit infelix tandem tua vulnera, Cypri,
Sed veniens tristes lachrimas effudit ad ædes,
Osculaque infixit foribus, sicque institit ore;
Sæue puer tristisque, leæ crudelis alumne,
Ferrea progenies, nostrique indigne furoris,
Restim sume meam, dona vltima & vltima, nec te
Amplius offendi patiar. quin protinus ibo
Quo tua me damnat feritas: vbi semita fertur
Quæ miseris succurrit amantibus: hic vbi Lethe est.
Hanc quoque si toto exsiccaro protinus ore,
Vix sic restinguam mea pectora. Iamque valere
His foribus mando, nec me latet exitus horum.
Et rosa formosa est: sed & illam tempora tangunt,
Et viola blanda est, sed primo vere senescit,
Et niueus lilî flos est, sed dissitus aret,
Ipsaque nix alba est, sed vix concreta liquescit:
Et pueri flos dulcis, & hunc breuis occupat ætas.
Olim tempus erit, cum tu quoque tactus amabis,
Pectoraque ambustus, lachrimarum flumina fundes.
Nunc tamen hæc postrema mihi pro munere solue.
Cum miser egressus pendentem in limine cernes,
Inque tuis foribus; ne præter limina tende:
Siste pedem, ploresque, & lachrimulam mihi fundens
Restim solue meam, raptisque à corpore vela
Vestibus, inuoluasque, atque vltima basia fige.
Labraque defuncto iungas tua, neue timeto
Ne viuam, quanquam facilis vel ad oscula fias.
Et tumulum mihi conde, meum qui claudat amorem.
Terque, abeuns, dic, Nempe jaces dulcissime rerum.

Si

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Si libet, hoc quoque junge: Perît mihi dulcis amator.
Hoc quoq; carmen habe, paucis quod ductibus addam:
Sustulit hunc crudelis Amor: ne perge viator:
Sed procul absistens, dic, Sævum ardebat amicum.
Sic fatus restim petiit, saxumque leuauit
Poste tenus muri medio, cui tenuia fila
Applicat, & tortis restim ceruicibus aptat:
Saxaque deuoluit pedibus, lapsusque pependit
Protinus. ille fores pandit, mœstumque cadauer
Vestibulo videt in medio, nec tristia flectit
Pectora, nec cædem lachrimat: sed funere ab ipso
Mollia suspendit velamina, seque palæstræ
Apparat, & gratum loturus tendit ad amnem.
Acceditque Deum quem læserat. vtque sub vndæ
Ripam stabat Amor saxo formatus ab vno;
Exilit effigies, sævumque inuadit ephebum.
Sanguinis exundant latices. vox innatat amni:
Quisquis amaris ama. Deus omnia judicat æque.

TITVLVS EIΣ ΠΟΙΜΕΝΑΣ.

ejusdem argumenti. ex lib. III.
Anthologiæ Græcæ.

DIOTIMI.

In Therimachum.

Cujus initium: Αὐτόματοι δόλαι.

AD stabulum mœstæ veniunt e monte juvencæ
Sponte sua, multis irriguæ niuibus.
At te, Therimache, hanc ad quercum longa tenet nox,
Sopitum teli viribus ætherei.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

EVRVCII.

In eundem.

Cujus initium: Οὐκέτι συρίγξων.

NOn posthac lepidæ pastoria sibila cannæ
Hanc repetes juxta Therimache platanum:
Nec tua defessæ rapient suauissima vaccæ
Carmina, sub quercu dum placide recubas.
Fulmine namque jaces ictus, seroque juvencæ
Ad stabulum multis sparsæ abeunt niuibus.

CALLIMACHI.

In Astaciden.

Cujus initium: Ἀσταχίδην τὸν Κρῆτα.

ASticiden, Cretæ pastorem, e montibus altis
Súrripuit Nymphe. Nunc sacer Astacides
Culmine Dictæo viuit. quin Daphnide misso
Pastorem solum dicimus Astaciden?

LEONIDÆ.

In Citagoram.

Cujus initium: Ποιμφίες οἱ τῶιτλω.

QVisquis ades pastor, qui culmine pascis in illo,
Et maribus capras jungis oueisque suis,
Citagoræ parvum, sed gratum, perfice munus,
Perfice, nocturnæ nomine Persephonæ.
Fac balent mihi semper oues, petraque recumbens
Pastor, eas grato detineat calamo:

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Et ſua vere nouo carpens per paſcua flores
Ruſticus, in noſtrum ſerta ferat tumulum:
Lacque aliquis circum fœcundæ mulgeat agnæ
Matris, & impreſſis ſtillet ab vberibus,
Ima rigans tumuli. Manet, hoſpes, manibus ipſis
Gratia, poſt ſeros quam referant cineres.

MYRINI.

In Thyrſin.

Cujus initium: Θύρσις ὁ ποιμήτης.

NYmpharum qui paſcit oues in gramine Thyrſis,
Qui calamo Pani proxima nempe facit,
Sub gelida pinu medio jacet ebrius æſtu.
At pecudes ſumpto paſcit Amor baculo.
Ah Nymphæ, audacem paſtoris rumpite ſomnum:
Ne ſit præda feris eſcaque parvus Amor.

Ex TIT. εἰς ἀνδρείους. lib. III.

ANTIPATRI.

Cujus initium: Ὄρνι Διὸς κεφαλάων.

NVncia fida Iouis, cur ſic ſtas lumine toruo
In tumulo magni ſemper Ariſtomenis?
Mortali ut dicam generi, quod, ut ipſa volucrum
Sum princeps, juvenum ſic fuit ille decus.
In timidi timidæ monumento ſtate columbæ:
Nos juvat intrepidis ſemper adeſſe viris.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

GERMANICI.

In Themistoclem.

Cujus initium : Ἀντὶ τάφου λιτοῦ.

PRO tumulo vili stet Græcia, lignaque fracta
Barbarici testes addite naufragii,
Inque sepulchrali stent margine Persica bella,
Et Xerxes. istis claude Themistoclea.
At Salamis stet pro cippo, & mea facta loquatur.
Cur paruo jaceam maximus in tumulo?

ALPHÆI MITYLENÆI.

In eundem.

Cujus initium : Οὔρεά μοι κὴ πόντον.

IN tumulo sculpas totum cum montibus æquor,
In medio Solem, qui mihi testis erit,
Et fluviorum vndam ingentem, qui gurgite non tot
Armatas Xerxis sustinuere rates.
Insculpe & Salamina: Themistoclis vt male rapti
Magnetes tumulum semper ad astra ferant.

EX TIT. εἰς ἥρωας. eod. lib.

INCERTO AVTORE.

In Laertem.

Cujus initium : Ψήχει κὴ πέτρην.

DEterit & petram vis temporis, vt neque ferro
Abstinet, & simili singula lege metit,

Sic

Sic modo Laërtæ tumulus, qui littora juxta
Cernitur, a gelidis perluitur pluviis.
At ſimile herois nomen ſibi. carmina quippe
Annorum ſeries tollere nulla poteſt.

ASCLEPII.

In Ajacem.

Cujus initium: Αἰ αἰ ἐγὼ αἰ τλάμων.

HIc ſedeo infelix virtus, vicina ſepulti
Ajacis tumulo, tonſa capillitium:
Victa dolore animi ingenti, quia viſa Pelaſgis
Callida fraus nobis anteferenda fuit.

ANTIPATRI.

In eundem.

Cujus initium: Σῆμα παρ' Αἰάντειον.

AD tumulum Ajacis, Rhœteïa littora juxta,
Infelix virtus, cum lachrimis ſedeo.
Tonſa comas, fœdata: quod heic ſub judice Grajo
Vincere non virtus ſed potuere doli.
Arma quoque exclamant Pelidæ, fortia facta,
Non ſibi verborum poſſe placere dolos.

ARCHIÆ.

In eundem.

Cujus initium: Μῶνοι ἀναιρεμόῃσιν.

VNus qui oppreſſas clypeo defendere naues
Auſus, Trojanam ſuſtinuiſti aciem;

Quem

Quem non ſaxorum fragor impulit, atraque nubes
Telorum, aut flammæ, aut terrifici ſtrepitus
Enſium & haſtarum, ſed petræ immobilis inſtar
Stans, tempeſtatem Martis inire ſoles;
Si te non armis magni donauit Achillis
Græcia, nec digno munera tanta dedit,
Inſtinctu ſic Parcarum peccauit, ab hoſte
Vt tutus, propriis concideres manibus.

EX TIT. εἰς ὄρνις. lib. III.

AGATHIÆ.

In perdicem a fele interfectam.

Cujus initium: Οὐκέτι.

NOn te, jam miſera, ſcopulorum erratica perdix,
Viminibus lentis texta tenet cauea,
Nec mihi Matutæ roſeum venientis ad ortum
Alarum excuties nobile plumicium.
Nam tibi jam feles caput abſtulit, omniaque vna
Abſtulit, ac ſæuæ vix ſatis illud erat.
Quare, ne tibi terra leuis ſit, ſed grauis, opto:
Ne mox relliquias eruat illa tuas.

EIVSDEM.

In eandem.

Cujus initium: Οἰκογλυὸς αἴλυρος.

IAm mihi ſublata perdice domeſtica feles
Viuere poſſe meis ſe putat in laribus.
Non ego te, perdix mea, ſic ſine munere linquam,
Sed ſuper extincta jam tuus hoſtis erit.
Quippe animæ pax nulla tuæ eſt: dum denique ſoluo
Pyrrhus Achilleo quæ dedit in tumulo.

ME-

MELEAGRI.

In cicadam.

Cujus initium : Ἀχὶς τέτιξ.

EBria mananti quæ garris rore cicada,
Auiaque agresti voce reples nemora,
Serratisque tenens pedibus suprema comarum,
Non secus ac fidibus, corpore dulce canis,
Eia novum cane quid, quo se Dryadum chorus omnis
Oblectet, Panis obstreperum calamis;
Vt media de luce, meorum oblitus amorum,
Heic sub frondosa somnum ineam platano.

EX TIT. εἰς ἀνδρείαν. lib. I.

AGATHIÆ.

In lapidem quo Ajax apud Homerum Hectorem perculit.

Cujus initium : Μή με τὸν Αἰάντειον.

NE precor Ajacis lapidem propelle viator,
Me, jaculatorem pectoris Hectorei.
Sum grauis atque asper: referet tibi dius Homerus,
Vt facile in campis Hectora prouolüi.
Nunc vix me per humum miseri protrudere possunt
Mortales, fœdi temporis opprobrium.
Quin aliquis properat sub humo me condere. quippe
Ludibrium miseris jam pudet esse viris.

PHI-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

PHILIPPI.

In Leonidem.

Cujus initium : Πολὺ Λεωνίδεω.

ASpiciens Xerxes fœdatum vulnere corpus,
Purpurea induxit veſte Leonideum.
Huic, licet ex Orco, acclamauit maximus heros,
Dî, procul hinc merces proditionis eat.
Conuenit huic tumulo clypeus, ſint Perſica longe.
Ingrediar manes vt Lacedæmonius.

EX TIT. εἰς πόλις.

ADRIANI CÆSARIS, vel, ut alii, GERMANICI.

In Hectorem.

Cujus initium : Ἕκτορ δρήϊον αἷμα.

SAnguis Martius Hector, adhuc ſi mortuus audis,
Gaude, &, vel patriæ nomine, viue parum.
Ilios incolitur vrbs inclyta : nactaque gentem eſt,
Si tibi non ſimilem, Martis amore parem. (dic,
Theſſalia at nuſquam eſt. Pete Achillem protinus, &
Theſſaliam cunctam ſtare ſub Æneadis.

EX TIT. εἰς τύχλων.

AGATHIÆ.

Cujus initium : Γερωδὸς ἰχθύς.

PIſcibus intentus ſtabat piſcator. at illum
Aſpicit, & virgo diues amore petit,

Et jungit thalamo. nunc pro tam paupere vita
Tantarum in medio luxuriatur opum.
At ſors aſſiſtens Veneri, ſic, percita riſu,
Non tuus hic ludus, ſed meus, inquit, erit.

EX TIT. συμποτικὰ ἀφείμεθα. lib. III.

STRATONIS.

In Democratem.

Cujus initium: Καὶ πίε.

DEmocrates ludas nunc & bibe. non tibi curæ
Pocula, nec curæ mox tibi luſus erit.
Nunc caput in ſertis habeamus & vnguine multo,
Mox alii noſtro quæ tribuent tumulo.
Oſſa bibant nunc noſtra merum: quæ poſt mea fata
Vel totæ cingant Deucalionis aquæ.

EX TIT. εἰς φειδωλέα.

INCERTI.

In Apollophanem.

Cujus initium: Πλουτεῖν φασί σε πάντες.

OMnibus es diues, ſolo me judice pauper.
Vſus opum namque eſt teſtis Apollophanes.
Si frueris, ſunt, nempe, tuæ: ſi hæredibus vſum
Conſeruas, etiam nunc, aliena tenes.

PALLADÆ.

Cujus initium: Πλοῦτον μὲν πολλοῦντος.

DItis opes tibi ſunt, animus ſed pauperis. ergo
Hæredi locuples, at tibi pauper eris.

Ex

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Ex Epigrammatis Græcis veterum nondu editis ſparſim quædam excerpta.

PAVLI SILENTIARII.

In Chariclo.

Ὄμμαθ' ἁδὺ βαρύθει πόθῳ πεισόμενα, Χαρίκλοι,
Οἷά σε κὴν λέκτρων ἄρτι διεγρομένης.
Ἐσκυλμένη μὲν ἥμη, ῥοδέης ἀμάρυγμα παρειῆς
Ὠχρὸν ἔχει λιγυηὸς, κῆδος ἀκλέλυται.
Κεἰ μὴ παννυχίοισιν ὁμιλήσαιο παλαίσμασι
Τοῖα φέρει, ὅλβου παντὸς ὑπερπέτατο
Ὅς σε φιλοστόργως ἔχε πήχεσιν. εἰ δέ σε τήκει
Θερμὸς ἔρως, εἴης εἰς ἐμὲ τηκομένη.

Latine.

Lumina adhuc ſpirant ſomnum tua, pulchra Chariclo
Vt quæ jam e lecto ſemiſopora venis.
Et coma diſperſa eſt: roſeæque genæ jubar illud
Neſcio quis pallor, membraque languor habet.
Atque ea nocturnæ ſi ſunt veſtigia luctæ;
Næ felix, næ Diis proximus ille fuit
Impediit qui te complexibus! at ſi amor eſt qui
Te coquit, ardoris ſim tibi cauſa tui.

AGATHIÆ SCHOLASTICI.

In puellam quandam.

Ἡ χαῦς ἡ φθονερὴ παρεκέκλιθ' ὑείνῃ κόρῃ
Δόχμιον ἐν λέκτρῳ νῶτον ἐρεσσαμένη,

Περβλὴς

Πρωβλὴς ὥς τις ἔπαλξις ἀνέμβατος. οἵα δὲ πυρρὴ
Ἔσκεπε τὴν κάρηϕον ἀπηλοῖς σπιλάδιν. (ϑρα
Καὶ σοβαρὴ ϑεράπαινα πύλας σφίγξασα μελαί-
Κειρ χαλικρήτῳ νάμασι βεληϕόρῳ.
Ἔμπης ἄ μ' ἐφόβηϑαν· ἐπεὶ τρεπτῆρα μελάϑρα
Χερσὶν ἀδηπήτοις βαιὸν ἀφεάμμος,
Φρυκτὸς αἰϑαλόεντος ἐμῆς ῥαπίσμασι λώπης
Ἔσβεσα, καὶ ϑάμβος λέχεσι τὸν ϑαλάμῳ
Τὴν φύλακα κνώσσοντα ὑπεξέφυγον. ἦκα δὲ λέκτρα
Νέρθεν ὑπὸ ϙοίνοις γαστέσι συρόμενος
Ὡρθάμην μὴ βαιὸν, ὅπη βατὸν ἔτλεϐε τεῖχος.
Ἄγχι δ' ἄρ' ἦν κάρης στέρνον ἐρεισάμενος (πα
Μαζὸς μὲν κρατέεσκον, ὑπεκρύφθην δ' ὑπὸ πεπλω-
Μάσσακα παιγνιόων χείλεσι δῶρα φίλης. (λημα
Ἦν δ' ἄρα μοι τὸ λάφυρα καλὸν τόμον, ἧς τὸ φί-
Σύμβολον ἀννυχίης εἶχον ἀεθλοσύνης.
Οὔπω δ' ἐξαλάπαξα φίλης πύργωμα κραδίης,
Ἀλλ' ἔτ' ἀδηρίτῳ σφίγξ' ἀμβολίῃ.
Ἔμπης ἰὼ ἑτέρωθι μάϑος τήσωμαι ἀγῶνα,
Ναὶ τάχα πορθήσω τείχεα παρθενίης.
Οὐδέ τί με τήσειν ἐπάλξιες· ἰὼ δ' τυχήσω,
Στέμμασα σοὶ πλέξω Κύπρι τροπαιοφόρε.

Latine.

Inuida anus pulchræ recubabat juncta puellæ.
Obliquum in lecto fusa patente latus;
Haud secus ac muri pars inuia. at vna puellam
Claudebat vestis, quæ neque crassa fuit.

Hanc

Hanc juxta obducto recubabat limine cuſtos
Ancilla, Ogygii ſaucia flore Dei.
Nil metui tamen hæc. quin verſo cardine limen
Inuado, ſtrepitum non faciente manu.
Mox tædæ excuſſi flammantem veſtibus ignem.
Tum ſenſim arrepens & thalamum ſubeuns,
Sopitam effugio cuſtodem. nec mora ventrem
Innitens lecti funibus applicui;
Paulatim prouectus, vbi paries dabat ipſe
Aſcenſum. heic dulci in pectore procubui,
Blanda papillarum inuadens, barbamque labellorum
Ætherea paſcens oraque mollitie.
Tum mihi pro ſpolio pulchrum os fuit: oſculaq; ipſi
Dulcia nocturnæ præmia militiæ.
Nec dum arcem tamen inuaſi caſtrumque pudoris,
Intactum quod nunc, vt fuit ante, manet.
Sin rurſum alterius tentaro prœlia Martis,
Expugnaſſo vrbis mœnia virgineæ:
Nullaque nos ſiſtent munimina. tum bona Cypri
Victrici figam pulchra trophæa tibi.

PAVLI SILENTIARII.

In baſia trium puellarum.

Μακρὸν φιλεῖ Γαλάτεια νῦ ἔμψοφα, μαλθακὸν Δημὼ,
Δωρὶς δακτάζει. τίς πολέων ἐξερέθει;
Οὔατα μὴ κρίνωσι φιλήματα. γλυσάμβροι ὄμ
Τρηχαλέων στομάτων ψῆφον ἐποισόμεθα.
Ἐπωλύγητος κραδίη. τὰ φιλήματα μαλθακὸν Δημοῦς
Ἔγνως, καὶ δοσερῶν ἡδὺ μέλι στομάτων.
Μίμν' ἐπὶ τοῖς, ἀδέκαστον ἔχει στέρος. εἰ δέ τις ἄλλη
Τέρπεται, οὐκ Δημοῦς ἠρέας οὐκ ἐρύει.

Lati-

Latine.

rum ſonitu Galatea dat oſcula longaque, Demo
Mollia, cum morſu Doris. age eligito.
ndicat auditus male baſia: ſin guſtaro
Ora puellarum, protinus expediam.
cilicet erramus. molliſſima baſia Demus
Noviſti, & rorem mellaque quæ è labiis
epluit. his hære. palmam hæc fert. ſin aliam vis,
Auelli hac ipſa me tamen haud patiar.

PAVLI SILENTIARII.

In Laidem.

Ἡδὺ μὲν ἐστι φίλημα τὸ Δαΐδος· ἡδὺ καὶ αὐτῶν
Ἠπιοδινήτων δάκρυ χέῃς βλεφάρων,
Καὶ πολὺ κιχλίζουσα σοβεῖς διὸ στρυχνὸν ἄγγλων,
Ἡμετέρᾳ κεφαλῇ δηρὸν ἐρεισαμένη,
Μυρομένῳ δ' ἐφίλησα· τὸ δ' ὡς θοὸς ἔρρεε πηγῆς
ἀπὸ πηγῆς,
Δάκρυα μιγνυμένων πίπτε κατ' ὀμμάτων.
Εἰπὲ δ' ἀνερομένῳ, τίνος ἕνεκα δάκρυα λείβεις;
Δείδια μή με λίπῃς. ἐσὲ γὰρ ὀρκαπάτιν.

Latine.

Suauia ſunt, Lais, tua ſuauia. nunc quoque ſuauem
Lachrymulam tremulis depluis ex oculis.
Tum crinis quatiens huc illuc, dulce nitentis,
Inclinas noſtro ſæpe caput capiti. (fons
Mœrentem amplector. lachrymæque velut liquidus
Per junctas trepidant deſiliuntque genas.
Dic vero, dic, quid lachrymis corrumpis ocellos?
Eſtis fœdifragi. deſtitui metuo.

EIVS-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

EIVSDEM.

In se & puellam quandam.

Μαζὸς χερσὶν ἔχω, στόμαλι στόμα, κὴ σφὲ ὀδρὼ
Ἄχεα λυσσώων βόσκομαι ἀργυρέων.
Οὔπω δ' ἀφεγγήσαν ὅλων ἔλον· ἀλλ' ἔτι κόμης
Παρθένον ἀμφιέπων λέκτρων ἀναμνομύλων.
Ἥμισυ γὰ Παφίη, τὸ δ' ἄρ' ἥμισυ δῶκεν Ἀθήνη
Αὐτὰρ ἐγὼ μέσσος τήκομαι ἀμφοτέρων.

Latine.

Blandum os ore, manu pectus premo, collaq; circum
Insano similis pascor eburneola.
Cypride sed plena nondum fruor, vsque puellam
Dum sequor, amplexus quæ fugit vsque viri.
Nam Paphiæ partem tribuit, partem illa Mineruæ.
At miser ambarum torqueor in medio.

EIVSDEM.

In quandam.

Εἶπον ἐμοὶ, χαρίεσσα, τεῶν πάρα σύμβολα μαζῶν
Ὤπασας; ὀλβίζω τὴν χάριν ὡς μεγάλην.
Εἰ δ' ἐπὶ τοῖς μίμνῃς, ἀδικεῖς, ὅτι λαβρὸν ἀνῆψας
Πυρσὸν, ἀνασβέσαι τῶρα ἀναμνομένη.
Τήλεφον ὃ τρώσας κὴ ἀκέσασθ· μὴ σύγε κέρδη
Εἰς ἐμὲ δυσμενέων γίνεο πικρότερη.

Latè-

Latine.

ic mihi, dic formosa, tuis detracta papillis
Hæc das dona mihi? Dii, fauor eximius!
n hic subsistis, male factum est. quippe vbi tædam
Accendis, rursum extinguere dura negas.
elephon expediit qui læsit. ne, meus ignis,
Sæuior in me ipsis hostibus esse velis.

PHILODEMI.

In Callistion amicam.

Νυκτερινὴ δίχερως φιλοπάννυχε φαῦνε Σελήνη,
Φαῦνε δ' ὑπερήτων βαλλομένη θυρίδων·
Λύγαζε χρυσείῳ Καλλίστιον· ἐς τὰ φιλούντων
Ἔργα καθαλδύειν ἀφθόνῳ ἀθανάτῃ.
Ὀλβίζῃς δ' ἐμὲ τῷδε καὶ ἡμέας, οἶδα, Σελήνη·
Καὶ γὰρ σὸν ψυχὸν ἔφλεξεν Ἐνδυμίων.

Latine.

Nocte vigil tota, semiplena insere Luna,
Qua lucem admittit fissa fenestra caput.
Aspice formosam Callistion, aspice: amantum
Haud pudor est magnos furta videre Deos.
Quin tibi ego felix, noui, & simul illa videtur.
Nam tibi combussit cor tuus Endymion.

AGATHIÆ.

In Rhodanthen.

Εἰρομένη φιλέῃ με κατ' ὄμμα δῖα Ῥοδάνθη,
Ζώνῃσι παρθενικῇσι ἐξεζάνυσε μέσῃσι,

Καὶ

Καὶ κείνῳ φιλέεσκεν· ἐγὼ δέ νιν ὡς ὀχετηγὸς
Ἀρχὸν εἰς ἑτέρην εἵλκην ἔρωτος ὕδωρ.
Αὐερύνων τὸ φίλημα, θοὸν ζωστῆρα δ' ἀκόρης
Μάσσακι ποππύζων τηλόθεν ἀντεφίλουν.
Ἦν δ' πόνος ἐν τῷ ὠδῖνι φάος. ἡ γλυκερὴ γὰρ
Ζώνη πορθμὸς ἔην χείλεος ἀμφοτέρου.

Latinè.

Basia nostra ore auersans diuina Rhodanthe,
Zonam opponebat virgineam in medio:
Basiaque huic figebat. ego autem vt aquarius, vsqu
Deriuabam alio vorsus amoris aquam,
Basiolum reuocans, labroque sonante sub oram
Zonæ, oppingebam basiolum dominæ.
Hoc quoque enim solamen erat. suauissima zona
Trajectus labii quippe vtriusque fuit.

ANTIPATRIS SIDONII.

In Sapphonem.

Σαπφώ τοι κλύθες χθὼν Αἰολὶ, τὴν μετὰ Μούσας
Ἀθανάτοις θνατὴν Μῶσαν ἀφορμᾶσαν·
Ἣ Κύπρις καὶ Ἔρως σὺν ἅρμ' ἔτεμφον, ἐν
μέσῳ Πηγῷ
Ἔπλεκε δ' ἀείζωον Πιερίδων στέφανον,
Ἑλλάδι μὲν τέρψιν, σοὶ δ' κλέος. ὦ τελέσιβον
Μοῖραι δινεύσαι νῆμα κατ' ἠλακάτας,
Πῶς σὸν ἐκλώσαισθε παναφῆτορ ἦμαρ ἀοιδῷ
Ἄφθιτα μνησαμέναι δῶρ' Ἑλικωνιάσι;

Lati

Latine.

Sapphonem claudis terra Æoli, quæ cluit vna
Mortalis Muſa, poſt reliquas decima. (Pitho
Quam Cypris, quam eduxit Amor, cum qua inclyta
Texuit æternas Pieridum violas;
Solamen Græcis, laudem tibi. at o ſua cunctis
Quæ triplici netis flamina dura colo,
Cur non æterna neuiſtis tempora vati,
Munera quæ Muſis non peritura dedit?

DIOSCVRIDÆ.

In Anacreontem.

Σμερδίεω ἐπὶ Θρηικὶ πακείς, ἡ ἐπ' ἔχαδεν ὀσεδν,
Κώμε ἡ πάσης ἠίρανε παννυχίδ☉.
Τερπνόπαλε Μέσηπιν Ἀνάκρεον, ὡ' πὶ Βαθύλλῳ
Χλωρὸν ὑπὲρ κυλίκων πολλάκι δάκρυ χέων.

Latine.

Smerdia quem Thrax polcher ad oſſa vſque intima
Vini & nocturnæ rex vage lætitiæ, (torſit,
Teïe, Muſarum dulce os, quam ſæpe Bathyllo
Pallidulam fudiſti ad calicem lachrymam.

MELEAGRI.

In eundem.

Αὐτόματοί σοι κρῶτα ἀναβλύζοιεν ἄκρητον,
Κἠκ μακάρων ποταμοὶ νέκταρ☉ ἀμβροσίε.
Αὐτόματοι ὃ φέροιεν ἴον τὸ φιλέστερον ἄνθ☉
Κῆποι, ἡ μαλακὴ μύρτα τρέφοιδε δρόσῳ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Ὄφρα κὴ σὺν Δηῶς οἰνωμφὸς ἀδρὰ χορδύσῃς,
Βεβληκὼς χρυσέῳ χεῖρας ἐπ' Εὐρυπύλῳ.

Latine.

Sponte sua fontes vinum tibi dulce propinent,
Et fundant nectar Dii super ambrosium.
Sponte ferant horti violam tibi vespere sero,
Et myrtus crescat veris alumna tibi.
In luco vt Cereris madidus terram pede pulses,
Amplexus teneris Eurypylen manibus.

ARGENTARII.

In lagenam quam dedicat.

Κύπριδι κεῖσο, λάγηνε μεθυσφαλὲς, αὐτίκα δῶρον
Κεῖσο, κασιγνήτη νεκταρέης κύλικος.
Βακχιὰς, ὑγρεφθόγγε, σωέστιε δαιτὸς ἑίσης,
Στεναυχὴς, ψήφου συμβολικῆς θύγατερ,
Θνητοῖς αὐτοδίδακτε διήνεμε, μύστι φιλαύλων
Ἡδίστη, δείπνων ὅλον ἐρμήσασθον.
Εἴης κὴ Μάρκου χέρνας ἀγλαὸν, ὅς σε φίλοινε
Ἤνυσεν ἀρχαίῳ σύμπλανον ἀνθέμῳ.

Latine.

Cypridis esto, lagena merobiba, Cypridis esto
Donum, chara soror nectarei calycis.
Bacchumorisona, blandæ comes inclyta mensæ,
Colli angusta, dapis filia symbolicæ,
Sponte edocta ministra hominum, Venerisq; sacerdos
Grata, instrumentum conveniens epulis.
Sis donum Marci, qui te ebriola heic vbi nunc stas
Antiquam erroris deposuit comitem.

PAVLI

PAVLI SILENTIARII.

De duorum vehementi amore.

Εἶδον ἐγὼ πρῴην, ὑπ' ἀτλήτοιο δ' λύσσης
Δηρὸν ἐν ἀλλήλοις χείλεα πηξάμενοι
Οὐ πρόσθεν εἶχον ἔρωτος ἀφραδέος, ἰέμενοι δ',
Εἰ θέμις, ἀλλήλων δύμεναι εἰς κραδίην.
Ἀμφασίης δ' ὅσον ὅσον ὑπεπρήϋνον ἀνάγκαι,
Ἀλλήλων μαλακοῖς φάρεσιν ἐστόμωσαν.
Καί ῥ' ὁ μὲν ὣς Ἀχιλῆι παρείκελος, οἷος ἐκεῖνος
Τῶν Λυκομηδείων ἔνδον ἔλυ θαλάμων·
Κούρη δ' ἀργυρέης ἐπιγναμπτὸς ἄχος χατέουσα
Ζωσαμένη, Φοίβης εἶδος ἀπεπλάσατο.
Καὶ πάλιν ἠρήρειστο τὰ χείλεα· γυιοβόρον δ'
Εἶχον ἀλωφήτῳ λιμὸν ἐρωμανίης.
Ῥεῖα δὲ μειλιχίοις ἐλέγχεα δύο σύμπλοκα λύσας,
Στερεοῖς, πολυχρονίῳ πλέγματι συμφορέων,
Ἢ κείνους φιλέοντας, ὑπ' ἀνθεμόεσσιν ἀγῶσιν,
Ὑγρὰ φερεπλέγδην ἄψεα δησαμένους.
Τεὶς μάκαρ ὃς τοίοισι, φίλη, δεσμοῖσιν ἑλιχθῇ,
Τρὶς μάκαρ· ἀλλ' ἡμεῖς ἄνδιχα καιόμεθα.

Latine.

Insanum nuper vidi ignem. quippe furentes
Labra ambo labris applicuere diu.
Nec sic sese explevit amor. quin impetus ollis
Pectore in alterius pectus abire fuit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Mox vocis preſſæ & tacitæ ſolamina curæ,
Alterius ſe ambo veſtibus induerunt.
Heic alter magni ſimilis proceſſit Achillei,
In Lycomedęo qualis erat thalamo.
At virgo niueum vſque femur tunicam ſuccincta,
Formoſum Phœbes virginis inſtar erat.
Nec mora, labra iterum committunt: maxima namque
Nec ſatianda fames blando in amore fuit.
Ingentis citius duo ſoluas robora vitis,
Paulatim lenta quæ coïere mora.
Felix ter felix, quoi ſic datur vſque teneri.
At nos diuiſos, lux mea, torret amor.

MELEAGRI.

In Heliodoram.

Ἔγχεε μοι πάλιν εἰπὲ πάλιν πάλιν Ἡλιοδώρας,
Εἰπὲ, σὺν ἀκρήτῳ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα.
Καί μοι τὸν βρεχθέντα μύρῳς ⟨ε⟩ χιζὸν ἐόντα
Μνημόσυνον κείνης ἀμφιπίθι στέφανον.
Δακρυόεν φιλέρασον ἰδὲ ῥόδον, ἕνεκα κείνας
Ἄλγεσι, καὶ ἡλίκοις ἡμετέρῃς ἐσορᾷ.

Latine.

Infunde, atque iterum atque iterum dic, Heliodora,
Et confunde mero nomina blanda Deæ.
Tum illius monumentum, heſterna & molliter vncta
Accedat capiti plexa corona meo.
Ecce tibi, roſa plorat amantibus æqua; quod illum
Abſentem, & noſtro non videt ingremio.

EIVS-

EIVSDEM.

In eundem.

Ἓν τόδε παμμήτερα θεῶν λίτομαί σε φίλη νύξ,
Ναὶ λίτομαι, κώμων σύμπωλε ποτνία νύξ,
Εἴ τις ὑπὸ χλαίνῃ βεβλημένος Ἡλιοδώρας
Θάλπεται, ὑπναπάτῃ χρωτὶ χλιαινόμενος,
Κοιμάσθω μὲν ὁ λύχνος· ὁ δ' ἐν κόλποισιν ἐκείνης
Ῥιπτασθεὶς, κείσθω δύσερος Ἐνδυμίων.

Latine.

Vnum illud, Diuûm genitrix, nox chara, rogo te,
Hoc rogo, grassanti nox comes vsque mihi;
Si qu'is nunc sub veste meæ jacet Heliodoræ,
Pressus somnifico corpore Diua tuo,
Dormiat olli lychnus at ille infusus amantis
In gremio, novus vt torpeat Endymion.

GÆTVLLI.

De amica sua.

Ἀγχιάλη ῥηγμῖνος ἐπίσκοπε, σοὶ τόδε πέμπω
Ψαισία, κὴ λιτῆς δῶρα θυηπολίης.
Αὔριον Ἰονίῃ γὰρ ἐπὶ πλατὺ κῦμα περήσω,
Σπεύδων ἡμετέρης κήλπον ἐς Εἰδοθέης.
Οὔρεος ἀλλ' ἐπίλαμψον ἐμῇ κὴ ἔρωτι ἑκὼν ἱσῷ,
Δέσποτι κὴ θαλάμων Κύπρος ἑκὼν ἠιόνων.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Μᾶλλον τ' σοβαρῶν τὰς δελίδας ἐκλεξόμεθα,
Οἱ μὴ τοῖς ἀπαπάλοις κλέμμασι τερπόμενοι.
Ταῖς μὲν χρὼς ἀπόδωδε μύρα, σοβαρόν τε φρύαγμα,
Καὶ μέχει κινδύνᾳ ἐσπομένη σύνοδος.
Ταῖς δὲ χάρις καὶ χρῶς ἰδίως, κὴ λέκτρα ἕτοιμα,
Δώρων καὶ ἀπαλῆς σὺν ἀλεγιζόμενον.
Μιμεῦμαι Πύρρον τ' Ἀχιλέος, ὃς ἀφέκεινεν
Ἑρμιόνης ἀλόχῳ τὴν λάτριν Ἀνδρομάχην.

Latine.

Littoris æquorei præſes, tibi munera mitto
Hæc liba, & ſacri vilia dona mei;
Cras quippe Ionii ſulcandum eſt tergora ponti;
Ingremium noſtræ dum propero Idotheæ.
At tu læta veni pariter flammæque ratique
O Venus, o præſtes littoris & thalami.
Præferimus famulas nos, Diua, ferocibus iſtis,
Queis ſine ſumptu vllo furta placere ſolent.
Vnguentum illis corpus olet, tum ſpiritus ingens,
Nec leue diſcrimen gaudia noctis habent.
Hic lepor eſt, propriuſque color, promptumque cubile,
Munera queis & queis luxus abeſſe ſolet.
Pyrrhum imitor natum Pelidæ, qui famulantem
Hermionæ vxori prætulit Andromachen.

Catulli

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Catulli epigrammation, cujus initium est :

Viuamus mea Lesbia, &c.

Carmine mutato eodem charactere redditum.

VIuamus pariter, pariter, mea Lesbia, amemus.
Rumoresque senum, & triste supercilium,
Vnius ambo assis faciamus, & vnius hili.
Soles, cum nigro nox ruit e pelago,
Sub terra occidere assuescunt iterumque redire :
Nobis, cum breuis hæc lux semel occubuit,
Vnica perpetuo nox est somno ducenda.
Basia da misero mille : dehinc adice (&
Centum: hinc altera & altera millia, & altera centum,
Altera. Mox vbi tot millia contigerunt,
Conturbabimus illa simul : ne quoi numerandi
Sit facul, aut peruorse improba gens hominum
Inuidiæ tristi contingat cuncta veneno,
Tot quando inueniet vndique basiola.

Ejusdem, cujus initium est, *Quæris quot mihi basiationes.*

Quæris, quot misero mihi basia, Lesbia nostra,
Sint satis, aut si quid plus satis esse potest ?
Quam multum numerum Lybiæ sitientis arenæ
Fœcundi laseris plena Cyrena tenet,
Oracli in medio Ammonis, quaque ossa vetusti
Et tumulum Batti terra perusta tenet,
Aut quam sidera multa per alta silentia noctis
Furtiuis juvenum amplexibus iuuigilant :
Tam te basia multa tuo libare Catullo
Est satis, aut si quid plus satis esse potest; (est,
Quantum nec numerent, queis omnia nosse lubido
Nec mordax hominum fascinet inuidia.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

CÆtera, quæ, in puero præsertim, non omnino displicere poterant, ne aut Lector sæpius ignoscas, aut ego culpam deprecari cogar, plus compendii facturum duxi, censui, si prætermitterem. Quorum loco libros de Contemptu Mortis, & Heroden Infanticidam habes. Ii vero, qui nonnulla ejus generis quæ hoc volumine non continentur, siue ea sit Tragœdia, quæ puero, vt alia nonnulla, excidit, siue Iambi quidam, cum Senecæ, ni fallor, opusculis quibusdam vitiose ætate prima editi, siue alia, quæ vrgentibus negare frontis nostræ non sustinuit infirmitas (cujusmodi & hic, quod nolim, ne legantur quædam, metuo,) vel superstite autore vel defuncto, publicare audebunt, jure merito famosi per nos intestabilesque sunto. vt qui ius in aliena scripta pariter & famam sibi vindicant.

AMICO LECTORI.

ATque ita denuo, Amice Lector, lusus nostros, emendatos, neque parum auctos, habes. Qua ætate prima dederamus, partim ad censuram reuocauimus; quædam, penitus ejecimus: nonnulla

nulla, si quæ non omnino displicebant, aut, vt verum dicam, pro ætatis ratione aliis placere posse videbantur, seorsim exhibuimus in fine. In quo Aristotelis seueritati morem non gessimus: qui πεπηρωμένον μηδὲν πρέφειν, libere in Republ. permittit, imo suadet. Nos delectant quoque quæ non penitus probamus. vt judicii illa nostri seueritas, aliqua cum voluptate tamen sit conjuncta. Nam quemadmodum artifices operum suorum rudimenta maxime amant, non tam vt sequantur quam vt superent; ita nobis tam interdum scire jucundum est quantum profecerimus, quam, quid & quomodo scribamus. Erunt forte quædam, etiam in cæteris, quæ juvenile aliquid redolere videbuntur. Quid refert? Hæc immista reliquis, gratiam aliquam iis addent quibus sunt inferiora. Lusimus amores quoque olim, cum & animus & ætas & occasio id ferret. cæterum ingenue ac pudice; omnium magnorum hominum & sæculorum vel autoritate vel exemplo: sine obscœnitatis vel leuissima suspicione. cujus nomen quoque detestamur. quanquam non nescimus, quantum in hoc genere etiam seueris concedatur. Nam quid hic Solonis delicias nunc dicam? ne Menandros & Euenos tantum loquamur. qui, cum ciuitatis mores emendasset, aliquid inversibus reliquit, quod sublatum illi maluissent,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

sent, qui vt aliena vita modum ponebant, ita minus forte habebant sua. Quid & patria & eloquentia parentem Tullium commemorem? Eodem modo insaniuit quo sapientes solent: hoc est, aliquid ingenio, & ætati, & occasioni sapiuscule indulsit, Quippe idem ille qui in ciuitate Catilina furias restinxerat, in Tusculano suo molles versiculos, vt veteres obseruant, conscripsit. Quid minorem Plinium? Hendecasyllabos nobis suos commendat: quos nihil minus fuisse quam seueros, ipse autor fatetur. Idem quoque tres & viginti summos in Repub. recenset viros, quos hoc decuit. quorum seria non modo, sed & lusus exprimere, laude dignum judicat. Plato cothurnum induit. Parum decebat. aliud aggressus est. Versus molliculos, festiuos, delicatos dedit: ea libertate interdum, vt qui sapientiam illius nesciret, merito accusaret lasciuiam. Vestram ego fidem appello, qui suauissimos in formosum Asterem legistis: quibus cœlum fieri se postulat, multis vt oculis amores suos intueri possit. Vestram ego, qui profani non estis, quos a sacris suis Aristonides non segregat, quos non vetat

Ἄρρητ' ἀβακχεύτοισιν εἰδέναι βεβήλοις,

si meministis, meministis, inquam, quibus verbis Charmida sui oculos, ἀμήχανόν τι οἷον

ἄνα-

ἀναβλέπουσας, (libenter enim verba ejus, quæ amator nullus alio sermone exprimat, vsurpo) Sophronisci soboles commendet. quomodo ad primum pueri conspectum, perdurare posse se neget. Iam vero, an non idem iste, quæ profecto summa est vernilitas, cum de temperantia ipsa, ipsa, inquam, temperantia ageret, nescio quid conspicere se ait, quo ardere totum ac liquescere se profitetur? Vt lectorem suum, scilicet (hi Athenienſium tum mores erant) ad amorem longe alium, suauiter pelliceret. Quid cum apud alteram Venerem Atticam, animal illud (ita enim loquitur) quod pulchrum vocamus, lepide depingit: cum de suauiis festiue argutatur, quorum vim cum phalangiorum morsibus contendit? vt propemodum suadere verbis videatur hoc quod maxime dissuadet. Hæc sapientiæ antistites, Dii boni! Possum alios laudare ex antiquis, possum ex recentioribus: etiam philosophos, etiam, quod majus est, sacrorum præsides, quorum delicias ab omnibus leguntur. Tantum ius in his semper licuit, qui in seriis, cum lubet, pares non habent. Aliquid enim voluptatis Natura suo jure vindicat, neque quisquam tam severus est aut durus, modo semel Musas salutarit, qui non ludum aliquem ætati suæ det, aut aliis concedat: hunc præsertim, ad quem sponte, nisi saxa sumus, inuitamur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Οἱ γὰρ Κύκλωπες φύσηνλες ἀνθρώπων ἄγαν,
Νοσῶσ' ὁμοίως τοῖς διώκυζιν λίαν,

ait ſcenicus Philoſophus. Herculem libenter cum pueris luſiſſe accepimus. &, vrbicapus ille, occiſor regum, *nunquam attentius, vt ait quidam, auditus fuit, quam cum puerum in ſcena complexus, exclamaret,* Παίζω· μεγάλοις γὰρ πόνων ἀεὶ φιλῶ. *Magnus rex in arundine equitaſſe cum filiolo dicitur. deprehenſus a quodam, ſuauiter ridente illo,* Tace nunc, *inquit,* pater olim inter patres narrabis. *Idem ego illis libere dicam. Non enim vereor, ne qui de ingenio poëtæ & eruditione bene judicant, licentiam illius propter hæc & alia id genus reprehendant. Sed de his ſatis. Iam enim ſcriptis in eodem genere ſeriis ac grauibus, os calumniæ obſtruximus. Vt nihil jam obſtet, quo minus qui rerum omnium ignari, leuia in nobis ſtudia culpabant, fame aut indignatione moriantur; cum videbunt nihil ſibi jam relictum eſſe quod maligne arrodant.*

DAN.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

DAN. HEINSII
LIBER ADOPTIVVS.

In quo magnorum aliquot virorum ad autorem Poëmata.

In Auriacum Danielis Heinsii Iosephi Scaligeri.

MElpomenæ sacrum facit Heinsius ore fauete,
Dum quatit Æschyleo pulpita picta pede.
Cede Sophoclei carmen regale cothurni,
Cedite Cecropiis plausa theatra choris.
Principis ille vicem subitam, strictumque dolose
Non expectato vulnus ab hoste canit,
Et fixum in patria, dum figitur in duce, vulnus.
Hanc tibi nulla dies tollet, Ibere, notam.
Grandiloquisq; Heinsi numeris, quæ dedecus vna est,
Mors tibi, Nassouio vita perennis erit.

Ejusdem in Elegias ejusdem.

PEste sophistarum sæclique afflata veneno
Pieridum inuisam turba reliquit humum.
Et tibi blanda tamen cœptis audacibus, Heinsi,
In media surgunt carmina barbarie?
Queis sua postponat quem protulit Vmbria vates,
Et quæ Pelignus dixerit esse sua;
Non sæcli vitio primos moritura sub ortus,
Sed doctas inter viuere certa manus.
Gratior vt namque est, quam quas ver educat almum,
Quæ medio btumæ sidere nata rosa est:
Sic magis hic fœtus, quam quos vetus edidit ætas,
Virtutum hoc sterili tempore gratus erit.

Iosephi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Ioſephi Scaligeri, poſt inſcriptum illi à Daniele Heinſio Silium Italicum.

QVod veſter noſtro ſub nomine Silius, Heinſi,
Purpureo gentes lumine cultus adit,
Nec me hoc duntaxat, quo me non dignor, honore
Sed deuinxiſti poſtea ſæcla tibi;
Quod ſolum poſſum, quia me tibi debeo totum,
Me totum voueo tempus in omne tibi:
Sed quas debueram neque poſſum ſoluere grates,
A tibi deuincta poſteritate feres.

In Poëmata Dan. Heinſii, Iani Douſæ.

GRande decus vatum: non quos modo noſtra tulêre
Sæcla, ſed antiquis æmule nominibus.
Immo prior. Quis namque, annos ſi computet, auſit,
Arte vel ingenio ſe tibi ferre parem ?
Heinſi, o delitiæ Muſarum: dædala cujus
In Latium Argolicas Suada reduxit opes:
Quem cum Scala meo primum inſinuaret amori,
Quod melius (dixit) dem tibi, nil habeo.
Tu modo rem veris preciis penſare memento,
Pro meritis pignus & trutinare ſuis.
Vera heros monuit. nec ſic ego plumbeus, vt quantum
Acciperem mihi non conſcius ipſe forem;
Ante omnes vnum te prodigus admirari:
Cui celebrando vtinam ſat mea Muſa foret;
Æuo adeo majora ſuo miracula cernens.
Æſtimet hinc Douſæ ſæcula poſteritas.
At nuper plorare meæ tot damna ſenectæ
Inſtiteram, ſortis neſcius ipſe meæ,
Tempora quod nullos proferrent noſtra Catullos,
Succeſſor quod adhuc nemo, Secunde, tibi.
Nunc me de nihilo caſſas fudiſſe querelas
Et juvat, & tanti commeminiſſe mihi:

Poſt-

Postquam Ascræ recluſa tuæ ſacraria, & Heinsî
Illuſtrare meos cœpit Apollo Lares.
O decus, o noſtris noua lux exorta Camœnis!
Surgere mi famam non aliunde velim :
Tam rarum tam ſuaue ſonas : neque promptius vlli
Auricularum operam, quam tibi, Douſa locet.
Vſta querebamur vatum monumenta priorum,
Steſichorique fides, Æoliamque lyram ;
Heu, quas non diras, quæ non conuicia ſueti
In Byzantinos fundere Pontifices!
Quos tantum patrare nefas ſtimulaſſet anilis
Neſcio quæ zeli ſcæua ſuperſtitio.
Quid grauius Perſæ Danais potuêre minari?
Triſtius hi Turca quid dominante pati?
Lamentis nunc finis adeſt, ſimul Heinſia virtus
Ingenii occœpit promere dona ſui.
Heinſiadæ, o Reges Sacrorum, dicite laudes :
Inuidiam veſtris detrahit ille focis.
Quid juvat obductæ plagæ renouare dolorem ?
Vnus pro cunctis dignior iſte legi;
Largiter & tantæ cladis ſarcire ruinas.
O Panace, o Graiis vera Hygieia tuis!
Ipſa nec in mediis certet tibi Pallas Athenis,
Ipſe nec Actiaca Phœbus in æde tibi.
Tu damna amiſſi nobis leviora Menandri,
Et deſiderium lenius eſſe jubes.
Parcius vt Coum doleam periiſſe Philetam,
Tu facis: & pluris Battide Roſſa tua eſt.
Quid graue, Callimachum nobis ſi fata negarunt?
Callimachum nobis jam tua Muſa refert,
Mimnermumq; ſimul. nec tam inſuperabile quicquam,
Quo genii haud valeat vis penetrare tui.
Cordi aliis ſint caſca: tui nos carminis Heinsî
Ver juvat. hæc auri barbitos apta meæ.
Nec minus ipſe mihi placeo, quod lucis in ævum hoc
Stamina protulerim tam diuturna meæ.

Quæ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Quæ maneant, quam longa tuæ mihi copia Suadæ
Suppetet. O Diui, quis fuit ille dies,
Quùm tua vox bibulas mihi diſtillaret in aures
Plena Dionæo nectare ſuauiola,
Roſſaque mî tepidos reuocaret in oſſa calores.
Ah, quantæ inuidiæ cauſſa Neæra tibi!
Quantum oculis Nymphæ Heſperiæ paritura dolorem
Quæ tamen Heinſiadi nil metuenda meo.
Inuidiæ par ille omni, ſupraque locatus.
Non hoc inficias ipſe Secundus eat.
Ante alios tanto qui ſucceſſore ſuperbus,
Solus, ait, vota hic qui mea vincat, erit.
O Elegi, o noſtro grauiſſima pabula cordi!
Vnde malis toties nata medela meis.
In quibus haud digitos Charitum modo triga lauare
Sueta ſuos, verum pectora & ora Venus.
Qualia ſæpe mihi per te ſi mattea dentur,
O quam mî iſta forent omnia pro nihilo,
Quæ vulgus miratur iners, quæ lumine ſtrabo
Deuorat, & vitæ quæ bona ſumma putat.
Nam mihi quo ſtudiis popularibus addere pondus?
Non ego mî faſces, non ego venor opes.
Hæc alii ſuperos poſcant. mihi, quod ſuper oti eſt,
Largiri id patriæ ſit ſatis omne meæ.
Dum pridem exorſam ſatago detexere telam,
Et juvat hiſtoricæ condere molis opus.
Sed quiſnam in medio toties me hic ſiſtere curſu
Sudanteſque interjungere cogit equos?
Hanc mihi non torpor remoram facit. abſit Iacchus,
Promptus ad hiſtorici munia ſemper ero.
Materie neque deſtituor; quam copia rerum
Largiter & pleno ſuggerit vſque ſinu.
Debita ſed faſtis mihi tempora corniger aufert
Hircus, & hiſtoriæ non ſinit eſſe locum.
Nedum Elegis, nedum numeroſæ carminis arti,
In teretes Heinsî quod fluat auriculas.

Et

Et mirum mea si torpent ad plectra Camœnæ ?
Si nescis, vietum non amat vlla senem.
Canities rebus, cantu opportuna juventus :
Turpe senex vates, turpe senilis Hymen.
Tu tamen emeritum desueta in prœlia Dousam
Plausibus haud cessas sollicitare tuis.
Hei mihi, quid speras a desertore poëta ?
Haud sene sed juvene est digna Thalia proco.
Olim gratus eram, nunc in me tempora veris
Præteriti incassum ficca requirit hyems.
Non eadem est ætas non mens, seniique rigore
Mi periit genii qui fuit ante vigor.
Accedunt querulis vadimonia juncta libellis,
Queis vacuos judex non sinit ire dies.
Sat cantu fidibusque datum. docta otia linque,
Numina quem Themidis ad sua sacra vocant.
Quid faciam, o Heinsi ? res imperiosa potestas.
Quid, nisi quod prætor, quod Themis ipsa jubet ?
Proin Dousæ miserere tui, quem munia legum
Musarum prohibent commoditate frui.
Et dic, Dousa perit. addas simul ista licebit :
Phœbe, tibi pœnas has dare dignus erat ;
Deserto quisquis Helicone, assuescere praxi,
Quique fori fieri transfuga sustinuit.

Idem de iisdem.

GAnda, inter Flandras quondam pulcherrima Nymphas,
At nunc hosti etiam vel miseranda suo,
Cæsareis quanuis cunis se venditet, Heinsî
Ingenio majus nil tulit illa sui.
At graue quid, Batauis exul si degat in oris ?
Plus patriam domina non amat ille sua.
An patria est, vbi cuiq; bene est ? laus debita Rossæ hæc,
Heinsiadi patrios quæ facit vna Lares.
Immo vrbs Heinsiacos quæcunque tenebit amores,
Hæc domus, hæc vati Ganda futura meo.

A. V.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

A. V. Rochi Honerdii, de Moſe Nomoclaſte Tragœdia ſua, ad Dan. Heinſium.

QVid me ſeueri munia pulpiti
Audere rurſus, quid placitos jubes
Heinſi verecundis cothurnos
Nunc etiam religare plantis,
Dilecte Muſis? Ephratidem vagæ
Nuper periclo credidimus tuo
Famæ puellam. jam patentes
Illa ſuper generoſa campos
Expandit alas, judice Grotio
Secura, & illo cui placuit Schoto.
Iam geſtit aulæis decorum
Auriacus patriæ repulſis
Iactare vulnus. ſed mihi decolor
Turpat madentes pallor ab intimis
Genas medullis; immodeſtos
Intueor quoties volatus.
Quo noſtra tendis? Nil Siculi times
Fauces camini, ſaxaue pallido
Armata letho? nobileſue
Icaria ſcopulos ruina?
Me Dædalei conficiunt metus,
Æui ſcientem nec nimium rudis
Limam, nec æqui. Quem diebus
Detinuit decies quaternis
Iehoua cœlo, cur totidem mihi
Laborioſis condere menſibus
Tardum putabis? parce lentæ
Segnitiem improperare venæ.
Tractim placebit. Tempora carmini
Matura juſto quis neget? orbita
Erramus ignota. priorum
Signa pedum via nulla vatum

Obſcura

Obscura monstrat. Sentibus horridum
Primi secamus tramitem, & arduum
Præceps per anfractus stupente
Fallimus implicitos labore.
Hæc nos morantur. Quis tabulas manu
Currente rumpat? quis stomachum Ducis
Nunquam remisso tentet ore?
Quis populi trepidantis æstum
Deducat vno feruidus impetu?
Tricas forensis junge molestiæ,
Horasque dicundo sacratas,
Cum studio potiore, juri.
Furata Mosi tempora cedimus,
Cum jam inficeti sordida Bartholi
Baldique turbauit nitorem
Scabrities miseri poëtæ.
Sed nitar vltra. forsitan & nouas
Sumam inde vires. Iura Quiritium
Leges in æternas profecto
Non patiar nimium valere.

Ejusdem in quartam editionem Poëmatum Danielis Heinsii.

QVarto qui tibi porrigit libellum
Famæ splendidus inclytæ sereno,
Iam fati toties sui ampliator
Nil busti timet improbos hiatus.
Nec est quod timeat. Sibi ille namque
Haud vana ratiocinatione,
Spondet non male de fide nepotum.
Quidni? quem inuidia vigente seruat
Æui cura sui, cadente eâdem
Succedens sinat interire lector?
An non nunc etiam, quater renatus
Ipsa morte prius potest videri?

In

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

In Danielis Heinſii Libertatem ſauciam Hugo Grotius.

GOrdunis lux magna tuis, o carmine poſthac,
Te quoque cum ſuperes, non habiture parem,
Heinſiade, quem ſyrma decet, quem digna cothurno
Sceptra poëtarum principe ſumpta manu;
Legimus Auriacum, Libertatemque Batauam,
Quæ ſibi Mauriciam ſaucia poſcit opem,
Legimus & Mores, & amicum munus Iambos,
Hic vbi laude mea pagina nulla vacat.
Gratia magna tibi eſt. alienæ munere famæ,
Lectoriſque tui credulitate fruar.
Scilicet eſſe aliquid Grotium peregrina putabit
Turba, nec ignoto jam licet eſſe mihi.
Sed qui tanta meæ legit hic præconia Muſæ;
Quam vereor Muſam ne legat ille meam.

Ejuſdem ad eundem, cum Adamum Exulem ſuam ei offerret.

HEinsî, vetuſtæ reſtitutor orcheſtræ,
Ornas cothurno qui pedes Sophocleo,
Euripideum ſyrma qui tuo vincis,
Et Æſchyleas & Lycophronis fæces,
Et quicquid vſquam perditum tragœdorum
Deſideratumque hactenus repenſaſti;
Sume hoc amici (nomen hoc inæquales
Si non recuſat) ſin minus, tui ſaltem
Poëma, in arrham quod ſacræ clientelæ
Poſtremus offert principi poëtarum.
Lecturus illud, vt beatus exultes,
Cum nos videbis velle, poſſe te ſolum.

In

In eandem idem.

Αἰδέμβρῳ ϗ ἀοιδὸς ἅμ' εἰκέλω· ἔξοχος ἀχῶν
Αὐελανὸς, τραγικῶν δ' ἔξοχος Εἰνσιάδης.
Ἠσονε δ' ἀμφοτέρω τοῖν Βελγίδος ἀμφοτέρωιν,
Τῷ μὲν Ἴσης Σενέκας, τῷ ϗ Φίλιππος Ἴσης.

Albo autoris ab eodem olim inſcriptum.

NOuem Dearum cultor, Heinsî, virginum
Roſſæque decimæ, quæ Camœnarum choro
Riualitate certat implacabili,
Suumque te illa jactat, & Muſæ ſuum,
Hæ, quod dedere carmen, illa quod accipit,
Qui nos in orbis hoc ſatos delirio,
Seroque natos, ipſe dum mundus perit,
Tot damna veterum luce dum penſas noua,
Prohibes vetuſtis invidere ſæculis;
Quid eſt, quod a me, quem minorum gentium
Noſti poëtam, paſcis hoc album tuum
Devirginari? Fallor, an quamuis velim
Recuſat ætas. Fas ſit imperio tamen
Parere tanto. quicquid in me eſt ingenî,
Noſtrarum id omne litterarum conſuli
Parere diſcat. quodque Apollineæ mihi
Negauit artis parca Naturæ manus,
Det imperator ille, quem cum gigneret
Natura, vinci cœpit, & ſe vincere.
Te veneror, Heinsî. tu mihi pectus quatis,
Doceſque juſſu: jamque nec quod poſtulas
Non poſſe poſſum. Silium exercet tuum
Furore Mauors entheo: quoque Annibal
Exarſit olim, viſque cunctatrix Fabî,

Hoc

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Hoc ipſe vates trahitur, atque alter tuus,
Tuus ille Nonnus, amnis in tumidi modum
Labentis alto ex monte fertur Bacchico
Perculſus œſtro. Quiſque quem cantat Deum
Afflatus illo eſt. Heinſius numen mihi.

In Poëmata Danielis Heinſii idem.

EN redit hic ad te, vatum pia gaudia, Lector,
Quo nullus toto notior orbe liber.
Sed noua mundicies cultuſque acceſſit herilis,
Cumque recente vetus munere munus habes.
Non, recte ſcripſiſſe, ſat eſt. meliora reponit:
Et quod Fama probat non probat auctor opus.
Vicerat antiquos, & cui contendere poſſet
Heinſius, haud quenquam ſæcula noſtra dabant.
Repperit ecce parem. contra ſe currere cœpit.
Si qua fides, jam ſe poſt ſua terga videt.
Deſine nunc operum, ſtudiis clariſſime vates,
Et cœli ſaltem jus imitare tui.
Omnia qui claudit, cum ſe quoque clauſit, Olympus,
Hunc finem ſtatuit rebus, & ipſe ſibi.

In Poëmata ejuſdem.

IN diuerſa diu diuerſas pectora dotes
Contulit, & parce larga Camœna fuit.
Quiſque ſui vates coluerunt carminis artem,
Singulaque ad laudem dona fuere ſatis.
Non epos eſt Flacco, lyra nec tentata Maroni,
Nec tetigit tragicos ille vel ille modos.
Nec tibi Naſo, tibi nec credita plectra Properti,
Sed neque Bilbilici vos decuêre ſales.
Romani ſolum Senecam nouere cothurni,
Si velit hic elegos ſcribere, nullus erit.
Sunt & quos Siluæ, ſunt quos epigrammata laudant:
Iuſta quidem famæ cauſa, ſed vna tamen.

Nunc

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

unc congeſſit opes, atque in te, nobilis Heinſi,
Effudit totos prodiga Muſa ſinus.
u tandem inventus par donis omnibus vnus:
In tot ſufficeres qui bona, ſolus eras.
u lyricos cantus, elegos, epigrammata, ſiluas,
Tu tragicum carmen, tu graue pangis epos:
tala te pariter celebrat, te Graia Camœna,
Tertiaque in partes noſtra Bataua venit.
nunc, & jacta tua nomina magna vetuſtas.
Ponimus hoc contra tot tua ſæcla caput.
Haud equidem quenquam, qui ſingula rectius iſta
Præſtiterit, vel qui tam bene cuncta, dabis.

Ejuſdem Myrtilus, ſiue, Idyllium Nauticum, ad Dan. Heinſium.

PRima mihi ſyluis & amœno fonte relicto
Fiſtula ad Oceani fluctus & ad æquora venit:
Æquora quæ Batauis potius cantanda poëtis.
Nam neque me tantum ſaltus, aut paſcua circum,
Aut Hagæ nemus omne meæ juvat, inuia quantum
Littora, pendenteſque domus, ſcopulique cauernæ.
Non audita cano. labor hic tibi ſumitur Heinſi:
Heinſi noſter amor, ſi quid mea carmina poſſunt,
Te Libycus Garamas, te Iaua loquetur, & Indi,
Et puppes Auſtrina ferent ad ſidera cœli
Dia Sophocleo tua pulpita quaſſa cothurno.
Dicite formoſæ Nereïdes, inclyta Ponti
Numina, quas voces, quæ carmina Myrtilus inter
Aërias rupes, & reſpondentia ſaxa,
Cochlidis inſano jactarit ſaucius igni.
Iam defuncta malis pelagi ratis acta per altum
Venit ad hos fines, vbi diuidit inſula pontum,
Cara mihi, & ſolo notiſſima Cochlidis antro.
Tiphy ratim ſerua: ſi nox collegerit Euros,
Anchora demiſſo deſcendat in æquora ferro,

Aut

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Aut littus prætexe, malus si sæuiet Auster.
Sed breuia & rapidos æstus fuge. dextera multis
Est via cæca vadis. securius, ire siniſtra.
Cochli, quid exspectas? quin, vt prius ipsa soleba
Prospicis intonsi specula de montis in vndas,
Meque procul reducem longo clamore salutas?
Heu, quis mutauit mihi te Deus? an tibi pectus
Transuersum novus egit amor? ne fallite, nautæ,
Sumne alius quam nuper eram, cum candida Dorcas
Diceret, Hesperiis Dorcas prælata puellis;
Pulcher es. ipse tibi me judice cedat Amyclas.
Illa quidem dixit. sed vix ego creditus illi.
Ipse tamen, tamen in placido me flumine vidi,
Hirsutasque genas & latæ frontis honorem,
Et roseos crines & cærula menta notaui:
Qualia vel Neptunus habet, vel qualia Nereus.
Testis anus Crotale, quæ ter mihi, Myrtile, dixit,
Despue. lingua tuos ne fascinet inuida vultus.
Hæc eadem canto, quæ cum cantaret Arion,
Mulceretque Deos pelagi, circumstetit omnis
Delphinum chorus, & vatem seruauit in vndis.
Scilicet aut Boreæ veteres & Erechthidos ignes,
Aut Phorci laudes, aut cæruleam Amphitriten.
Æmulus at concha mihi perstrepit æquora Triton,
Miranturque sonum Panope Panopesque sorores,
Et Proteus, & Glaucus, & Inous Melicerta.
Heu placeo Nymphis, at non tibi. sola marinos
Despicis amplexus crudelis, & oscula vitas.
Quem fugis ah demens? secuerunt Di quoque
pontum,
Et magni Minyæ Reges & primus Iason
Per freta duxerunt abituram in sidera puppim.
Nauifragis iactatus aquis incendit Vlysses
Sole satam Circen Atlantiademque Calypso,
Et sibi Nausicaë tales optauit amores.
Quid juvat? illa suum si me fastidit Vlyssem:
Quæ mihi Nausicaa, Circe prior, atque Calypso?

Sæp

Sæpe ego te vidi, meminisses improba Cochli,
Cum per arenarum tumulos & littora conchas
Oceani legeremus opes : nam tunc ego primum
Cum patre tentaui raucum mare, veris adulti
Tempore, nec dum vlla pictus lanugine malas.
Sæpe etiam, sera quoties sub nocte venirem,
Siccasti æquoreïs manantes imbribus artus.
Nec te pœniteat: prius hoc quoque fecerat Hero,
Cujus ego & turrim Sestæo in littore vidi,
Nataque collegi vicinis ostrea saxis.
En etiam tibi dona fero miser, en nucis Indæ
Pôcla, quibus potauit Arabs, Sinisque petitum
Fictile. non alias tremui propiore periclo:
Et nisi Leucotheen mea tunc in vota vocassem,
Infelix Stygias iuissem nauta sub vndas.
Quin & Teutonicis mecum fero condita testis
Smegmata, in Oceanum labentis munera Rheni,
His etenim Bataui, soli sulcare periti
Puppe salum Bataui, cœloque indicere ventos,
Martia gens toto pelagi diuisa profundo,
Mense quater rutilant nodatos arte capillos.
Hoc ego pigmentum poscenti nuper Erinnæ
(Nata fuit magni Barcemonis illa) negaui:
Quamuis multa diu, per Dorida, per Galateam,
Per Thetin, erroresque meos quemcunque per orbem,
Luminibus pætis & blanda voce rogaret.
Et poteram donasse tamen. nam saxea non est.
At tu nil miserêris. in hoc ego pactile sertum
Effundam rabido flagrantes corde dolores.
Ipse tibi Rubro prædatus in æquore siluam
Alternas laurus & Medica mala jugaui.
Nunc labor ille perit: nam tu mea munera curas,
Quantum dura silex pontum, vel littora pontus.
Huc ades, vt casta velatus tempora quercu
Portuno ante alios, & dis, quorum æquora curro,
Sacra feram, reddamque reus solemnia vota,
Quæ rerum Oceanus genitor, quæ Tethis, & ipse

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Nympharum accipiat Nereus pater. O mea Cochli,
Huc ades: vt cellis mecum deprompta Falernis
Musta bibas, cæsaque canens epulere juvenca.
Aut si forte juvant thynni, molleſque plateſſæ
Te magis & ſoleæ, mecum piſcabitur Olpis:
Eſt mihi namque domi non inuidioſa ſupellex,
Fiſcellæ virides, nodoſaque texta plagarum,
Filaque, & hærentes maculis humentibus algæ,
Cum Labyrintheo plexis errore ſagenis.
Sunt jacula, & tumido fluitantes cortice fundæ:
Pendet & æquoreo pecori lethalis arundo:
Setaque, & impliciti lumbricis pinguibus hami.
Quid loquor infelix? Cochlis nihil audit: & idem
Qui mea vela ſolent venti, mea verba tulerunt.
Si tibi dulce mei nihil eſt, ô ferrea, vere
Ferrea, dulce tamen mea mors erit. aſpice tantum.
Ibo per has cautes, ſummoque cacumine lapſus
Deferar in fluctus. nomen mihi debeat æquor,
Myrtoumque novum fiat mare. viuite rupes.
Fallor? an huc Cochlis reſpexit, & omnia circum
Flabra ſilent, blandique fauet pellacia Ponti?
Hic recubans cantabo: jubet locus, altaque ſubter
Saxa ſupercilio cohibent vmbracula rupes.
Cochli, quid in ſolis conſumere cautibus ævum
Te juvat, & penſis viridem donare juventam,
Dum teneros multo digitos ſubtemine laſſat
Mater anus? Noſtram potius conſcende carinam.
Illic & vitrei fluctus & marmora Divûm
Prona jacent, ſpeculoque ſali ſtat ſolis imago,
Et picturato reſplendet in æquore cœlum:
Sacraque Naturæ miracula, gurges aquarum
Inſequitur Phœben. caudam Cynoſurida magnes.
Quid mirum? ſua quæq; trahunt: te, Myrtile, Cochlis.
Illic falſa ſalo labentibus inſula, cete,
Et validæ piſtres. & phyſeteres anheli,
Phocarumque natant examina. pompilus illic
Per mare veliferum puppim comitatur euntem.

Illic

Illic nata Venus, comitata Cupidine paruo,
Nunc etiam concha patrias quæ nauigat vndas,
Nudatoque ſinu pulcherrima Cymodocea
Captat in apricis vernantes fluctibus auras
Nam neque ſemper aquæ furit implacabilis æſtus,
Ventorumque fremit laxato carcere vulgus.
Sunt etiam Ponto ſua gaudia. ſæpe per æſtum
Gurgite pacato ridet mare: ſæpe remotis
Vulturno & Borea, pluviamque cientibus Auſtris,
Oebalios tantum Zephyrus ſuſpirat amores.
Longa miniſteriis ſunt otia, pace ſerena
Mitia cum placidi requieſcunt terga profundi,
Altaque languenti deſcendunt cornua velo.
Aut igitur tacito luctantur in æquore tonſæ,
Aut vbi jam ferrum premit unco dente carinam,
Nos genus irrequies, alii, quorum indiget vſus,
Buxea lignea damus rudibus tornata figuris:
Pars facilem oramus reditum ventumque ferentem
Ingentes in puppe Deos: pars ſidera cœli
Metimur radio, & totum deſcribimus Axem.
Solertis labor ille Tyri: quæ prima meatus
Ætherios & ſigna polo labentia vidit.
Tunc noſci cœpere Feræ, cuſtoſque Ferarum
Arctophylax tarde pelagum ſubiturus; & alter
Ille quis eſt, lucet trino cui baltheus igne?
Heu miſer excludor, duraque in rupe relinquor
Imbribus. ipſe parat radiis liuentibus atrum
Sol Tarteſſiacis immergere fluctibus orbem.

Ejuſdem in Orationes ejuſdem.

POſt dignum Latio pedem cothurno,
Poſt Roſſæ teneras amationes,
Scriptas carmine, quale Naſo, quale
Romanus cuperet ſuum Philetas,
Poſt Flacci citharam, tubam Maronis,
Poſt tantæ trimetros ſeueritatis,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Vt rugas ſuperent Catonianas,
Iam Demoſthenicæ ſititor vndæ,
Linquis Pegaſeos, amice, fontes,
Regnans eloquio ſolutiore,
Dum nunc ingenii fluentis æſtum
Libertas tibi Tulliana laxat,
Nunc facundia Plinium ſecuta
Conſtringi ſtudet arctiore gyro,
Nunc docti Senecæ refert acumen
Denſis pagina ſeminata gemmis.
Heinſi, viue diu, diuque de te
Certet Suada potens nouemque Muſæ.
Quicquid nominibus prioris æui
Æternam potuit parare famam,
Hoc in te liceat ſtupere ſolo.
Millenis facibus ſuperba nox eſt,
Aſtrum ſufficit vnicum diei.

Ejuſdem in nuptias autoris.

VAtum maxime, tuque digna virgo
Vrbis principis in ſinu creari,
Illo ſanguine, qui tot atque tantos
Rectores dedit & dabit Batauis;
O quot ſunt pariter canenda Muſis,
Hinc vatis ſoror, inde vatis vxor!
Et tu cor Venerum, pater leporum,
Quem tam læta dies requirit unum,
Seu te Rex ſocium trahens laboris
Hoſtem finibus arcet imminentem;
Seu jam de Getico profectus axe
Codani veheris ſinus per undas,
Optans ut liceat cito videre
In complexibus Heinſium ſororis;
Vos omnes veniam peto precorque,
Quod noſtri ſine carminis tributo
Nox nulli ingenio tacenda tranſit,

Hoc

Hoc curæ faciunt moleſtiæque,
Phœbus quas fugit, Aoneſque Nymphæ.
Det nobis Deus, ut ſereniorem
Hoc a tempore computemus annum.
Tunc quæ debueram thoro jugali
Soluam carmina dedicata cunis,
Cum patrem tenero profeſſus ore
Doctum vagiet Heinſianus infans,
Nec dormire volet, niſi paterni
Dulces carminis audiat ſuſurros.

Maximiliani Vrientii S.P.Q. Gand. a Secretis ad Dan. Heinſium Elegia.

HEinſi, cui meriti non eſt dare nomen honoris,
Omnibus & titulis omni & honore prior,
Siue nouum Phœbum Romano a carmine Belgam,
Siue Atlantiadem dicere ab ore juvet,
Pallada ſeu Grajam, ſiue omne Nouenſile numen,
Nomine ſeu nullo te celebrare decet,
Cum tibi par nomen toto vix extet in orbe,
Doctrinæ ipſe omnis orbis & omne decus:
Sole tuo illuſtris quod ſola Batauia præſens
Nouerit, externo facta ſuperba viro.
Sole quod orba tuo tua mœret & inuidet alte
Flandria, præcipuo te ſpoliata bono.
Ganda tua inprimis riualibus anxia curis,
Ganda tua & magni Cæſaris vna parens,
Ganda domus divûm, cœlo gratiſſima Ganda,
Pulchra ſitu, felix aëre, diues aquis:
Fœta opibus, fœta ingeniis, ſola omnia Ganda:
Illa tamen, ſine te, maxima Ganda nihil.
Mille licet nitidis ſtellarum ex ordine flammis
Splendeat aurati regia picta poli;
Sole ſuo careat ſolita ſine luce, repente
Triſte chaos fuerit regia tota poli.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Vnus Aristonides patrias mage clarat Athenas,
Cætera quam Graii tota saburra fori:
Vnicus Heinsiades patrio plus addat honori,
Latius & Flandrum tendat in orbe decus;
Quam vel tota cohors vel cors insana sophorum,
In sua qui populi vertere jura calent;
Nube supercilii & contracta fronte Catones,
Cætera qui milui volturiique feri,
Harpyium genus, infaustum mortalibus agmen.
At patriæ phœnix Heinsius ille suæ,
Ille decus vatum, Phœbi ille peritior oscen,
Ille canorus olor blandaque acanthis abest.
Laus Batauis probrumque suis, Ganda Heinsius exul.
Et quisquam in patria jam Deus esse velit?
Non ego. quin date vela fugæ, date cruribus alas.
Iam volo, jam Batavûm libera regna sequor;
Vnico in Heinsiade cunctis fruiturus abunde,
Quæ dare magna mihi Ganda relicta potest.
Leida faue, rex Marna faue, tibi deferor hospes.
O decus, o Phœbi regia docta faue.
Non ego Calpigenûm nigra de gente, Penates
In Batauos flammas tecta nec arma fero:
Sed pius, innocuusque animi, simplexque poëta,
Heinsiadæ auspiciis in tua jura trahor.
Ille suo cantu mentem excantauit amantis,
Ille animi nauem trans freta vasta rapit;
Altera carminibus Siren, Circe altera philtro.
O mea nunc Ithace, Ganda paterna, vale.
Non ita. Quin potius Gandam meus ipse recurrat
Heinsius. hæc patria est & domus apta viro.
Hic genus, & tanti cunabula conscia partus.
Hic vbi maternum lac tener ore bibit.
Hic vbi cum puero lallauit Gratia concors,
Atticaque in labris mellificauit apis.
Hic vbi reptauit dubio pede, qui modo fama
Peruolat attoniti Solis vtramque domum.

Illius

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Illius hic luſus & prima crepundia, qui nunc
Orgia Muſarum ſacraque cuncta regit.
Hic patrius leni decurrens agmine Liſa,
Liuiaque, & nitido qui fluit amne Cala,
Hic & Mattiaci qui verberat oſtia Nerei
Scaldis, vt Heinſiadæ proximus hoſpes ouet;
Neſcio quid rauco moniturus murmure alumnum,
Aure parum facili quod tua Leida bibat.
At tu docte caue, nimium ne credulus vni,
Numina tot patriæ poſtpoſuiſſe velis.
Tot ſacra, tot Flandris luſtrata cubilia Nymphis,
Tot Dryadum thalamos Naïadumque choros,
Apta tuis Muſis tot deuia teſqua, tot antra,
Tot nemora, & ſcatebris garrula ſaxa ſuis,
Saxa loquaci vnda, blando nemora alta ſuſurro,
Topho antra, & leni mollia teſqua ſitu,
Teque tuamque, Heinſi, cupide inuitantia Roſſam.
Dî, precor, hæc reduci Roſſa ſit apta tibi.
Pegaſus illa tuus, novus illa bipeſque veredus
Te tandem huc reuehat Bellerophonta novum;
Omnia Pegaſeæ patefacturum agmina Cyrrhæ,
Clauſa diu abſentis quæ modo claue tua.
Illa ſuum vatem patrias deportet in vlnas,
Illa ſuis veniat tot fruitura bonis.
Grande viæ pretium, Veneris plaudente ſenatu,
Flandriadum faſces primaque ſceptra geret.
Iuncta pio vati Capitolia celſa ſubibit,
Altera ab Auguſto Caja futura ſuo.
Lætus Amor croceis bigas moderabitur alis,
Fama loquax geminam clanget in aſtra tubam.
Audiet & longe mirabitur æmula Roma,
Græcia in occurſum, qua pote lege, ruet,
Compede Barbariæ Turciſque ſoluta cathenis,
Vindicis adſpectu vix ſatianda ſui.
Ille, decus pompæ, procul e temonibus altis
Vota palam populi non numeranda leget:

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Gandigenûmque animos meritoſq; agnoſcet honores,
Alta triumphali ſidera fronte terens.
Interea miti ſpargens incendia vultu,
Sæpius admiſſos Roſſa reſiſtet equos.
Illi flammiuomis ſpirantes naribus ignem
Calce jubaque feri numina bina trahent.
Viſendi ſtudio concurrent vndique turbæ,
Et minor eſt populo Ganda futura ſuo.
Aſt ego perrumpens conſerta per æquora vulgi,
Pone mei Phœbi laurea ſigna ſequar,
Crinaleſque hederas myrtique madentia rore
Serta, nouis dominis gratus vtrinque feram.
Accedent comites, patrii, gens rara, poëtæ,
Harduinuſque meus, Rychiadeſque meus,
Et Lindanus olor, Tenaræ tener vrbis ocellus,
Parua trias, Pleias quæ prius apta fuit.
Defecit numero, rapido interceptus ab amne,
Papius, ah, crimen, Moſa ſceleſte tuum!
Aruit amiſſi Torrentiûs igne nepotis,
Lentius ardenti febre peruſtus obit.
Sed bene, quod ſupereſt Pantinus, & integer æui
Clytius, Aonidum dulcis vterque calor,
Atuaticumque decus, Phœbeo inſignis ab arcu
Bochius, & Claria clarus ab arte Numa.
Oudartuſque ſenex, doctique Bahuſius oris,
Quique melos dium pene Medardus hiat.
At Charitum genus, & formoſæ cantor Hyellæ,
Quo nullum in Morinûm ſanctius vrbe caput;
Ille pius vates Lernutius, ille cohortem
Ducet, & imperii pars erit vna tui.
Ille triumphali te ſiſtet in æde Monetæ,
Ille tuos faſces pulchraque ſigna leget.
Tu modo ne dubita tanto indigitandus honore
Et patriæ & famæ regna ſubire tuæ.

Ejuſ-

Ejusdem in aduentum Danielis Heinsii, cum Gandavum veniret.

ALtius Oceanus cano caput æquore tollit,
Scaldis abundanti grandior amne ruit.
Liuia cum Nymphis vitreo sub fornice festas
Lætus agit choreas & canit inter aquas.
Audit, & ad fratris properans noua gaudia Lisa
Vberius pronæ concitat agmen aquæ.
At Cala cœruleam redimitus arundine frontem
Plaudit, & insolito murmure totus ouat.
Heinsiadæ aduentu recreantur singula Gandæ,
Oceanus, Scaldis, Liuia, Lisa, Cala.

Iohannes Polyander a Kerckhove ad eundem.

DAs, Heinsi, nobis elegos, epigrammata, syluas,
His dulci aspersos das quoque rore sales.
Quid facies, Neptune pater? quid cærula Mater?
Iam salsi fontes sunt quoque Pieridum.

Bonauentura Vulcanii ad eundem.

ACcipe scripta tuo pauca hæc Epigrammata honori,
Musarum & Charitum delicium Heinsiade:
Sitque satis tetigisse tuas me carmine laudes,
Quas magnus pleno Grotius ore canet.

Εἰς τὸν Εἴνσιον.

Ἐννέα Σκαλίγερ πεφιλημένε ἔσχα Μούσης
Φεῦ πόσον ἐξ αὐτῶν ἰδμοσύνης ἐδάη;
Ὡς δ' ἔθαν', Εἰνσιάδη φίλον ὄμμ' ἐπέθηκε θέαινα,
Οὐ ζωὸς, κείνε πὰς φθόνε οἰχομένε;

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Εἰς τ̃ αὐτόν.

Εἰνσίῳ εἰσορόων ποτ' ἔπη Σκαλαιὸς ἐφήδῳ,
Ἀρχὸς ἀοιδοπόλων ἔστε) ἔτ@·, ἔφη.
Μαιθοσύνης ἔτυχεν. νικᾷ τὸ παρὸν γὸ ἄπαιδας
Μᾶζοπόλας, κ' ἀὐτὸν μικρᾷ Ἰαλιάδλω.

Εἰς τ̃ Πέτωλον τ̃ Εἰνσίῳ.

Πέργαμα περσάιλων ἡρώων πελὶν ποτ' Ἀχαιῶν,
Σιγαλόεντα Πέτωλον τοὔξατ' Ἀελιοτέλης·
Παντοίης σοφίης μέτ' Ὀμηρον μήστορας ἄνδρας
Εἰνσιάδης ἐανῷ ἐγκαθύφηνε Πέτωλῳ·
Τᾷ κείνῳ δ' ἔτ@ τόσον Πέτωλ@ ἐσὶν ἀρείων,
Ὅσον ἀγλωρίης ἡ σοφίη σοφέχθ.

Eximio ſæculi ornamento, Danieli Heinſio, vati & oratori celeberrimo, Collegæ vnice charo, Dominicus Baudius.

DIuine vates, ipſe cui dotes ſuas
Apollo Phœbus contulit pleno ſinu,
Dextraque nil parcente, ſi noſtri memor
Gens poſterorum viuet, haud vlla magis
Virtute gloriaque cenſeri volo,
Quam te quod, atque Grotium, ſæcli duo
Soles, amore proſecutus ſum meo:
Amore ſancto, nulla quem ſequens dies
Expunget æuo, dum decus ſuum piis
Conſtabit, atque litteris honos erit.
Flos o juventæ, parque cui nullum parem
Produxit ætas vlla virtutum ferax,
Vt vos libens amplector! aureæ ſuper
Propago gentis, orta cœlo pectora!
Non hæc enim miracla mortalis labos
Proferre poſſit. patria eſt vobis polus,

Parens

Parens Apollo. non marina me Thetis
In lucis oras patre Peleo tulit,
Vocem tamen profabor haud obnoxius,
Quam fatus olim eſt ille Nerei nepos:
Deteſtor Orco peius atque abominor
Qui ſeptuoſo cordis occultat ſinu
Diuerſa ab iſtis ore quæ promit ſuo.
Nil gratiæ do, nil ad ambitum loquor.
O dulce mentis contubernium meæ,
Non eſtis ambo fluxa quos tuentibus
Figura monſtrat, quoſque contrectat manus.
Terreſtre corpus terra vindicat ſibi,
Sed totus orbis non capit taleis viros.
Vos eſtis ille mentis igneus vigor,
Ille animus ingens hoſpes anguſti laris,
Qui mortis e contagione nil trahit,
Nil & caducis imputat parentibus.
Vobis Dei fauore nomen obtigit
Liuore majus & ſenecta temporum,
Exſorſque lethi. Parca nullum jus habet
In ſæcla vatum, quos perennitas ſacrat,
Cœleſtis aura morte deleri nequit,
Nec interire ſanguis heroum poteſt.
Nihil precari majus aut vobis licet
Aut ſæculo, quam poſſit vt diu frui
Tanto Deorum munere. O cultum mihi
Par & colendum ſemper antiqua fide;
Sublime cœlo lætus efferam caput,
Votiſque nulla ſumma defiet meis,
Si me benignus eruditorum chorus,
Conſentienſque poſtumæ gentis fauor
Tali jugo accenſere tertium velit.

Ejuſdem Scazon ad autorem.

DIſerte vates, cura corque Muſarum,
Clarum Lycei lumen ac decus noſtri:

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Quem Fama cœtus inter eruditorum
Solui dolente fert in arduum penna,
Si scripta nostra, si labos diurnabit
Perennitatis auspicante successu,
Agnoscet ætas gensque consecutura
Nos inuicem vixisse mutuo nexu
Vinctos amoris, nulla quem dies rumpet.
Non exolescit morte sanguis heroum,
Nec anima tradux illa cœlitis flammæ
Lethi vias insistit & domum Ditis.
Corpus beatæ mentis hospes angustus
Terræ solo debetur, vnde concreuit.
At ingeni monumenta non vident manes.
Hac lege sancta fœde ratus, hoc pacto
Probri carente, me tibi dico totum.

Eidem Hugoni Grotio & Danieli Heinsio, incomparabili juvenum pari.

O Par gemellum amoris antiqua fide
Morumque nexu, heroïcisque laudibus,
Quos æstimare non valet proles virûm,
Qui nunc fruuntur lucis almo munere,
Præter duosve tresve selectos duces
Antistitesque litterariæ rei,
(Quos inter & nos forte nomen haud malum
Feremus olim, si bonos ad exitus
Exorsa mentis efficax ducet labos.)
Damnandus atro crimine ingrati forem,
Si noster hic libellus exiret foras
Non conspicandus luce vestri nominis.
Amore quorum pectus incendor magis,
Quam vel decorus ille Cliniæ puer
Vel Phædrus vsit igne honesto Socratem.
Iuvenes beati, quêis paciscî nil queo
Maius, nec ipsi sæculo exoptatius,

Quam

Quam fauſtitatem rite norit vt ſuam,
Deique dona pendat æquo examine,
Tales quod omni laude conſpectos ferat.
Votis abunde ſufficit meis honos
Quod veſtro amore dignor. O ſoles duo
Voluentis æui! Forſan inde Baudio
Ventura quondam gens fauebit, quod vir
Aſſiduus vſque cultor hæſit inclytis.
Vt hedera niſu ſurgere impotens ſuo
Stantes columnas ſtringit amplexu tenax,
Nec indecora fronde veſtit, hac ope
Tollit ſe ad auras atque fert cœlo comam,
Sic imbecillæ conſcius ſortis mihi,
Quos æmulando æquare ſummates viros
Non eſt, honore amplector, integer probro
Liuoris atri, qualibus monſtris ſcatet
Hoc triſte ſæclum, & ferreum ferro magis. &c.

N. V. Ioannis Foreſtii adoleſcentis, nunc ſuprema Curiæ aſſeſſoris, ad Danielem Heinſium Epigramma, cum aliquot e Monobiblo ejuſdem Elegiis ab eo Græce converſis.

Πῇ σέο ἦ ξα λέλοιπας Ἐκηβόλε, πῇ σὰ βέλεμνα;
Βαιὸς Ἔρως Φοίβου τοξοσύνῃ ἀθρήσκει.
Στεῦτ' αὖψα μάχεσθ' ἐναντίον· ὦ φίλε Φοῖβε
Φεῦγε τέως μίμνῃ, δειμύλος ἐσὶ νέος.
Βαιὸς Ἔρως Μούσῃσιν βασιλεὺς μεγαρώτερος ἔσω,
Εἶκε τεὸν ζωχέως ἔρεος, εἶκε χορῶν·
Εἶκε δ' ἐπωνυμίης πόξων· κλυτίτοξος ἀκοστὴ
Βέλτερον ὃς τελέθῃ βέλεσι ἰοβόλος.

Κεῖνος

Κεῖνϑ' Ἔρως δύναϑ' αὐτοῖς βελέεσσιν ἐφήϑους
Παρϑενικὰς ϑ' ἁπαλῇ ϑελγέμϑρ' ἐν κραδίῃ,
Καὶ μϑ' ὑμνοπόλοισι τεῆς ἀκραέϑ' αὖρῃς
Φέρτερον ἐμπνεῦσαι· μάρτυς εἶ Εἰνσιάδη.
Ὑμέτερον πέλε τόξον ἀμείλιχον αὐτάαλϛ,
Καὶ βέλϑ' ἀργαλέον ϖεϑάδεν ἔχϑ' ϑάναϑον.
Οὔδ' οἱ ἐκηβολίῃσιν ὁμϑιωϑήμεναι ἤϑα,
Οὐδέ κε χραισμήσϑ' ἄνομά σι κενεόν.
Ἦρα βέλϑ' Κρονίδαο ποτὶ ϑεῶνον ἄκρον ἵησι,
Καὶ περὶϕ ἐνέρων ἀχλυόεντα δόμον.

Elegia III. *Monobibli Dan. Heinsii, Græcorum stylo ab eodem conscripta.*

Εἰσόκε φάεα κᾶφα κατ' ἔννυχον ἀρανὸν ἕλκϕ
Κωΐϑια, σιγαλέοις τείρεσιν ἠγεμονίς·
Αἰθέρι τ' ὐκήλῳ ϖεϑιβάντα κυλίνδεϑ' ἄστρα,
Πᾶσα δ' ὑπ' νυκτὶ ϖαναλέῳ κνέφαϑ'·
Δύσμορϑ' Εἰνσιάδης, βεβλημένϑ' ἔνδοϑι πυρσῷ,
Αἰμύλα δεσποίνης ϖεῖσϑε ϑύρης ϖεχέϕ.
Ῥόδα, σὺ δ' ἀργυφέῃ πνείϛ ἐκ σήϑεϑ' ὕπνος,
Ἡδὺ καταχλιμένῃ φάεσιν ὑπναλέοις,
Κώμαϊ κἀκχυμένῃ λιαρῷ, κὴ νῆϊς ἁπάντων,
Στῆϑϑ' ἀνάτηϑ' κυπρογενέσι βέλεσι.
Οἵη ἐπτοημένη κατ' ἐρημάδας Ἄρτεμις ὕλας
Κώμαϊ μαρϖαμένη εἰς ἱα κἀκκέχυϑ'.
Ἢ ἅτε Φυζακιναὶ ὑπ' ἐώιοις φέγγεσι νύμφαι,
Ἠίκα ϖαννυχίης ἐξεπονεῶϑ' χορὸς,
Ἠύχμον ϖεχέον ἐν οἰοπόλοις ποιῇσι,
Ἠι κῖ' πελεμάων κᾶφον ὕδωρ κελαδεῖ.

Πᾶσαι

Πᾶσιν ἀνακλίνθησαν ἐπὶ χθονὶ κεκμηῶτας,
Πάνθεν δ' ἐσόρεσαν μειλιχίας σιδάδας.
Φάρεά τε, ζωνάς τε, βιός τε, καλάς τε φαρέτρας,
Πάντα κατ' εὐθμερῶν ἀκρεμόνων κρέμας.
Πὰν δ' ἔκαθεν καθ' ἕρημα φοβέμβρος ἴχνεϊ μάργῳ
Μαίνετ' ἐς φωνάς, μαίνετ' ἐς καλάμους.
Ἄγκεά τ' ἐξερέθει κραιπνοῖς ποσὶν αὔτεα τε πάντα,
Αὐιάχει ὑθεῖ ἤθεϊ πᾶσα νάπη.
Ταὶδ' ἄρα λεπταλέοις πεδίλοις ὑποπεπληγυῖαι
Ἡδύ τι κοιμηθὲν ἔθελγε λυσιμελές,
Παρθενικῶν ὕπνων γλυκερὸν ψόφον ἀκπνείουσαι·
Τῷ δ' ἀποκείνου ἄλσεα τ' ἠδὲ νομοί.
Τοῖσδ' ἐγὼ, γλυκύμηλον ἐμὸν, πυρὶ σεῖο δαμασθείς,
Πλήζομαι, ἀγνώστῳ τραύματι τυπτόμενος.
Οὐδέ τοι ἡδὺς ἔρως συγερή τ' εἰς ἓν δόμον αὔτως
Οὐδὲ μέλει τοσσάκις ἀκρυόεν εἰβόμενον.
Ἀλλά με τηκόμενον θανάσιμος μέλας ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ
Κοιμήσει μαλακῶς πρὸς σφέτερον θάλαμον.

Elegia IV. Monobibili Dan. Heinsii.

Κεῖθι νέμος σκιερὸν, φραγθέντα τε ῥύμασιν ἄντρα,
Γλῶ τ' ἀμφίεπε ἀρδὸ ψύχεϊ τε ῥεομβύλῳ·
Αὔρη τ' ἰωχμήν πρὸς γείτονας ἦσυχα νύμφας
Ἀκραὴς πεδίλων πνεῖσ' ἀπὸ λιγυρέων.
Μῆλα τ' ἐπὶ τρεμερῇσι κυλίνδεσ' ἀκρεμόνεσσι
Κόλπον ἐς ἡμέτερον μηδένος ἀντόμενα.

Λεπτὸν

Λεπτὴν ἐρυθιόωσα, θεοῖς ἀναλίγκια μαζοῖς
Ὁππότε σείον) ἄθλα, Ῥόδα, καλύ,
Ἡνίκα λεπταλέον ἢ περιέρεις χιτῶνας,
Κυφά τ' ἀγάλλον) παρθενικῆσι χορῆς.
Δεῦρό μοι, ὦ γλυκύμηλον, ἐπήρατον, ἠνίδε, δάφνη
Καρπαλέην πεζάλοις καμπτομένη σιβάδα.
Μήδε) ἄγχι ῥόα χλοερῆ δρυόεντα ἀναύλα,
Ἔκ τε δόμων προφερὲς βρυόεντα ὕδωρ·
Καὶ κελάδων ἡλιγὰ μαλακὸς συρίσδεται ὕπνος,
Χείλεσί τε τρυφερὸς ἀμπονέων ψιθύρος.
Ὄφρα βάδην δειρὴ λιαρὸν τὸ κώμιον ἀρχῇ,
Ἡδέσι τ' εἰδώλοις κῆρ μεθύον πλανάᾳ. (μα
Νηχομένων τε μάτην βλεφάρων πρὸς κήλεον ἄθ-
Στήθεα ἐχαπίων ἀμπρέπεις μυχῶν,
Εἰς ἅπαρ μύελόν τε κατ' ὀστεα τεφρωθέντα,
Καὶ σόμασιν πίνω διψαλέοις κραδίην.
Ὡς μὴ ἀμέλγοντας νέα φάρμακα σεῖο βελέμνων
Αἰὲν Ἔρως κεδνοῖς ὄμμασιν εἰορᾴης.
Καί πς ἀνὴρ βαρέα στενάχων λίαν τε κατηφὴς
Τυτθὸν ἐπισχάῃ, καὶ πρὸς ἐπηβόλμους.
Μέσφα πόθοις κραδίην ἀπαλοῖσιν ἀποπνείοντας
Φλέγῃ χρυσείων Ἔσπερος ἀμπυλέων.

Elegia V. Monobibli Dan. Heinsii.

Ἤυτε μὴ ῥαδινὰ μύρτος κατ' εὐσκιον ἄλσος
Κύπριδος ἀκῆσιν πάκε) ἀελίω.
Τὰν πρὶν μειλίχιον Χάριτες χορὸν ἐστάσαντο,
Τόξα δ' ἀνεκρέμασεν καμπύλα πολλὸς Ἔρως.
Χήρη δ' εἰαρινᾶν νοτίδων βοτάνα ἐν ἐρήμᾳ
Ὀκλυμένα πεζάλοις πίπτε μαραινομένοις.

Ὡς τε

Ὥς ῥόδον γλυκερῆς κώμας ἀπὸ μαστὸς ἔπιλφ ποτὶ μασδῷ
Εἵμαλι χιονέῃ ναρκᾷ ἐεργνύμβρον.
Οὐδὲ πατὴς Ζέφυρος λιγυρῆϊς αὔραϊσιν ἰαίνῃ,
Οὐδ' ἔτι Γᾶ μάτης πολεθόϊσα τρέφῃ.
Ὡς μανίᾳ τρομερὸς φρένας ἐκπεπαλμένος ἐμμὶ,
Ἀνίκα σὸς κραδίαν, Ῥόσα, κάλυψε πόθος.
Τάκεν, εἰδομένας δ' ἄδας καλὸν αὖθος ἀπέρρει,
Ψυχὰν δ' ἀζαλέαν ὑγρὸν ἀφῆκε μέλος.
Καὶ φλογερῆϊς μεθύϊσα μαρεμένε ὠτιάλαϊσιν,
Ἐρπέμβ ἰεμένα ἐς σέθεν ἀγκαλίδας.
Ταλίκος, ὃν θυάσῳ βλοσυρῷ κατέχᾳ Διόνυσος
Νωθρὸν ἀεὶ χθεσινοῖς γώναϊσα λυσσὰ χορεῖς,
Δινεύῃ Βρομίῳ δεδμαμένον αὖθος ὁδμᾷ,
Πάντα δ' ἐπισρωφᾷ ἴχνεσι φοιτάλεοις,
Ὄφρα ποσὶ βραδέεσσι κατ' οἰπόλιος λειμῶνας
Πλαζόμενον σιερᾷ νὺξ ἔλεν νεφέλᾳ.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ προτάφοις ῥόδεον στέφος ἐξεμαράνθη,
Ἄνθεα δ' ὑπναλέας ἐξεχύθη κεφαλᾶς.
Μέσφα μὲν ἀστερόεντα χορὸν πολὺ φωσφόρος ἔλκων
Ἐν λιαρῷ ἔκιχεν κεκλιμένον θαλπέϊ.
Ἔνθα κάρη κλίνοντα, πάλιν δ' ἑτέρωσε τρέπουσα,
Οἰνοβαρῆ σιερεῆϊς φάσμασι ῥεμβόμενον.
Ὡς ἐμὲ καὶ ξ ἑτέρῳ ἕτερος πόθος ἐμμανὲς ἅρπᾳ,
Ῥόσα τεαῖς κραδίαν φρενιτίσι τηρόμενον.

Petri Cunaei in Amores Heinsii.

Εἶρε μοι, ὦ Κυθέρεια, τὸ πᾶν τέρας· ἐκ πόθεν εἶδε
Τὸ βρέφος ἡμετέρων πυρπολέει κραδίων.
Εἶρε

Ἔρρε πεῴ ἅμα παιδί· κακὴ δέ σε πέμποι ἀνάγκη
Τῆλέ που αὐχμηλέων πέτρας ὑπὸ βλεμυάων,
Ἠΐχι θὴρ θήρεσσι φλογερώτερος, ἠΐχι τὰ θηρῶν
Δείματα, καὶ πυρὶ ἶσα κορυσσόμενον·
Μή μοι σὺν ζωοῖσι τὰ κύντατα πημανθείην
Εἶη· μηδὲ τέης δειδιέναι φαρέτρης,
Σχέτλιε παῖ, σὰ βέλεμνα τὰ λοίσια, τοῖς ὑπὸ μίτρῃ
Πᾶσαν ἄγης ὑγρὴν, πᾶσιν ἄγης τραφερήν.
Ἔστι βροτοῖς, ἔστιν ἔρως ἀγανώτερος, (εἶπε Μοῦσα,
Οὐκ ἐθέλων ἐρέω τὰ χερειότερα ἔπεα)
Ἔστι βροτοῖς οὐρανίοιο θεοῦ αἵματος αἷμα κομίζων
Βαιὸς ἔρως, πολιῆς κούρων δύμαθίης·
Οὐχ ὅγε τοῖς λιτοῖς ἐπιμαίνεται· δυσμενέων δὲ
Εἴ κε θεὸς μὴ κρύψε θεὸν, καὶ οἷά τε κῦρος
Φίλαθε σμικρὸν σμικρὸς ἐὼν ἔπαθεν·
Φίλαθε τότε παιδνὸν ὁ μικκύλος· εὖτε γὰρ ἔμπην
Μέτρον ἐς ὡραίης ἤλυθεν ἡλικίης,
Πολλά νιν ἐξεδίδαξε θεοπρόπα, πολλὰ δὲ φωτῶν
Δίψεα, καὶ μεγάλων βάξιν ἀοιδοπόλων.
Εἰνοσιάδης ἔρος ἔτος ἐπέπταρεν· ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐδὲν σὺν θνητοῖς οἴδαμεν ὑψίτερον.
Εἶησιν τὰ μακάρων ὕπατον κράτος, εἴτε νυ μοιρέων
Κύρσιες, εἴτε Διὸς τοῖα θέλωσι νόμοι,
Ποιμαίνης τ' ἔρωτα τ' ἄφθιτον· σὺ δ' ἄρα κείνῳ
Τὸ γλυκὺ τ' σοφίης φίλτρον ἀπεσσάσω.
Χαῖρέ μοι, ὦ μέγα χαῖρε, διοτρεφές· ἤτοι ἔγωγε
Σεῖο, φίλος, μαλακῶν αἰεὶ ἀπὸ σωμάτων

Τῶν

Τὼ ὄπα τὼ πινυτὼ ὑποδέξομαι, ἢ ἐπὶ πάντα
Ὤϊχετ' ἐμῆς ψυχῆς κήδε' ἀποτρόπαια.

Elegia ad Danielem Heinſium V.C. Nicolai Burgundii Fland.

SIccine Mattiacis, Heinſi, committeris vndis,
Atque iterum patriam noſtraque regna fugis?
Nec te certantes potuerunt flectere vates?
Nec valuit ſubitas ſiſtere Ganda vias?
Sic tibi ſint venti faciles, ſic rector aquarum
Æolia triſtes frænet in arce notos,
Velaque Tyndaridæ lambant pauitantia fratres,
Et ſedeat cuſtos ad tua tranſtra Venus.
Vos quoque, dii pelagi, ſortitaque numina pontum,
Quos toties lepido vulnere torſit amor,
Incolumem quæſo dominæ ſeruate poëtam.
Ah melius veſtrum crimen auarus erit,
Qui ſecat infeſta longinqua pericula pinu,
Et de te ſpolium diſcolor Inde tulit,
Ignotamque gulam noſtrum deuexit in orbem,
Iuraque luxuriæ liberiora facit.
Flandria cum primum concluderet oppida muris,
Et populus ſimplex, & rude vulgus erat.
Nulli marmoreis ſurgebant molibus ædes,
Materiamque operi proxima rura dabant.
Nec fuit argilla pudor obſtruxiſſe penates,
Aut in ſtraminea conſenuiſſe caſa.
Claraque nobilitas ſpreto diſcrimine pompæ,
A populo ſola laude remota fuit.
Vixque ſatis notum fuerat quid gemma valeret,
In prerio pannus telaque vilis erat.
At poſtquam audaci percurrimus æquora puppe,
Et quas neſcierat Belga ſtupebat opes,
Luxuriæ patefacta via eſt, ſenſimque parentum
Simplicitas vitiis fecit abacta locum.

Parthe-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Parthenope nebulas, Coaſque Liguſtica veſtes
Intulit, & fucos Gallia compta ſuos.
Nec ſatis ad faſtus in noſtro inuenimus orbe,
India tentata eſt, & noua damna dedit.
Serica nunc etiam cœpit quoque vilis haberi,
Atque in plebeïa luxuriare domo.
Villica calloſos artus præcingitur auro.
Nobilis, in dubio eſt, hæc ſit, an illa, nurus.
Quotque vides gentes, totidem diſcrimina veſtis,
Inque nouas formas quilibet annus abit.
Obruimur cultu, nec quo matrona tegatur
Sufficiunt agiles annua lucra manus.
Fœmina circumfert totos in corpore cenſus,
Et quicquid genio ſubtrahis, illa terit.
Arctaque paupertas lariumque anguſta ſupellex,
Auratis tunicis diſſimulata latent.
Vidi ego quæ tereti ſuſpenderet aure lapillos,
Atque domi ſerua viuere ſemper aqua.
Vidi ego quæ faceret furtiuos fornice quæſtus,
Verrere ut heroo ſyrmate poſſet humum.
Ducite nunc igitur juvenes ſine dote puellam.
Nil nocet: abſentes corpore quæret opes.

De Daniele Heinſio Oratore & Poëta, Martini Cornelii van Sante.

NVnc nunc ocyus ocyuſque Phœbe
Hunc grauem mihi, ſi potes, Lycei
Torporem ex oculis, ſcholaſticoſque,
Si potes, mihi pulueres repelle;
Carmen concipio meo Poëtæ,
Carmen conficio meo Poëtæ:
Suada quem, ſcio, primulis ab annis
Sacrauit ſibi. ſed quid addo? totum.
Non addo; quia Phœbe tu ſacraſti
Hunc tibi quoque primulis ab annis.
Nunc ergo ocyus ocyuſque Phœbe
Hunc grauem mihi, ſi potes, Lycei

Torpo-

Torporem ex oculis, ſcholaſticoſque,
Si potes, mihi pulueres repelle;
Et da carmine non ineleganti,
Et da carmine non inerudito,
Laudes ſcribere maximi Poëtæ:
Aut id ſi videar minus mereri,
Nec quiſquam videatur id mereri,
Tu lyram tibi ſume, ſume plectrum,
Et laudes cane maximi Poëtæ.

Ejuſdem.

HEinſi, qui veterem nouamque Muſam
Solus pectore poſſides, & ore
Solus qui veterem nouamque Muſam
Nobis exprimis, & ſtylo recludis;
O quam nos numeris capis Pelaſgis!
O quam nos numeris capis Latinis!
O quam nos numeris capis Batauis!
Quos, omnes Veneres Cupidineſque,
Et omnes tibi ſuggerunt Amores,
Et omnes tibi ſuggerunt Lepores.
Auſim dicere, quicquid eſt Amorum,
Auſim dicere, quicquid eſt Leporum,
Diu ſi maneas, diu manebit,
Breui ſi pereas, breui peribit.

Ejuſdem diſceſſuri.

HEinſi Lycei ſidus ac decus noſtri,
Noſtrique ſidus ſæculi tenebroſi,
Nunc quæſo ſumas a volente Santeno
Iſtos amoris obſides quaſi verſus,
Quos ipſa lex humanitatis extorquet.
Quin ecce majus atque dulcius quiddam
Tibi relinquit, ſcilicet ſuam mentem.
Nam nunc remotas forſan ibit ad terras,
Forſan remotis nec redibit e terris.

FINIS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Errata.

Pag.9. vers.24. *incipiens.* p.6.v. 7. comma post, *Aspice.*p.10.v.13. *breuibusque.* p. 14. v.1.*sumpserat.* p.28.v.4. *præsentia.* p.36. v.24. pone comma post *oculos.* p.37.PTOPEMPTICON. p.43.v.16. punctum post *Apollo.* p.45. tolle distinct. ante *dissiauit.* p.49. v.26. punctum post *leges.*p.53.v.vlt.*colubros.*p.56. v.10. tolle distinct.post *nouercæ.* p.61. v.18. *Adhuc tremiscit.* p.70.v.17, *sæcula.* p.72. v. 17. *solæ teg.*p.74. comma post *aliena.*p.82.v.7.*frustra.* p.83. v.22. comma post *hortorum.* p.86. v.3. *destitutus.*p.88.v.9.*Tantalêam.*p.89.v.9.tolle distinct. post *posset.* p. 91. v. 1. *juventæ.* v.26. *dicaces.* p.93. v. 3. pone punctum post *flocci.* p.103.v.16. *pererrat.* p.113. v.18. duplex punctum post *cœlo.* p. 117. δεχαίζοντες. pag. 126. & sequent. scribe supra ODÆ, non ODE. p. 143. v.24. *clientes.* p.144. δεχαίζων. p. 158. v.7. *auram.* p.159.v.5. *Et dom.* p.164. scribe LIB. III. p.169. v.6. *hæc.* p.174. in lemmate, *sapientiæ.* p.196.v.5. *Cæsareas.* p.199.v.14. punctum post *Deam.* p. 201. v. 24. *Pocula.* p. 209.v. 19. *Illic.* p.218.v.3. *saluete.* p. 221. *in obitum lectissimæ mat.* p. 223. v. 13. *Eurydice.* paulo post, *Mnemosynæ.*p.229. v. 22. *Stabat.* p.273. RHENOBVRGÆ. p.285. v. 2. *candidius.* p. 286. v.penult. *Lætusque cultor.* p.285.v.10. comma post *vergit.*p. 289.v.14.*cœpisti.*p.303. tolle

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

olle distinct. post *vetusta*. p.305.v.1. *Hæc*. p. 307.v.20.tolle distinct. post *furentem*.v.seq. *rmantem*. p. 309. v. 20. *Dioneæ*. p. 318. v.2. *Fluitve*. & v.13. *Qua crudus*. & v. 24. *Iudæa*. & v.32.punctum post *cepit*. p,319.v.9. *ſævus*. p. 437. v. 24. *nemorum*. p. 339. v. 18. *mori*. p.341. v.10.*pateat*. p.342.v.1. *adſto*.p.343. v.5. *occupetur*. p. 346. v. 3. dele totum carmeu bis positum, *Moſes quis illi*. & v. 27. *peractum est*. p. 363. v. 5. punctum post *mihi*. p.365. v. 15. *Miſerum*. p.370. bis HEINSII. eadem pag. dele verba illa, *jam edito*.p.374. v.15, punctum post *omnes*. & v. 20. post *dolore*. ibid. v. vltimo, *Ingenti*. p. 380. v. 14. *mille*. p. 384. post versum vltimum hunc adde, qui præter missus, *Degitis , exercete: hoc jam considite portu*. p.403. v.6. *Aut sup*, p.417. v. penult. *Aut grus, aut*. p. 418. v.23. *iuventam*. p.422. v.3. *Oebalidæ*. & v. 25. *obvertitur*. p. 425. v. 17. *decedentia*. p. 428. v. penult. *perlabitur*. p.435.v.26. tolle distinct. post *rebus*. p.447. infra, *est cor*. p.448.lin.8. dele semel τὸ *quidem*. p. 455. l. 23. *Scythas*. p. 470. l.2. *tuentur*. ibid.l.16. *vitam totam*. p.472. l.12. *honestatis*. p.473. l.5. dele semel τὸ γάρ. & paulo post scribe τρώσαντας. p.474. l. 17. *Xenophonte*. p. 488. l. 2. comma post *leguntur*. p.491. v.10. *dulcesque*. p. 504. v. 9. *risuque*. p. 514. v. 25. *scrutemur*. p. 517. v. 16. tolle distinct. post *Machaon*. p. 522. lin. 9. *illius*.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

illius. paulo post comma ante τὸ *minime*. p.548. v.8. *deductum à*. seq. *Cæsare*, *testis erit*. p. 551. v. 2. comma post *fallax*. p. 556. v.penult. Ἄρης. p.557.v.17. κείνε. p.558.v.12. *nequiit*.deinde *Douſæ*. Illud quoq; obſeruabit Lector, epigramma vnum alterumque bis positum.In Græcis,in ipsa Præf. p.9.lin. vlt. *eximia*. pag. 35. v. 16. παυλᾷ. p. 37. v. 7. σαφές. & v. 10. φημὶ δ' ἐ. & v.19. μὴ νῦν. p. 39. v. 7. ἐὔσεφον. p.55. v.12. αἰεί. p.57. v.19. ἐκπέταται. p.62. v. 5. ἦλθεν. p.77. v. antepenult. ἐορτή. p. 79. v. 6. πίσαζε. p. 85. v. 20. Ἴδης. p. 86. v. 7. εἴρυθ. p. 90. v. 15. *Maronídæ*. vt & vers. seqq. & vers. vlt. *Maronídæ*. p. 91. Τὰς σφετέρας. p. 105. lemmate altero, *censuram*. p. 120. v. 4. *Atque Eurumque*. p. 127. v. 17. punctum post *Iason*. p.141.v.9. Λαῖδος. p. 151. lin.3. *carmine*.

Si quæ alia minuta, cujusmodi nonnulla hic notavimus nonnulla & prætermisimus, vt & alia quæ majora, per se facile notabit Lector.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

B.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

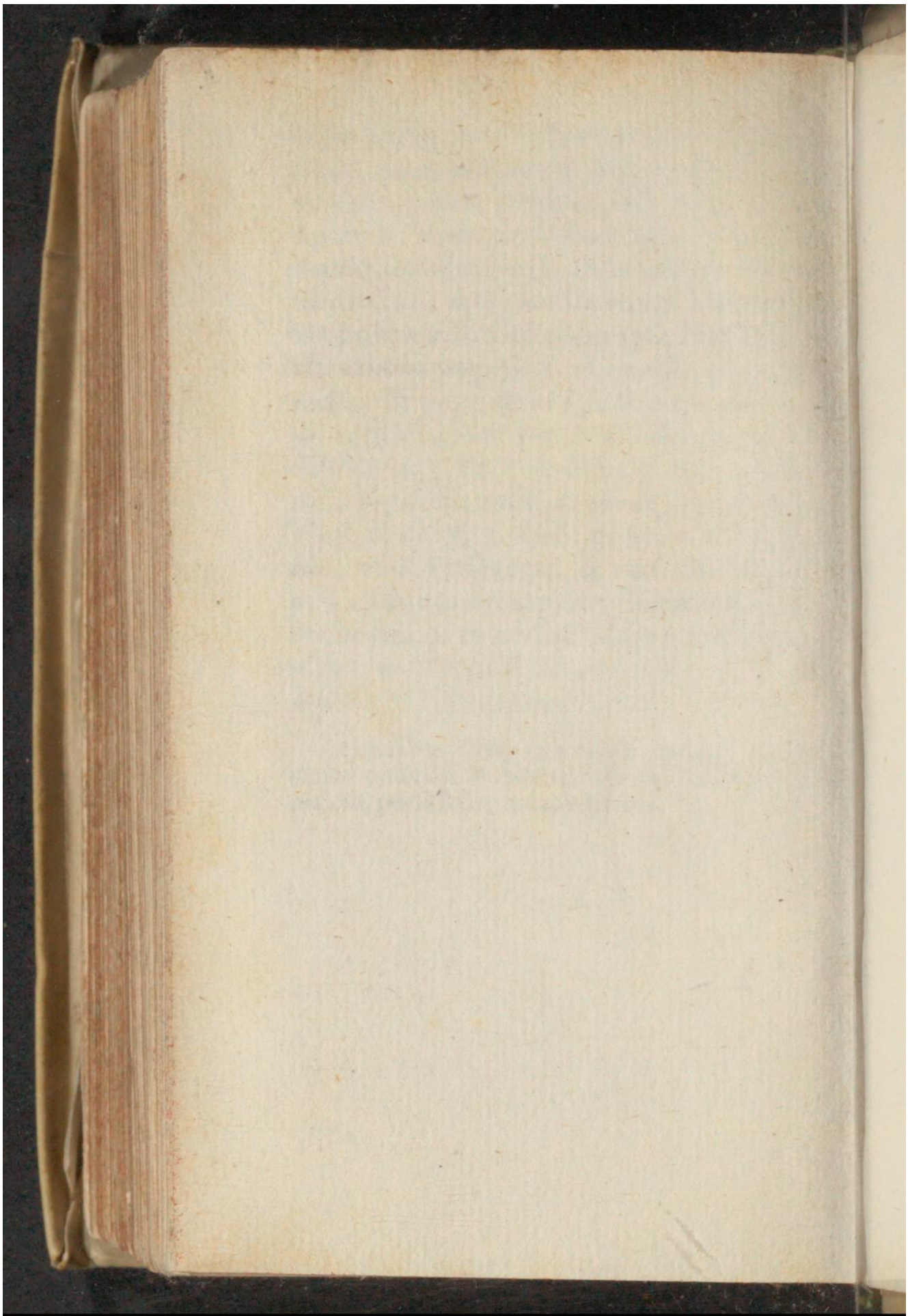
Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

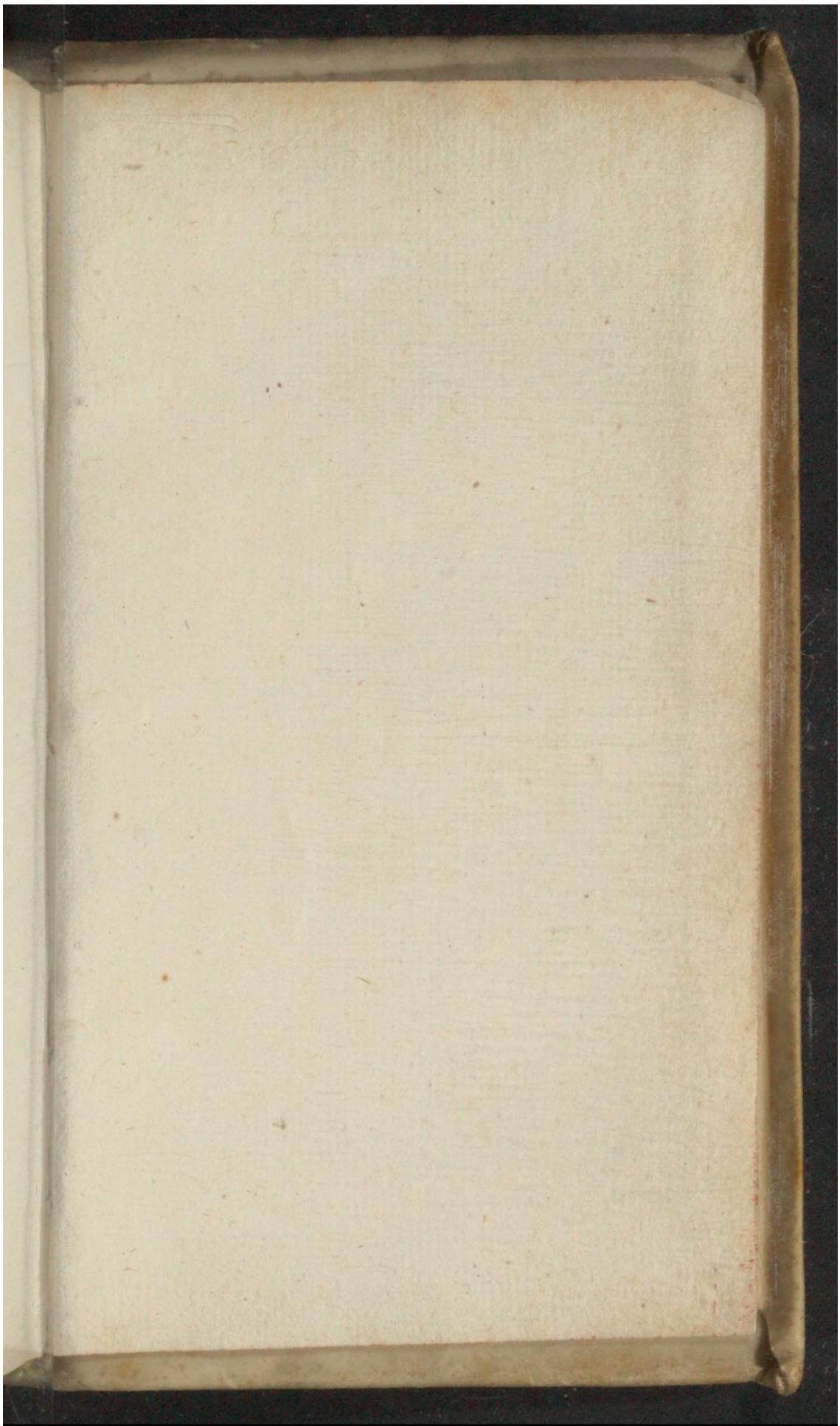

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

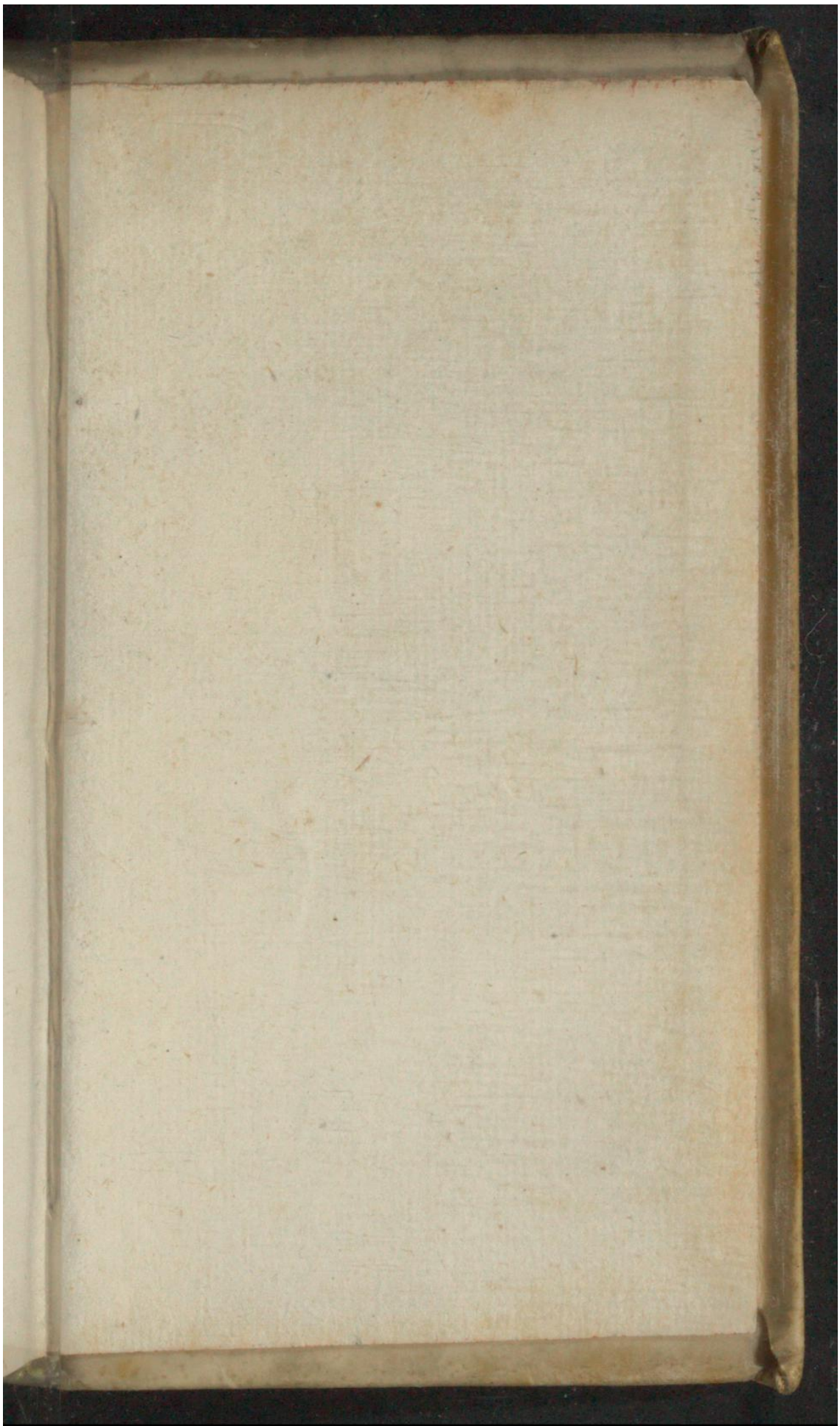

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [2]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [1]

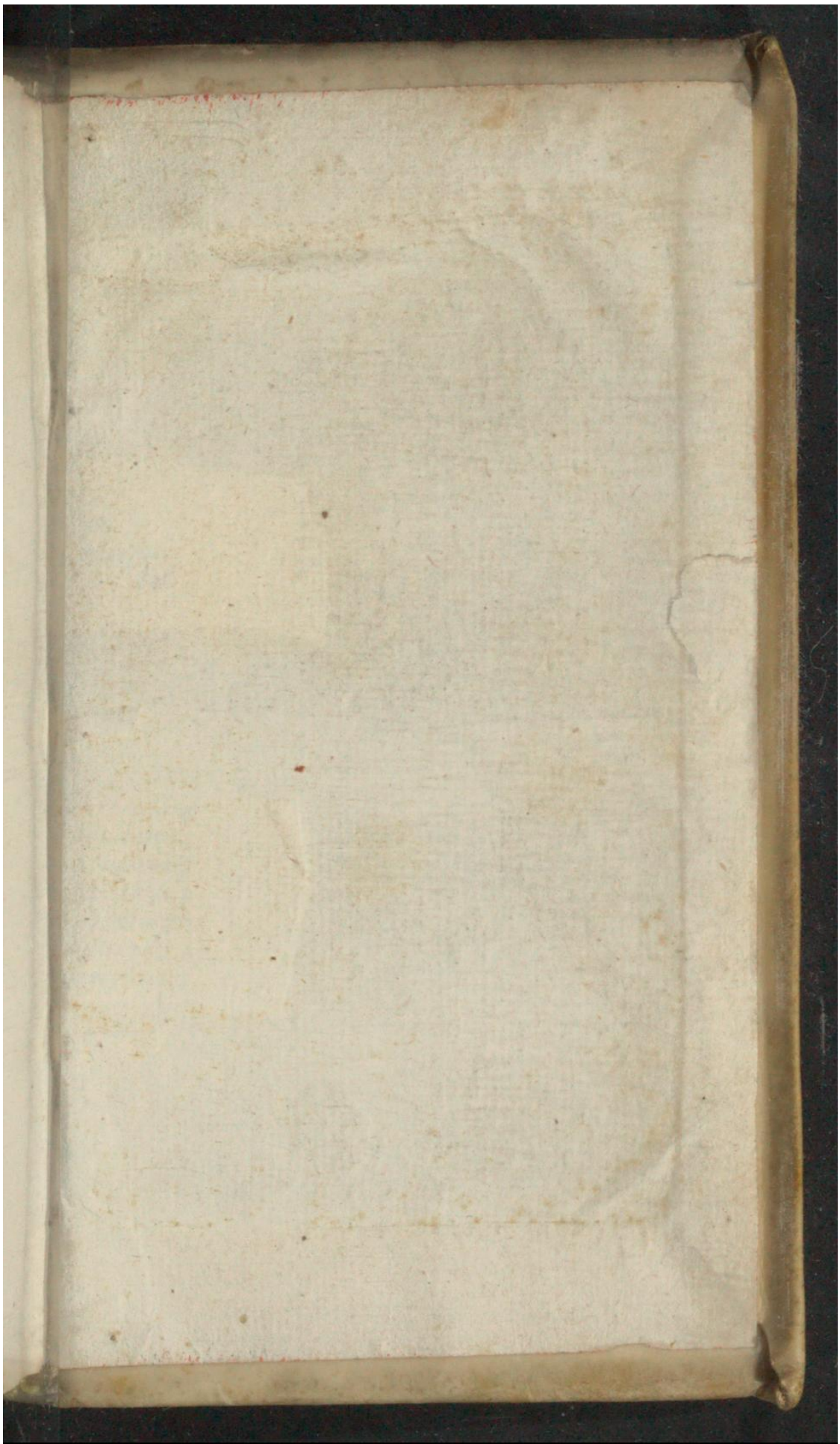

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
224 F 23 [1]